

428. 007/2

ก 6631

7.3

การศึกษา เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ
และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

20 ก.ค. 2536

ปริญญานิพนธ์

ของ

สายสุรีย์ เต็มสินสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

184902

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานีพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสรร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสรร วงษ์น้อย)

คณะกรรมการสอบ

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*.....ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*สมสรร วงษ์น้อย*.....กรรมการ

(รศ.ดร.สมสรร วงษ์น้อย)

.....*อ.ขจร สุขรังสรรค์*.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.ขจร สุขรังสรรค์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานีพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.....*จก ๐๗๑ -*.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 16 เดือน พฤษภาคม ..พ.ศ. 2535

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งจาก
รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รศ.ดร.สมสรร วงษ์อยู่น้อย ดร.ชุติมา เจียมศิริ
ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์จร สุขรังสรรค์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่
อาจารย์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำและความช่วยเหลือในการตรวจสอบและปรับปรุง
แก้ไข จนกระทั่งเกิดความสมบูรณ์แบบในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จึงขอ
กราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชา
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย และโรงเรียนสตรีราชินูทิศ ที่ได้ให้ความ
อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์คำพันธ์ คงนิล ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุศรพิทยานุกุล
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี อาจารย์มาลัย ธนาวัชรากุล หัวหน้าหมวดวิชาภาษาต่างประเทศ
และอาจารย์ภายในหมวดฯ ทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์สุภาพร พงษ์เมธา อาจารย์
ฉวีวรรณ ชานาญ อาจารย์นวลปรางค์ เจริญวงศ์ อาจารย์จุฬารัตน์ น้อยบุคดี และอาจารย์
อัศวิน วังคำแหง รวมทั้งฝ่ายโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนที่กรุณาช่วยอำนวยความสะดวก และ
ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งตลอดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย และขอขอบใจนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียน
แก่นนครวิทยาลัย โรงเรียนสตรีราชินูทิศ และโรงเรียนอนุศรพิทยานุกุล ที่ให้ความร่วมมือในการ
จัดเตรียมและดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ เอกการมัธยมศึกษาทุกคนที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ
และเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์บังอร หล่อวิริยากุล และ
อาจารย์สรिता ชูดวงแก้ว ผู้เป็นมิตรสุดประเสริฐยิ่งในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์มีศักดิ์ แสงศิลา ฝ่ายแผนงาน สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดอุดรธานี
อาจารย์อุทัย และอาจารย์ศิริลักษณ์ วิชยพงศ์ คุณนาศักดิ์ และอาจารย์นิรมล ทองชาติ

คุณกรรฐา และคุณภาพร ศศิคุณาธร ค.ศ.วิเนต และคุณเสาวลักษณ์ เต็มสินสุข
จ.ส.ศ.วินัย และอาจารย์นงเยาว์ เต็มสินสุข อาจารย์ประทุม การรักเรียน
อาจารย์ศศิภิตต์ มีเกาะ อาจารย์พจนารถ บัวเขียว อาจารย์บุหงา คณาพงศ์
และอาจารย์ธุมวดี คำขึ้น ที่ได้ร่วมกันเป็นกำลังใจและให้ความอนุเคราะห์ในช่วงระยะเวลา
ที่ผู้วิจัยเตรียมดำเนินการศึกษาค้นคว้าในการเก็บข้อมูลปริณิพนธ์

คุณค่าของปริณิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะเพื่อทดแทนพระคุณของบิดา
มารดา และครูบาอาจารย์ของผู้วิจัยทุกท่านที่ได้ร่วมกันสนับสนุน ส่งเสริม และประสิทธิ์ประสาท
ความรู้ที่ทำให้ผู้วิจัยได้มายืน ณ จุดนี้ได้อย่างภาคภูมิใจ ทั้งนี้รวมถึง พ.ศ.ท. นวนิต เต็มสินสุข
ผู้ซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและเอื้ออาทรต่อผู้วิจัย และความสำเริบของผู้วิจัยเสมอมา

สายสุนีย์ เต็มสินสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	8
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	8
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	14
ความหมายของการอ่าน	14
ลำดับขั้นของกระบวนการอ่าน	16
ความเข้าใจในการอ่าน	17
องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน	18
ความสามารถในการอ่าน	19
องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน	20
✓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน	22
✓ ความหมายของการเขียน	22
✓ ความสามารถทางการเขียน	23
จุดมุ่งหมายในการสอนเขียน	24
✓ กิจกรรมในการสอนเขียน	26
การทดสอบความสามารถทางการเขียน	30
การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน	32

การตรวจให้คะแนนเรียงความ	33
X เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียน	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	39
แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	40
หลักการสอนอ่านและเขียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	62
ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	63
สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 3 รูปแบบ	66
ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	69
รายละเอียดของขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	72
แนวทางการประเมินการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	92
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	93
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ	97
ความหมายของความรับผิดชอบ	97
องค์ประกอบความรับผิดชอบ	98
ความสำคัญของความรับผิดชอบ	100
การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงาน	100
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ	101
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	103
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	104
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	104
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	105
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	106
การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	106

การตรวจให้คะแนนเรียงความ	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียน	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	39
แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	40
หลักการสอนอ่านและเขียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	62
ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	63
สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 3 รูปแบบ	66
ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	69
รายละเอียดของขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	72
แนวทางการประเมินการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	92
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	93
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ	97
ความหมายของความรับผิดชอบ	97
องค์ประกอบความรับผิดชอบ	98
ความสำคัญของความรับผิดชอบ	100
การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงาน	100
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ	101
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	103
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	104
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	104
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	105
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	106
การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	106

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถ	
ทางการอ่านภาษาอังกฤษ	110
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถ	
ทางการเขียนภาษาอังกฤษ	111
เกณฑ์การตรวจให้คะแนนเรียงความ	112
การหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ	118
การดำเนินการทดสอบและการเก็บรวบรวมข้อมูล	119
การวิเคราะห์ข้อมูล	121
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	122
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	128
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	128
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	128
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	135
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	135
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	135
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	136
การวิเคราะห์ข้อมูล	138
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	139
อภิปรายผล	139
ข้อเสนอแนะ	148

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม 152

ภาคผนวก 166

ประวัติย่อของผู้วิจัย 280

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	120
2 แสดงผลการเปรียบเทียบพื้นฐานความสามารถของนักเรียนกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	129
3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	130
4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3	131
5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู .	132
6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู .	133
7 ผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู	134

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ ภาษาจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งแต่ละประเทศย่อมมีเอกลักษณ์ความเป็นมาของภาษาของตนเองอยู่ จึงย่อมจะมีความแตกต่างกันไปตามเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ (จิรภา สุนทรสิต. 2532 : 16) และปัจจุบันการสื่อสารสะดวก รวดเร็ว ทำให้รู้สึกว่าโลกเล็กและแคบลง ไปกว่าเมื่อก่อนมาก มนุษย์จึงมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันโดยอาศัยภาษาเป็นสื่อกลาง ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคมกัน (มยุรี สุขวิวัฒน์. 2530 : 55) ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับความสนใจในการใช้กันมากที่สุด (รองเพชร สุจริตกุล. 2530 : 28) ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญกล่าวคือ เมื่อมีการติดต่อสื่อสารกันเกิดขึ้น การแลกเปลี่ยนทางด้านต่าง ๆ ย่อมเป็นผลตามมา เช่น ความรู้เชิงวิชาการ ศิลปะ วัฒนธรรม และเทคโนโลยีต่าง ๆ ฯลฯ ภาษาอังกฤษจึงแทรกซึมและแพร่หลายไปทั่วโลก จนได้ชื่อว่าเป็นภาษานานาชาติ (เยี่ยมจิต บุรณ์โกศา. 2533 : 2) ที่สร้างสรรค์ประโยชน์ได้อย่างมากมาย

ดังนั้น ความต้องการอยากรู้ภาษาอังกฤษจึงขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว จากระยะ 15 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษถึง 3 ฉบับ นอกจากนี้ นิตยสารภาษาต่างประเทศ เช่น Time, Newsweek ก็เข้ามามีบทบาทสูงในหมู่ผู้มีการศึกษา และผู้รักความก้าวหน้า ประกาศโฆษณา แจ้งข่าวต่าง ๆ เช่น ประกาศรับสมัครงานในตำแหน่งสูง ที่มีรายได้ดีก็มีโฆษณาในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมักจะระบุว่าผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษดี จะได้เปรียบผู้สมัครคนอื่น ภาษาที่ใช้สื่อสารภายในบริษัทที่ชาวต่างประเทศเป็นเจ้าของมักจะใช้ภาษาอังกฤษ คำสั่ง ป้ายประกาศตามสถานที่สำคัญ ๆ ก็มักจะมีภาษาอังกฤษประกอบ ในธุรกิจ หรือโรงงานอุตสาหกรรม คู่มือแนะนำการใช้ผลิตภัณฑ์มักเป็นภาษาอังกฤษ เช่น คู่มือการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าในบ้านรวมถึงฉลากที่มา กับสินค้าอุปโภค และบริโภคอยู่เป็นประจําทุกวันนี้ด้วย (ทรงพร อิศโรธกุล. 2529 : 36) กล่าวโดยสรุป ประเทศไทยได้รับอิทธิพลทางภาษาอังกฤษ อันเป็นเหตุให้เกิดการแลกเปลี่ยนใน

ด้านต่าง ๆ ตามมาดังกล่าวแล้ว นอกจากนั้นยังมีการนำภาษานั้นเข้ามาพัฒนาประเทศพร้อมกับวิทยาการใหม่ ๆ ที่หลังไหลเข้าสู่ประเทศไทยมากขึ้น ดังนั้น ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษภายในประเทศจึงมีแนวโน้มสูงขึ้น เพราะกิจกรรมหลายด้านดังกล่าวมาแล้วนั้น จำเป็นต้องมีภาษาอังกฤษเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่เสมอ นักเรียนไทยจึงต้องรู้ภาษาอังกฤษไว้ เพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าวในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

จากความสำเร็จดังกล่าว ภาษาอังกฤษจึงได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรที่กำหนดให้นักเรียนไทยต้องเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ สำหรับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายได้ระบุจุดประสงค์ไว้คือ ประการที่หนึ่ง เพื่อพัฒนาความสามารถความถนัดในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน ประการที่สอง เพื่อให้มีทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในภาษาที่เลือกเรียน รู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องอยู่ในภาษา สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ประการที่สาม เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเพื่อประกอบอาชีพ และประการสุดท้ายเพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียน และมีนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ, 2532 : 20) สรุปได้ว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน มีความประสงค์เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ ซึ่งตรงกับแนวโน้มของการสอนภาษาในปัจจุบัน ที่เป็นการสอนตามแนวการสื่อสาร โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สื่อความหมายอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน

โดยปกติแล้วทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน จะเกิดขึ้นในลักษณะบูรณาการ แต่การที่จะสอนทักษะทั้งสี่ในขณะเดียวกันนั้น เป็นสิ่งที่กระทำได้ยากและมักไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นการพัฒนาทักษะทางภาษาที่สำคัญคือ ผู้สอนไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังก่อนทักษะอื่น ๆ เสมอไป แต่สามารถเริ่มพัฒนาทักษะการอ่านก่อนได้ เพียงแต่ต้องคำนึงว่าในการพัฒนาทักษะแต่ละอย่างนั้น ผู้สอนจะต้องเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนให้พัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ ในลักษณะบูรณาการ ซึ่งจะต้องครบวงจรทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531 : 73)

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะทางภาษาอื่น ๆ ได้ง่าย เช่น การฟัง การพูด และการเขียน เพราะทักษะการอ่านนี้ผู้อ่านจะต้องดึงเอาข้อมูลของสิ่งที่อ่านเพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ เช่น เล่าให้เพื่อนฟัง บรรยายความรู้ที่อ่านแก่ผู้อื่น ฟังผู้อื่นอ่าน และเขียนเรื่องให้ผู้อื่นอ่านในลักษณะต่าง ๆ ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยที่การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน ทั้งยังเป็นข้อมูลในการใช้ทักษะอื่น ๆ อันได้แก่ การพูด การเขียน และการฟังด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84) จึงสามารถที่จะนำความรู้ และความคิดที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (วาววาว โรงสะอาด. 2530 : 76)

ตัวอักษรเป็นสื่อสำคัญที่มนุษย์จะสื่อสารกันได้ โดยการอ่านและการเขียนจะเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนในด้านความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมพยายามใช้สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรสื่อความหมาย หรือใช้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อื่น และผู้อ่านเองก็ย่อมจะต้องสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายก่อน ทักษะการอ่านและการเขียน จึงเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 85) โดยการอ่านจะส่งผลต่อการเขียนและมีความสัมพันธ์กันสูงมาก (Feddy. 1976 : 6320 - A ; Hulett. 1986 : 847 - A ; Johnson. 1986 : 13 ; Doby. 1987 : 2926 - A ; Shanahan and Lomax. 1988 : 196 ; Kyser. 1991 : 3688 - A) กล่าวคือ การอ่านจะเป็นทักษะสำคัญที่จะเป็นข้อมูลให้ทักษะการเขียนได้รับการพัฒนาขึ้นมา ทั้งนี้เพราะประสบการณ์ที่ผู้อ่านได้รับจากการอ่าน ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้าง หรือรูปประโยค รวมทั้งสำนวนต่าง ๆ ผู้อ่านสามารถนำมาใช้ในการเขียนเป็นภาษาของตนเอง ซึ่งย่อมจะทำให้ง่ายกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การอ่านน้อย และพยายามเขียนสิ่งใดด้วยตนเอง โดยเฉพาะเป็นภาษา และสำนวนของภาษาต่างประเทศให้เป็นธรรมชาติ ได้เท่ากับผู้อ่านเรื่องเป็นภาษาต่างประเทศมากมาย ด้วยเหตุนี้ ผู้อ่านได้ดีย่อมจะมีโอกาสเป็นผู้เขียนที่ดีด้วย เนื่องจากได้ประสบการณ์ในการตีความ และได้ข้อมูลจากสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรมากมายพอ ซึ่งถือเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญ ทักษะการเขียนจึงสามารถพัฒนาตามทักษะการอ่าน

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้อ่านได้รับประสบการณ์ในการอ่านอย่างเหมาะสม (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฮัลเลท (Hulett. 1986 : 847-A) ในทำนองที่ว่า การอ่านที่ดีจะส่งผลให้ทักษะการเขียนดีขึ้นด้วย เช่นเดียวกันหากทักษะการเขียนได้รับการพัฒนาขึ้น ทักษะการอ่านก็จะพัฒนาตามไปด้วย เพราะทั้งการอ่าน และการเขียนต่างก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้น จึงควรพัฒนาทักษะการอ่านก่อนการเขียน และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้ทำการพัฒนาหลักสูตร โดยให้ผู้สอนมุ่งเน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหาแล้วก็ตาม แต่สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ยังมีข้อบกพร่องและประสบปัญหาอยู่ตลอดเวลา จะเห็นได้จากงานวิจัยของ วลัย พันธุ์มณี (2529 : 118) ที่พบว่า ครูผู้สอนจะสอนโดยการอ่านและอธิบายข้อความจากเอกสารที่ประกอบการสอน และผู้สอนเน้นเนื้อหาวิชา นอกจากนี้ครูยังไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และนักเรียนมีโอกาสนำเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยมาก การสอนของครูจึงยังไม่สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรในการมุ่งพัฒนาผู้เรียน เนื่องจากครูขาดทักษะการสอน ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้บรรลุจุดประสงค์ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ (2532 : 738) ที่พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีปัญหามากในการดำเนินการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน นอกจากนี้ ยังพบว่านักเรียนขาดทักษะในการอ่าน ขาดการคิด วิเคราะห์อย่างมีระเบียบ และวิธีการ ขาดกระบวนการในการทำงานร่วมกัน (กองวิจัยการศึกษา. 2532 : 350 - 352)

สำหรับวิชาภาษาอังกฤษนั้น ยังไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนเท่าที่ควร ทั้งนี้ จะเห็นได้จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2527 ในรายวิชาต่าง ๆ พบว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีคะแนนอยู่ในช่วงควรปรับปรุง (ชัยพจน์ รังงาม. 2530 : 690) ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2532 : 228) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทักษะในการอ่านและการเขียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ต้องปรับปรุงแก้ไข

รสสุคนธ์ พหลเทพ (2531 : 3) ได้ศึกษาสภาพปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน พบว่า การอ่าน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดนั้นไม่ได้รับการเน้นเท่าที่ควร

นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ เกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งในประเด็นนี้ พัทธนี สรรคบุรารักษ์ และวาวแว โรงสะอาด (2524 : 4) ได้ประมวลถึงสาเหตุปัญหาของการอ่านไว้ 4 ประการด้วยกัน คือ ผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์น้อย จึงไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนไม่รู้จักรากการเดาความหมายจากบริบท (Context) ผู้เรียนมีปัญหาเรื่องโครงสร้างทางภาษา ไม่เข้าใจไวยากรณ์ได้ครบถ้วน และผู้เรียนมีความคิดรวบยอด (Concept) ในเรื่องที่อ่านน้อยมาก จึงไม่สามารถติดตามเรื่องได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุทำให้ครูประสบปัญหาในการใช้เทคนิควิธีในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังงานวิจัยของ อิศรา สารงาม (2529 : 159, 162) และปราณี วานิชเจริญธรรม (2524 : 55) ซึ่งพบว่า ปัญหาสำคัญที่ทำให้อาจารย์ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ เพราะพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำ โดยเฉพาะความรู้เรื่องคำศัพท์ ส่วนการอ่านนั้น นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านในระดับตีความ และระดับวิจารณ์ (รัตนาคี ไชติกพนิช, 2528 : 52)

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เรื่องของการฝึกทักษะการเขียน ซึ่งมีปัญหาในการพัฒนาทักษะทางด้านนี้อย่างมากมาย ดังงานวิจัยหลายชิ้นในหลายระดับ หลายสถาบันการศึกษาในประเทศ ได้พบว่า ผู้เรียนที่ประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะการเขียน มักประสบปัญหาในเรื่องของ การใช้คำ และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับความหมายที่ต้องการเขียน (กุสุมา มานะสุนทร, 2519 : 1) การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ (กองกาญจน์ นิธิพงศ์, 2516 : 60 ; นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, 2516 : 59 ; ประทีป รุ่งศรานนท์, 2516 : 47 ; กุสุมา มานะสุนทร, 2519 : 1 ; อุไร แฉล้ม, 2522 : 14 ; พันทิพา เข้มทอง, 2524 : 45 ; และปรียา อีระวงศ์ และคนอื่น ๆ, 2529 : 66) นอกจากนี้ ผู้เรียนอาจประสบปัญหาในเรื่องของการใช้ลีลาทางภาษา การเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงข้อความ (รัตนาคี ไชติกพนิช, 2528 : 52) ส่วน ขจร สุขรังสรรค์ (2533 : 45) ได้สรุปปัญหาของการอ่านและการเขียนจากงานวิจัยว่า ปัญหาในการอ่านเกิดขึ้นเพราะนักเรียนรู้คำศัพท์น้อย และไม่มีความสามารถในการเดาความหมายจากบริบท (Context Clues) และที่สำคัญคือนักเรียนไม่สามารถหา หรือบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน ตลอดจนรายละเอียดหรือข้อความที่สนับสนุนใจความหลักได้ เพราะฉะนั้นนักเรียนไม่เข้าใจโครงสร้างการเขียนของผู้เขียน

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ก็คือ จากการที่ครูยังคงสอนโดยวิธีบรรยาย และยึดตนเองเป็นศูนย์กลางนั้น ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสแสดงออก จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะใช้สติปัญญา และหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งนี้เพราะสาเหตุสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว นั้น ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีบทบาทอยู่ในกระบวนการนี้ เช่นเดียวกับกับทฤษฎีการสอนและวิธีการสอน (รัชนีโรจน์ กุลธำรงค์. 2529 : 19) ดังนั้น การจะสอนให้เกิดผลควรพัฒนาที่ตัวผู้สอนทางด้านเทคนิคและวิธีสอนและเน้นความสำคัญแห่งบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะการให้เด็กมีบทบาทเข้าร่วมในกระบวนการเรียนการสอนมากขึ้น จะทำให้เด็กเกิดการพัฒนาทักษะทางการเรียนให้มีประสิทธิภาพขึ้นได้ตามที่หลักสูตรต้องการ

นอกจากกระบวนการเรียนการสอนแล้ว องค์ประกอบอย่างหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนโดยผ่านกระบวนการกลุ่ม ก็คือความรับผิดชอบ (นิภา วิจิตรศิริ. 2525 : 50 และพิจิตรา พงษ์จินดากร. 2525 : 96) ซึ่งหมายถึงความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงานและติดตามผลงานที่ได้กระทำแล้ว เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นผลสำเร็จลงไปด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่กระทำลงไป ทั้งในด้านที่เป็นผลเสียและผลดี โดยแสดงออกมาในรูปของการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้รับงานมา (วัฒนา สิงห์สัมฤทธิ์. 2527 : 22 ; อังอิงมาจากชวาล แพริตกุล. 2524 : 33) ซึ่งหากนักเรียนมีความรับผิดชอบแล้ว ก็จะส่งผลถึงการทำงานกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดทักษะในการทำงานร่วมกัน อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน

จากสภาพปัญหา หลักการ และเหตุผลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องหาแนวทางแก้ไข ด้วยวิธีการสอน ที่จะส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของครูและนักเรียนไทย ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น กล่าวคือทำอย่างไรนักเรียนจึงจะเกิดการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะการอ่านและการเขียน ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะสื่อสารได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการทำงานกลุ่มและกระบวนการทางความคิด ซึ่งจะมีผลต่อการตอบสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตร เพื่อเป็นการพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

ผู้วิจัยเชื่อว่า วิธีการสอนที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวแล้ว ได้ประสบผลสำเร็จวิธีหนึ่งก็คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 เพราะการสอนนี้มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ก่อนที่จะเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน ซึ่งจะมุ่งเน้นปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างบูรณาการจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง การฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากบริบท การเรียนรู้โครงสร้างข้อเขียน โครงสร้างในการเขียนเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดถือการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมาย ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จิตวิทยาในการเรียนรู้ และทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ นอกจากนี้ ยังเน้นกระบวนการกลุ่มทุกระยะอย่างต่อเนื่อง เพื่อฝึกการทำงานกลุ่มโดยเน้นที่ความรับผิดชอบ และบทบาทในการทำงานกลุ่มเป็นสำคัญ

จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบัน ที่กำลังประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้น ควรจะได้รับการแก้ไขด้วยวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว ได้ ประกอบกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 ยังไม่มีใครทำการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อจะเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู ว่าแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
5. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รู้วิธีการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษและผลการสอนด้วย การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 เพื่อเป็นแนวคิดที่จะนำไปปรับปรุงวิธีการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจและเกิดความรับผิดชอบขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนในเขตการศึกษาที่ 9 ที่เปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษา จำนวน 10 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 610 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) โรงเรียนนครพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยคำนึงการดังต่อไปนี้

2.1 ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่มโดยจับสลากโรงเรียน 1 โรงเรียน จาก 10 โรงเรียน ได้โรงเรียนนครพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเปิดสอน โปรแกรมศิลป์ภาษา จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียน จำนวน 95 คน โดยที่ห้องเรียนทั้ง 2 นี้ ได้รับการจัดแบบคละกัน

2.2 สุ่มนักเรียนในแต่ละห้องด้วยวิธีการจับสลากได้นักเรียนจำนวน 30 คน รวมนักเรียนทั้งสองห้อง จำนวน 60 คน

2.3 คำนึงการจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อกำหนดให้ห้องเรียนทั้งสองห้องเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหา โดยยึดจุดประสงค์หมวดวิชา ภาษาต่างประเทศของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 9 แล้วเลือกเนื้อหา จากทฤษฎีวรรณกรรม ได้เนื้อหา 2 ชนิด คือ ชนิดรายงานและการอธิบาย (Report and Explanation genre)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยทดลองสัปดาห์ละ 4 คาบ

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ 2 แบบ คือ

5.1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2.3 ความรับผิดชอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 หมายถึง การสอนที่เน้นให้เกิดกระบวนการในการเรียนรู้ 2 ประการ คือ การวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และสามารถรายงานข้อมูลเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนที่สื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจ โดยการจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นเพื่อพัฒนาไปสู่ทักษะอื่น ๆ ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ เชื่อมโยงทักษะการอ่าน และการเขียนเพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการอ่านและโครงสร้างในการเขียนที่ถูกต้อง โดยฝึกการใช้กระบวนการทางความคิดในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์งานที่ได้รับมอบหมาย แล้วถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นผลงานของกลุ่มและของตนเอง ปลุกฝังให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มและวิธีทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ ยังจัดให้มีการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นหลักทุกกระยะการสอนซึ่งใช้บทเรียนเป็นหลัก (Text Based) และกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible Input) ซึ่งเป็นการสอนที่ผู้วิจัยใช้สอนในกลุ่มทดลอง โดยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้ (Rattanaovich. 1992 : 45 - 56)

ขั้นที่ 1 ขั้นบูรณาการเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา สรุป หรือลำดับความ เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์ สรุป ความหมาย และจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ โดยหาความหมายจากบริบท ทำไต่จะแกรมสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน พิจารณาและวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่านวิเคราะห์อรรถลักษณะภาษาของเรื่องที่อ่าน และอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำศัพท์หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบ ด้วยการทำงานกลุ่มแล้วอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่าน ไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผนการเขียน เพื่อให้นักเรียนสามารถวางแผนการเขียนตามแนวคิดที่ได้จากการอ่านอย่างมีระบบโดยการบันทึกเพื่อลำดับความลงในแผนการเขียน

ขั้นที่ 3 ขั้นบันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียนเพื่อให้ นักเรียนสามารถรวบรวมข้อมูลโดยย่อจากเรื่องที่อ่านได้ พร้อมทั้งลำดับข้อมูลนั้น เพื่อเตรียมการเขียนเรื่องต่อไป โดยนักเรียนร่วมกันบันทึกย่อสาระของเรื่องที่อ่านลงในแผนการเขียน

ขั้นที่ 4 ขั้นสังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่างเพื่อให้ นักเรียนสามารถเขียนเรื่องในขั้นร่างได้อย่างมีระบบ โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มระดมหลังสมอง เพื่อกำหนดจุดประสงค์ของเนื้อความที่เขียน และกำหนดกลุ่มผู้อ่าน แล้วเขียนสาระต่าง ๆ จากขั้นที่ 3 เข้าเป็นข้อความต่อเนื่อง โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา แนะนำ และให้ความช่วยเหลือ

ขั้นที่ 5 ขั้นทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียนเพื่อให้ นักเรียนสามารถทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้น และสามารถตรวจสอบแก้ไขข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง โดยนักเรียนร่วมกันทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นในขั้นที่ 4 ภายในกลุ่ม แล้วปรับปรุง และเขียนเรื่องใหม่ ต่อจากนั้นจึงขีดเลาเรื่อง โดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือ แนะนำ หรืออธิบายเพิ่มเติมเมื่อนักเรียนมีปัญหา

ขั้นที่ 6 ขั้นการเขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษาเพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์จากการอ่านและการเขียนที่มีระบบ พร้อมทั้งได้ฝึกทักษะการอ่านและเขียนเพิ่มเติม โดยให้นักเรียนลอกเรื่องที่เขียนใหม่ในขั้นสุดท้าย แล้วให้นักเรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะการอ่าน เขียน และการใช้ภาษาเพิ่มเติม

2. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยใช้การสนทนาถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนหรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์เป็นการแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนการใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิมโดยการใช้คำถาม วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นการทบทวนเรื่อง ลำดับที่ สำนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตามครู อธิบายความหมาย คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยแนะแนวทาง หรือนำทางให้นักเรียนสามารถ ทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เช่น แนะนำวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ใช้คำถามเป็น การนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติ ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัด ตลอดจน ทำกิจกรรมตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ขั้นที่ 7 แจ้งผลปฏิบัติ โดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของ นักเรียน ให้คำชมเชย เมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไขเมื่อนักเรียนทำผิด และอธิบาย เพิ่มเติมเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกต การอ่าน และการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ เป็นการสรุปย้ำ ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ โดยให้ทำแบบฝึกหัดหรือ ทำรายงานเพิ่มเติม หรือทำการทดสอบหลังการเรียนรู้

3. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียน ในการแปลความ ตีความ จับใจความสำคัญ เรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อความ หรือเรื่องที่อ่านได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

4. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนอันได้แก่ การลำดับความแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ไวยากรณ์ การใช้ศัพท์ถูกต้อง เครื่องหมายวรรคตอน อักษรนำ และตัวสะกดถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทาบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

5. ความรับผิดชอบ หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่การงานด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค ไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้งหลักเลียง พยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น รู้จักวางแผน และป้องกันความบกพร่อง เสื่อมเสียในงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบทดสอบของ วัทนา สิ่งหล่มฤทธิ์ (2527 : 122 - 133) ที่ได้ทำการหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยที่ดำเนินการศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถการเขียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

คูบิน (Dubin. 1982 : 15) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่านเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง ประสิทธิภาพของการอ่านอยู่ที่ว่าผู้อ่านสามารถเข้าใจความคิดของผู้เขียนมากน้อยเพียงใด

คูเปอร์ และคนอื่น ๆ (Cooper and others. 1988 : 13) กล่าวว่า การอ่าน คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหา เพื่อจัดรูปแบบของความหมายโดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เป็นกระบวนการในการสร้างความหมายจากเนื้อหา นั้น

กู๊ดแมน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84; อ้างอิงมาจาก Goodman. 1982 ; Smith. 1971, 1973 ; Morris and Stewart - Dore. 1984) กล่าวว่า การอ่าน คือการสร้าง ความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด และเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

บาร์ง ไตรรัตน์ (2532 : 12) ได้อ้างอิงหลักการทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycho - Linguistic) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือกระบวนการที่ผู้อ่าน "สร้าง" ความหมาย จากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ โดยตลอดเวลาที่อ่าน ผู้อ่านจะตั้งสมมติฐานการเดาความหมายในสิ่งที่อ่าน แสดงความสงสัยในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ พร้อมกันนั้นผู้อ่านจะแก้ปัญหาในสิ่งที่ยังเข้าใจไม่ชัดเจน จนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

ไวท์ (อรุณี วิริยะจิตรรา และสรณี วงศ์เบ็ญสัจจ์. 2531 : 15 ;

อ้างอิงมาจาก White. 1981) กล่าวว่า การอ่าน คือการหาข้อมูลที่มีอยู่ในรูปของข้อเขียน ซึ่งข้อมูลนี้ หมายถึง เนื้อหาที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ เนื้อหาที่เพิ่มพูนปัญญา และเนื้อหาที่สร้างความบันเทิง

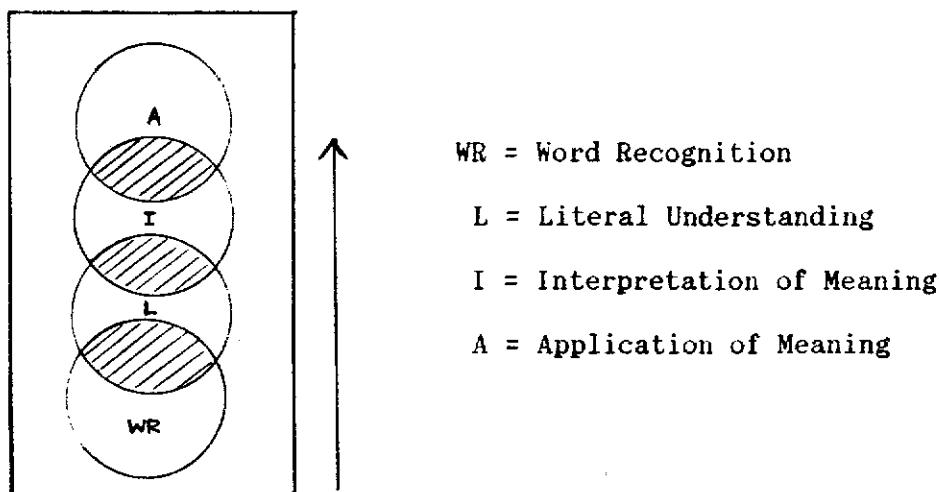
วิชอน และคนอื่น ๆ (Richek and others. 1989 : 7 ; citing Wixon and others. 1987 : 750) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่าน คือ กระบวนการของการสร้างความหมายผ่านการปฏิสัมพันธ์ที่มีอยู่ตลอดเวลา (Dynamic Interaction) ระหว่างผู้อ่าน เนื้อหา และบริบทของสถานการณ์แห่งการอ่าน (The Context of the Reading Situation)

อิบราฮิม (ปัทมาภรณ์ นิยมไทย. 2530 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Ibrahim. 1979 : 187) กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นการเรียบเรียงข้อมูลที่ต้องอาศัยความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค นอกจากนี้ ผู้อ่านยังต้องมีทักษะในการเดา ความคิด และรูปแบบของการเรียบเรียงภาษาที่ผู้เขียนพยายามถ่ายทอดไว้ในงานเขียน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่าน คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่มีอยู่ตลอดเวลา ระหว่างผู้อ่าน ผู้เขียน เนื้อหา และบริบทของสถานการณ์ โดยผู้อ่านต้องสร้างความหมายและความเข้าใจ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด ซึ่งตลอดเวลาที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องตั้งสมมติฐาน เดาความหมายในสิ่งที่อ่าน รวมทั้งอาศัยพื้นฐานประสบการณ์เดิมเป็นส่วนช่วยในการสร้างความหมายจากเนื้อหานั้น จนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

2. ลำดับขั้นของกระบวนการอ่าน

เอิร์ล (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช . 2828 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Earle. 1983) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของกระบวนการอ่านว่ามีความสัมพันธ์กันดังภาพ

(สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช . 2528 : 23)

ลำดับขั้นของความเข้าใจในการอ่านมีอยู่ 5 ลำดับขั้น แต่ละขั้นมีความสัมพันธ์กันตามลำดับ ดังนี้ (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช . 2528 : 26 - 27)

1. ความหมายคำ เป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายของศัพท์เหล่านั้นชัดเจน และกว้างขวางพอแล้ว ย่อมทำให้เกิดความคิดที่จะนำมาใช้ในการอ่าน ทำให้เข้าใจประโยค ตอน หรือบทที่อ่านได้ดี
2. หน่วยความคิด เพื่อที่จะเข้าใจประโยค ผู้เรียนจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด กล่าวคือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำ ให้ได้ความหมายของคำต่อเนื่องกันเป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ ถ้าผู้เรียนมีความสามารถในทางที่ดี ก็จะอ่านข้อความนั้น ๆ ด้วยความเข้าใจ ตรงกันข้ามหากผู้เรียนอ่านหนังสือทีละตัว ย่อมไม่สามารถจัดกลุ่มคำตามหน่วยความคิดได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในความหมายของแต่ละประโยค
3. การเข้าใจประโยค เมื่อผู้เรียนเข้าใจคำ และรู้จักการอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกัน จนได้ใจความเป็นประโยค
4. การเข้าใจตอน หมายถึง ความสามารถเข้าใจประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจึงอ่านได้เข้าใจยิ่งขึ้น

5. การเข้าใจเรื่องราวที่ยากขึ้น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความที่อ่าน ผู้เรียนจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในตอนก่อน ๆ และข้อความในตอนต่อ ๆ มาอีกด้วย

3. ความเข้าใจในการอ่าน

สมิธ (Smith. 1971 : 230) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า สิ่งที่สำคัญควรตระหนักก็คือ ความหมายที่ได้จากข้อความที่อ่าน ซึ่งเป็นความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านเข้าใจ หมายความว่า ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนเข้ากับสิ่งที่ตนรู้มาก่อนแล้ว ซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน โดยผู้อ่านจะต้องรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ประโยคแต่ละประโยค แล้วรวบรวมความคิดเห็นของผู้เขียนที่เขียนไว้ในข้อความที่ผู้อ่านแต่ละหน้า มารวบรวมเป็นความคิดเข้าด้วยกัน

จอห์นสัน และบาร์เร็ท (Johnson and Barrett. 1981 : 74) กล่าวว่า การที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น ควรได้รับการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคำที่ปรากฏ ประโยค ย่อหน้า และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และสิ่งที่ผู้อ่านรู้แล้ว ที่มีอยู่ใน Script หรือ Schema ของเขา

คาร์เรล (Carrell. 1984 : 87) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความเข้าใจในรูปแบบการจัดการหรือการเรียบเรียงเรื่อง เข้าใจในรูปแบบหรือโครงสร้างของข้อเขียน (Rhetorical Organization)

ฟลัด (Flood. 1986 : 735) กล่าวว่า การอ่านจะเกิดความเข้าใจได้เมื่อผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้วมาสัมพันธ์กับข้อเขียนที่อ่าน และได้เน้นอีกว่าความเข้าใจในการอ่านเนื้อหา (Text) นั้น จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องเตรียมโครงสร้างข้อเขียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วย

จากคำจำกัดความของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือความเข้าใจในรูปแบบของการเรียบเรียงเรื่องจากโครงสร้างข้อเขียน

รู้ความหมายของคำศัพท์ และประโยค โดยนำมารวบรวมเป็นความคิดเข้าด้วยกัน แล้วเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนเข้ากับความรู้เดิมของผู้อ่าน เพื่อตีสรุปความหมายเกิดเป็นความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน

องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

สาวิตรี ประเสริฐกุล (2529 : 40) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ ด้วยกันคือ

1. ทักษะที่ใช้ในการอ่านของผู้เรียน เช่น การเดาความหมายของศัพท์จากบริบท การใช้พจนานุกรม เป็นต้น

2. ความรู้เดิมของผู้เรียน (Prior Background Knowledge) ซึ่งครูควรใช้วิธีการสอนที่สัมพันธ์กับการใช้ความรู้เดิม

นอกจากนี้ สมศักดิ์ สินธุระเวช (2528 : 26) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนจะอยู่ในระดับสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน ผู้เรียนแต่ละคนจะจับใจความสิ่งที่อ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการอ่านอันสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

- 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญหรือเก็บใจความทั่วไป
- 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
- 1.3 อ่านเพื่อศึกษาคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การใช้เครื่องมือ เป็นต้น
- 1.4 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร
- 1.5 อ่านเพื่อศึกษาคุณค่าของสิ่งที่อ่าน
- 1.6 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่อง หรือย่อเรื่อง โดยนำมาเขียนเสียใหม่
- 1.7 อ่านเพื่อเปรียบเทียบกับเรื่องราวหรือข้อความอื่น
- 1.8 อ่านเพื่อจดจำ และอ่านเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาสำหรับนำไปใช้

ชั่วคราว หรือนำไปใช้ตลอดไป

2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน ผู้เรียนจะอ่านได้ดีขึ้น มากขึ้น และถูกต้องเพียงใด ขึ้นอยู่กับพิสัยของหมู่คำที่เด็กแต่ละคนจะสามารถอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดประสบการณ์เดิม และความยากง่ายของข้อความที่ผู้เรียนอ่านด้วย

3. ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เช่น สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวของผู้อ่านแต่ละคน นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของแต่ละคนด้วย

ดัลแมน และคนอื่น ๆ (Dallmann and others. 1974 : 53 - 55)

ได้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level หรือ Reading on the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายและเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ตรงตัว

2. ระดับตีความ (Interpretative Level หรือ Reading Between the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้โดยตรง แต่จะเข้าใจโดยอาศัยความสามารถในการสรุปความ แปลความ และตีความจากข้อความและเนื้อเรื่องที่อ่าน

3. ระดับการประเมินค่า (Evaluative Level หรือ Reading Beyond the Lines) หมายถึง ความสามารถในการประเมินตัดสินสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่าน มาพิจารณาตัดสิน เช่น สามารถบอกได้ว่า ผู้เขียนมีความรู้ ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด มีความสามารถในการคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่จะเกิดตามมา หรือสามารถบอกได้ว่า ข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่ อย่างไร เป็นต้น

4. ความสามารถในการอ่าน

วาวแวว โรงสะอาด (2530 : 76) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความสามารถในการอ่านว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้

เทย์ (วาวแวว โรงสะอาด. 2530 : 77 ; อ้างอิงมาจาก Tay. 1979) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการจับใจความจากข้อความที่อ่านได้ สรุปเรื่องราว และเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่านได้ เชื่อมโยงและลำดับความคิดตามเหตุการณ์ในข้อความที่อ่านตั้งแต่ต้นจนจบได้ และสามารถทำนาย และคาดผลที่จะได้รับ (Anticipate) ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งทักษะนี้แสดงให้เห็นถึงความคิดรวบระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

เรเจอร์ (วาวแวว โรงสะอาด. 2530 : 76 ; อ้างอิงมาจาก Ragor. 1970) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึงความสามารถในการจดจำ (Recognizing) มีความเข้าใจ (Understanding) และสามารถเก็บรายละเอียดที่สำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ (Retaining Important Factual Material)

สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการจับใจความสำคัญ สรุปเรื่องราว และเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่านได้ ทำให้เกิดการสะสมข้อมูลเพียงพอ ซึ่งจะนำไปสู่การทำนายหรือคาดการณ์เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้าได้อย่างถูกต้อง

องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

พินอคเคียโร (วินา สังข์ทองจีน. 2530 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Mary Finocchiaro. 1958 : 149) ได้รวบรวมองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านดังนี้

1. ความสามารถในการหาใจความสำคัญ หรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน
2. ความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถรวบรวมลำดับความคิด และทำนายสิ่งที่ปรากฏต่อไปได้
4. ความสามารถในการสรุปสิ่งที่อ่านได้

ส่วนเบอร์มิสเตอร์ (Burmeister. 1974 : 113 - 115) ได้แบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านออกเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Memory) คือผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และคำสิ่งที่บ่งไว้ ตลอดจนรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับแปลความหมาย (Translation) คือผู้อ่านสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งในอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความเป็นแผนที่ หรือแผนภูมิ เป็นต้น

3. ระดับตีความ (Interpretation) คือผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุเอาไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

4. ระดับประยุกต์ (Application) คือผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสพผลสำเร็จในการประยุกต์ใช้

5. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) คือผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์ บทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผล และการลงความคิดเห็นในสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

6. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) คือผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่

7. ระดับประเมินผล (Evaluation) คือผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์ และการตัดสินความคิด หรืออื่น ๆ โดยใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2519 : 41 - 42) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Reading) คือการอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้ เป็นเพียงการอ่านหนังสือออก อ่านแล้วรู้เรื่องราว เรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร

2. ระดับการอ่านแบบตีความ (Interpretative Reading) คือการอ่านแล้วตีความ แปลความ ขยายความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่องคือ ต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องขยายความ เป็นระดับความเข้าใจที่สูงกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3. ระดับการอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) เป็นการอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาขั้นสูงสุด โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง และแปลความเป็นพื้นฐาน ต่อจากนั้นผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์ของตนเองหรือความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า มาช่วยในการตัดสินใจ และวินิจฉัยเรื่อง หรือข้อความที่ตนอ่านอีกต่อหนึ่งด้วย

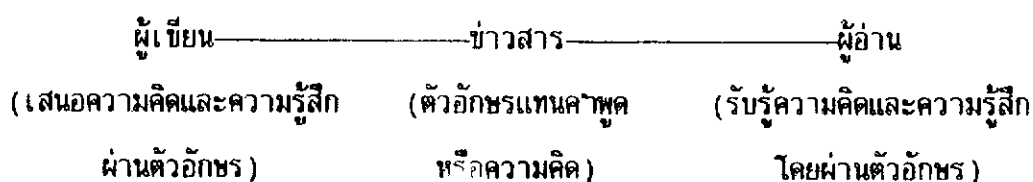
สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการอ่านนั้น ทุกระดับล้วนมีความต่อเนื่องกันทั้งสิ้น คือต้องเริ่มจากความเข้าใจจากระดับตัวอักษร (Literal Reading) ก่อนเสมอ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานในการนำเข้าสู่ความเข้าใจ เมื่อเกิดความเข้าใจในการอ่านแล้ว การอ่านถึงขั้นตีความ จับใจความ เรียงลำดับความและแสดงความคิดเห็น ย่อมเป็นความสามารถตามมา ซึ่งงานวิจัยนี้จะศึกษาในเรื่องของความสามารถในการแปลความ ตีความ จับใจความ เรียงลำดับเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อความที่อ่าน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน

ความหมายของการเขียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 92) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่งที่มีผู้เขียนจะส่งข้อมูล ไปถึงผู้อ่าน โดยผ่านกระบวนการทางความคิดที่จะต้องกลั่นกรองความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องวางแผนล่วงหน้าว่าจะเสนอแนวคิดอะไร และควรเสนอในรูปแบบใด เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ ดังแผนภาพ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92 ; อ้างอิงมาจาก Quattrini. 1984 : 3 - 4 and Valette. 1977 : 217)

แฮร์ริส (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92 ; อ้างอิงมาจาก Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียน คือความสามารถในการบูรณาการทักษะหลายอย่างทางภาษา เข้าด้วยกัน และมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เรื่องหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดระบบเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ และโครงสร้างประโยค
4. สลีลา (Style) ในการใช้ภาษาของผู้เขียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเลือก คำสำนวน ที่จะใช้ในการเขียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา
5. กลไกต่าง ๆ (Mechanics) ที่นำมาใช้ในการเขียน ได้แก่ กลไกด้านอื่น ๆ ที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุป การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ฯลฯ

สรุปได้ว่า การเขียนหมายถึง การเสนอแนวความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยผ่าน ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ซึ่งผู้เขียนต้องมีความสามารถในการบูรณาการ ความรู้ที่มีอยู่ได้อย่าง ถูกต้องในเรื่องของเนื้อหา โครงสร้าง และรูปแบบในการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่ เข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

ความสามารถทางการเขียน

จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 93) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่นักเรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นข้อความสั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายได้

แพตตี้ (Patty. 1985 : 182) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียด ต่าง ๆ ตลอดจนสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็น เรื่องราว

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) ให้ทรงเห็นว่า ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนต้องการ ถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษร ตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความ หรือสูงกว่าข้อความ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ ซึ่งจะต้องให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนแสดงออกทางความคิดได้ถูกต้องตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางความคิด โดยผ่านการเรียบเรียงความคิด การลำดับความซึ่งผ่านตัวอักษร และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง เป็นข้อความเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

จุดมุ่งหมายในการสอนเขียน

การเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นย่อมแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนเป็นหลัก ซึ่งในประเด็นนี้ ไรม์ส์ (Raimes, 1987 : 36 - 41) ได้เสนอจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนไว้ดังนี้คือ

1. การสอนเขียนเพื่อเสริมทักษะอื่น ๆ (Writing for Reinforcement)
การสอนเขียนเป็นเพียงทักษะที่จัดทำขึ้นในห้องเรียนเพื่อเสริมสร้างการเรียนการสอนพูด ซึ่งครูอาจจะให้แบบฝึกหัด ให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความหรือประโยคที่ใช้ฝึกสนทนา เพื่อเป็นเครื่องช่วยในการจดจำได้ง่ายขึ้น
2. การเขียนเพื่อฝึกฝน (Writing for Training) ผู้สอนจะแนะนำให้ผู้เรียนฝึกฝนภาษาที่ยังไม่เคยประสบมาก่อนเลย วิธีการฝึกฝนมีหลายรูปแบบวิธีด้วยกัน เช่น
3. การเขียนโดยเลียนแบบรูปแบบภาษา (Writing for Imitation)
การสอนเขียนให้ผู้เรียนเลียนแบบแผนทางภาษา จุดประสงค์เพื่อต้องการให้ผู้เรียนทำความเข้าใจคุ้นเคยกับรูปแบบการใช้ภาษาและสำนวนภาษา ซึ่งทำได้โดย

3.1 ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอกของผู้สอน

3.2 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนเรียงความตามเนื้อหาหรือองค์ประกอบของเรื่อง
ที่ผู้สอนกำหนดให้

3.3 ให้ผู้เรียนศึกษาโครงร่างของข้อความ หรือวิเคราะห์แยกแยะข้อความ
ในย่อหน้าออกเป็นส่วน ๆ เสร็จแล้วให้ผู้เรียนเขียนข้อความโดยอาศัยโครงร่างที่ผู้เรียนได้ศึกษา
และวิเคราะห์มาก่อนหน้านั้น

3.4 ให้ผู้เรียนอ่านเรียงความ แล้วให้วิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบของ
เรียงความเรื่องนั้นออกเป็นส่วน ๆ และเขียนเรียงความให้คล้ายกับโครงร่างหรือองค์ประกอบ
ที่ผู้เรียนได้ศึกษาก่อนหน้านั้น

4. การเขียนเพื่อการสื่อสาร (Writing for Communication) กิจกรรมใน
ห้องเรียนจะเป็นกิจกรรมการสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน มากกว่าจะเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
ผู้สอนกับผู้เรียน

5. การเขียนเพื่อฝึกความคล่องหรือความชำนาญ (Writing for Fluency)
วิธีนี้ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เขียนเรื่องที่ผู้เรียนคิดขึ้นมาด้วย
ตนเองในขั้นต้น ผู้สอนจะเน้นการแสดงออกทางความคิด หรือเนื้อหาในการเขียนข้อความหรือ
เรียงความเป็นหลัก โดยไม่สนใจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ หรือการสะกดคำ เมื่อการเขียน
ของผู้เรียนอยู่ในระดับพอใจแล้ว จึงหันมาสนใจแก้ไขความผิดพลาดทางไวยากรณ์และ
การสะกดคำภายหลัง

6. การเขียนเพื่อการศึกษาเรียนรู้ (Writing for Learning) การเขียน
ชนิดนี้มีวิธีการสอน และจุดมุ่งหมายในการสอนครอบคลุมทั้ง 5 ประเภท ที่ได้กล่าวมาข้างต้น
การเขียนเพื่อการเรียนรู้นั้นครูผู้สอนต้องสอนเสริมโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ สอนให้รู้จัก
เลียนแบบแผนการเขียน ให้เขียนเพื่อสื่อความหมาย และให้เขียนเพื่อพัฒนาความชำนาญ

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการสอนเขียนนั้น จะเป็นสิ่งกำหนด วิธีการและเทคนิคที่จะ
นำมาใช้สอน เนื่องจากการนำวิธีการหรือเทคนิคต่าง ๆ มาใช้สอนนั้น ควรเป็นวิธีการที่สามารถ
จะทำให้เกิดผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายได้ ดังนั้น การสอนเขียนที่พิจารณาจุดมุ่งหมายควบคู่ไปกับการ
การสอนด้วย จึงเป็นปัจจัยที่จะส่งผลให้การสอนเขียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กิจกรรมในการสอนเขียน

ลาโด (Lado. 1964 : 143 - 148) ได้แบ่งการเขียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (Pre - Writing) เป็นการแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนคำพูด ฝึกการคัดลอกสัญลักษณ์และตัวอักษรแบบต่าง ๆ ซึ่งให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษร หรือการผสมอักษรกับระบบการออกเสียง รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงหลักการเขียนตัวอักษรและความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว
2. การคัดลอกข้อความจากบทอ่าน (Copying Reading Texts) เป็นการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นข้อความยาว ๆ ที่ผู้เรียนได้อ่านไปแล้ว
3. การถ่ายทอดสิ่งที่ได้พบเห็นเป็นตัวอักษร (Transcribing) เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก โดยครูบอกคำที่ผู้เรียนเคยรู้จัก ให้ผู้เรียนเขียนตาม นอกจากนี้ ยังฝึกให้ผู้เรียนรู้จักถ่ายทอดคำพูด หรือแต่งประโยคด้วยตนเอง และเขียนประโยคดังกล่าวโดยไม่มีแบบอย่างให้ดู
4. การเขียนความเรียง (Composition) ในขั้นนี้การฝึกการเขียนเพื่อรายงาน แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลต่าง ๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผนและโอกาส เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อนซึ่งเป็นแบบไม่เป็นทางการ การเขียนให้ข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงทางธุรกิจ การเขียนรายงานตลอดจนการเขียนบทความเพื่อส่งเสริม เป็นต้น ซึ่งครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องราวต่าง ๆ ที่สำคัญต่อการเขียนเพื่อการสื่อสาร เช่น หัวเรื่อง (Topics) ความชัดเจนของแนวคิดและวัตถุประสงค์ (Point of View and Focus) สลีลาภาษา (Style) ตลอดจนความแจ่มชัดและประสิทธิภาพของความเรียง (Clarity and Effectiveness)
5. การเขียนวรรณคดี (Literature) เป็นการเขียนขั้นสูงสุด ซึ่งผู้ที่จะสามารถเขียนในขั้นนี้ได้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โครงสร้างทางภาษา มีพรสวรรค์ และมีศิลปะในการเขียนเป็นอย่างดี

ริเวอร์ส (Rivers. 1970 : 245 - 255) กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบผ่านขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การลอกข้อความ (Copying) เป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การลอกแบบ (Reproduction) การเขียนในขั้นนี้ ผู้เรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอกหรือการเขียนอธิบายรูปภาพ
3. การเรียบเรียงและเชื่อมประโยค (Recombination) การเขียนในระดับนี้ ผู้เรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่จะยิ่งยากซับซ้อนขึ้น ในการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้าง ตลอดจนการรู้จักใช้ตารางเทียบแทนและการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น
4. การเขียนที่มีการชี้แนะ (Guided Writing) ในขั้นนี้ผู้เรียนมีอิสระที่จะเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียน เพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ การเขียนในระดับนี้จะต้องอยู่ภายใต้คำแนะนำของครูด้วย

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 93 - 106) ได้แนะนำลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์และการแบ่งข้อความออกเป็นส่วน ๆ (Jigsaw) ทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการสอนเขียน กล่าวคือ ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเกิดขึ้นเรียน ผู้เรียนจะบอกซึ่งกันและกันในเรื่องที่เพื่อนไม่รู้ และมีการประเมินผลจากการเขียนโดยเพื่อนของผู้เรียน เพราะการจะรู้ว่าการเขียนบรรลุผลหรือไม่นั้นสามารถรู้ได้จากการอ่านข้อความแล้วเข้าใจหรือไม่
2. ลักษณะกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกัน ทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่าง ๆ กิจกรรมแต่ละอย่างจะให้เนื้อหาสำหรับกิจกรรมต่อมา ลักษณะของกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องอาจมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่ให้ทำโดยอิสระ โดยฝึกเกี่ยวกับการถามและการตอบ หรือเป็นการเขียนเรียงความอิสระ โดยผู้สอนอาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการเขียนได้โดยให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบ เช่น พังบทสนทนา แสดงบทบาทสมมติให้อ่านบทความจากวารสาร นิตยสาร อภิปราย ฯลฯ จนกระทั่งนำไปสู่การเขียนในขั้นสุดท้าย

3. การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ (Paragraph Writing) การเขียนในขั้นนี้มีความสำคัญ ข้อความหนึ่งจะต้องมีการผูกประโยคเข้าด้วยกันให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Cohesion) และมีความสอดคล้องกันตามความหมาย (Coherence) การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ดังนั้น ในการสอนเขียนอาจจะต้องฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิคที่ใช้ในการฝึกการเขียน ดังนี้

3.1 นำเรื่องมาให้ผู้เรียนอ่าน แต่ให้ดูเฉพาะข้อความตอนแรกและปิดข้อความที่เหลือไว้ ให้ผู้เรียนคิดและอภิปรายกันว่าเนื้อเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไร แล้วจึงเปิดข้อความให้ดูและเปรียบเทียบกับที่คิดเอาไว้

3.2 ให้เขียนตามคำบอกทีละประโยค หลังจากผู้สอนได้สอนอ่านแต่ละประโยค ผู้เรียนจะต้องบอกว่าประโยคต่อไปจะเป็นอย่างไร แล้วจึงให้เขียนตามคำบอกต่อไป

3.3 ผู้สอนอาจให้ข้อความทีละคำ กลุ่มคำ หรือประโยค แล้วให้ผู้เรียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ แล้วผู้สอนจึงจะเฉลยข้อความที่ถูกต้องทั้งหมด

3.4 ผู้สอนให้ประโยคที่ต่อจากประโยคอื่นมา แล้วให้ผู้เรียนเขียนประโยคที่มาก่อนหน้านั้น

3.5 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องเป็นแบบอย่างเพื่อให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบ โดยใช้ข้อมูลที่ให้มา เช่น แผนที่ โน้ต แผนภาพ ฯลฯ

3.6 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาแล้วให้ผู้เรียนหาวิธีจัดลำดับข้อความเป็นแบบอื่น

3.7 ผู้สอนให้ผู้เรียนเปลี่ยนจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน เพื่อฝึกเรียงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย ข้อความที่พูดอาจนำมาจากการกระจายเสียงทางวิทยุ หรือข้อความจากหนังสือพิมพ์ก็ได้

3.8 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่อง โดยเปลี่ยนหน้าที่ภาษา เช่น เปลี่ยนจากคำแนะนำไปเป็นการบรรยาย เป็นต้น

เนลสัน (Nelson. 1984 : 2 - 5, 8) ได้แสดงความคิดเห็นและแนวทางในการสอนเขียนไว้ว่า กิจกรรมการอ่านนั้นสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับกิจกรรมการเขียน ดังนั้นผู้สอนควรปล่อยให้เด็กเรียนได้มีโอกาสอ่านและทำความเข้าใจบทเรียนนั้นด้วยตนเอง แล้วนำข้อมูลที่

ผู้เรียนแต่ละคนได้จากการอ่านภาวอภิปรายร่วมกัน แล้วจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเพื่อให้ผู้เขียนคุ้นเคยกับภาษาและเข้าใจมากยิ่งขึ้น และในกิจกรรมการเขียนต้องฝึกให้ผู้เรียนได้เขียนประโยคใจความสำคัญ (Main Idea) ของเรื่อง

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2521 : 93) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนเขียนไว้ว่า อาจแยกออกได้เป็น 2 แนวใหญ่ คือ การเขียนเพื่อให้เกิดทักษะ และการเขียนเพื่อให้รู้กลวิธีของการเขียน การเรียนในแขนงแรกนั้นส่วนใหญ่จะเริ่มจากการเขียนตามแบบหรือกรอบที่กำหนดให้ จนสามารถเขียนได้เพื่อแสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง หรือการเขียนโดยเสรี (Free Writing) ส่วนการเรียนในแขนงที่สองนั้น ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับกลวิธีทางภาษารูปแบบ (Style) วิธีการเรียบเรียงใจความให้จับตา เนื้อความและบทสรุป การเสนอใจความสำคัญและรายละเอียด เพื่อสนับสนุนการเขียนแบบคล้อยตาม แบบขัดแย้งโดยนำเหตุผลต่าง ๆ มาคิดด้วยกัน การเขียนเปรียบเทียบและการเชื่อมโยงข้อความให้เข้าด้วยกัน เป็นต้น

สิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงในการสอนเขียน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป. : 76 - 77)

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ผู้เรียนควรจัดหาและอธิบายรูปแบบของการเขียนที่หลากหลายให้แก่ผู้เรียน เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) หรือแบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น
2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่ากลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้คำสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) ต่าง ๆ เป็นต้น
3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจ และเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใด เป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนควรใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ ตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบปริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์ปริบท ซึ่งเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนควรต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียนคือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแค่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรเปลี่ยนบทบาทจากเป็นผู้ชี้ข้อผิดและตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ฉบับร่างของผู้เขียนแทน และเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอน กับผู้เรียนตัวต่อตัว มาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนเขียนที่ดีนั้น จะต้องเริ่มต้นด้วยการนำเสนอรูปแบบที่ถูกต้องด้วยเนื้อหาที่หลากหลายก่อน เพื่อสร้างความคุ้นเคย และการเรียนรู้ สิ่งที่ต้องการ โดยผ่านกระบวนการสอนเขียนซึ่งได้รับการพัฒนารูปแบบและลักษณะของการจัดกิจกรรมที่ต่อเนื่อง

การทดสอบความสามารถทางการเขียน

คาร์เรล (สุเบดา ปาทาน. 2529 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Carrell. 1980 : 50) ได้กล่าวถึงการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายโดยการเขียนว่า การทดสอบความสามารถทางการเขียนนั้นอาจจะเขียนเรียงความ (Essay) หรือบรรยายภาพ บรรยายสิ่งของ และการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จำได้ เนื้อหาควรเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนรายงาน เขียนโน้ต เขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน จดหมายสั่งสินค้าจากบริษัทห้างร้านต่าง ๆ เป็นต้น

การเขียนเรียงความเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญที่สุดในการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของตนเอง ทักษะหรือความสามารถนี้สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ถ้านักเรียนหลีกเลี่ยงการใช้โครงสร้างคำศัพท์ที่ตนไม่ถนัด แล้วสามารถเลือกใช้สื่ออื่นทดแทนให้เกิดความหมายตามที่ต้องการได้ ก็นับว่าเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาในปัจจุบัน

การสร้างแบบทดสอบอัตนัย โดยให้ผู้สอบเขียนเรียงความนั้นจะวัดความสามารถทาง
การเขียนของผู้สอบได้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ (สุมิตรา ปาทาน. 2529 : 19 ; อ้างอิงมาจาก
Perkins and Konneker. 1982 : 51)

1. ความสอดคล้อง (Relevance) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง
ที่เขียนข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยเดียวกัน
2. ความสละสลวย (Fluency) หมายถึง ความน่าอ่านและมีการเรียบเรียงเนื้อหา
ติดต่อกันอย่างมีเหตุผล
3. คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง ระดับคำที่ใช้ ความหลากหลายของคำ
ความเหมาะสมในการใช้สำนวนและใช้คำ
4. ไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง การใช้เครื่องหมายความสัมพันธ์ความโครงสร้างประโยค
5. ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics)

ลาโด (Lado. 1964 : 250) ได้สรุปเกี่ยวกับการใช้ข้อทดสอบทางการเขียนไว้ว่า
เราอาจใช้ข้อทดสอบทั้งแบบอัตนัยและปรนัยวัดส่วนประกอบต่าง ๆ ในการเขียนได้ดังนี้

1. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถเกี่ยวกับตัวสะกดเครื่องหมายวรรคตอน
โครงสร้างทางไวยากรณ์ ศัพท์ ข้อสอบแต่ละครั้งอาจมีประมาณ 40 - 80 ข้อ
 2. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหา โดยให้
เรื่องราวที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ
 3. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย โดยให้เขียนเรียงความมากกว่า 1 เรื่องขึ้นไป แต่ละ
เรื่องใช้เวลาในการเขียนประมาณ 20 - 30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ท่วงทำนอง
เขียนเนื้อเรื่องและจัดลำดับความ
 4. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้ดูตารางหรือรูปภาพเพื่อช่วยด้านข้อมูล
- จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัย
จึงใช้แบบทดสอบที่เป็นอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความ 1 เรื่อง คือเขียนเรียงความ
จากภาพ

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยตรวจงานเขียนที่เป็นแบบทดสอบอัตนัยโดยตรวจให้คะแนนเฉลี่ยจากผู้ตรวจ 2 คน ซึ่งใช้เกณฑ์ที่รับมาจาก เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Rattana-
vich. 1987 : 55) จากอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. 1981 : 30) และ ฮีตัน
(Heaton. 1990 : 111) การกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจงานเขียนของนักเรียนมีดังนี้

1. มีอายุต่ำกว่าวิเทศน์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ได้เปลี่ยนจากเดิม ซึ่งเคยวัดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ (Discrete Point Test) มาเป็นการวัดทักษะรวมไม่แยกวัดทีละส่วน (Global Language Test) เพราะเป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยนักเรียนต้องสามารถผลิตหรือเข้าใจข้อความเพื่อสื่อสารความหมายในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย (สุเบคา ปาทาน. 2529 : 17)

วาสนา ไกวิทยา (2525 : 212 - 214) ได้กล่าวถึงประเด็นที่จะพิจารณาเกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน 3 ประเด็นใหญ่ ๆ คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนอย่างเดียว หรือการวัดทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ เช่น ฟัง-เขียน อ่าน-เขียน พูด-เขียน เป็นต้น นักเรียนอาจเขียนตามคำบอกสรุปเรื่องจากที่อ่านหรืออ่านเรื่องที่เขียนให้ผู้อื่นฟัง
2. วัดจุดย่อย หรือวัดรวมสรุป วัดจุดย่อยของทักษะการเขียน เช่น เขียนเครื่องหมายวรรคตอน การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น ส่วนการวัดรวมสรุป เช่น เขียนตอบคำถาม เขียนรายงาน เขียนข้อความสั้น ๆ เขียนกรอกแบบฟอร์ม เขียนข้อความจากตาราง แผนภูมิ กราฟ เป็นต้น
3. การวัดทักษะการเขียนโดยตรง หรือวัดทางอ้อม การวัดที่มีความตรง คือการให้นักเรียนลงมือเขียนจริง ส่วนวัดทางอ้อม คือการระลึกได้ เช่น วัดความสามารถนักเรียนที่จะบอกได้ว่าในข้อความที่กำหนดให้ ประโยคใดไม่ควรอยู่ในข้อความนี้

ทั้งสามประเด็นนี้สอดคล้องกับความคิดของแครอล (Carrol. 1980 : 50) ที่ว่า ในการทดสอบความสามารถในด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารนั้นอาจเป็นการเขียนเรียงความ เขียนบรรยาย เหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ เนื้อหาควรเกิดขึ้นในชีวิตจริง เช่น การเขียนรายงาน เขียนข้อความ หรือเขียนจดหมายถึงเพื่อน เป็นต้น

ฮีตัน (Heaton. 1990 : 105) ได้กล่าวถึงการประเมินผลทักษะการเขียนประเภท Free Writing ว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะใช้ประเมินความสามารถทางการเขียนของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การให้เด็กเขียนเรื่องจากภาพ (Using Pictures for Writing) ทั้งนี้ ฮีตัน ได้กล่าวว่า การวัดความสามารถทางการเขียนด้วยวิธีนี้ นักเรียนจะเกิดความคิด (Idea) ทำให้สามารถที่จะใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน (Heaton. 1990 : 96 - 109)

การใช้รูปภาพในการวัดความสามารถทางการเขียนนั้นควรใช้รูปภาพดังต่อไปนี้ (Heaton. 1990 : 107)

1. ภาพที่ต้องการให้นักเรียนอธิบาย จาก วัตถุ หรือบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบ จาก (Scene) 2 จาก ฯลฯ
3. เพื่อบอกเรื่องราว
4. เพื่อให้คำแนะนำ (Instruction and Directions)
5. อธิบายกระบวนการ วิธีการ

นอกจากนี้ เขายังได้เสนอแนะอีกว่าในการเลือกรูปภาพนั้น ควรจะแน่ใจก่อนว่านักเรียน จะเข้าใจรูปภาพนั้นได้อย่างง่ายดาย คือต้องชัดเจน ดังนั้น ควรเลือกอย่างระมัดระวัง (Heaton. 1990 : 108)

การตรวจให้คะแนนเรียงความ

รัตนวิชัย (Rattanavich. 1987 : 55) ได้ให้เกณฑ์การตรวจเรียงความดังนี้

1. การลำดับความ (Writing Organization, Well - Planned Writing)
2. ความคิดได้ความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)

3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spellings)

4. ความสมบูรณ์ของการเขียน (Comprehensible Writing ; the reader can understand the overall writing)

ฮีตัน (Heaton. 1988 : 133 - 149) ได้กล่าวถึงการให้คะแนนการเขียนว่า
ควรมี 5 อย่าง คือ

1. ด้านไวยากรณ์
2. ด้านคำศัพท์
3. ด้านการสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
4. ด้านลีลา และการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกอย่างไร้เรา
5. ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับการเขียนถ่ายทอด

ต่อมาในปี 1990 ฮีตัน ได้ให้คะแนนในการเขียน 5 อย่าง คือ (Heaton. 1990 : 111)

1. ด้านลีลาและการเขียนถ่ายทอดความรู้สึก
2. ด้านไวยากรณ์
3. ด้านคำศัพท์
4. ด้านการสะกดคำ

ส่วน จาคอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. 1981 : 30) ได้ให้
เกณฑ์ไว้ ดังนี้

1. เนื้อหา
2. การเรียบเรียงความคิด
3. การใช้ศัพท์
4. การใช้ไวยากรณ์
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า

วาสนา ไกวิทยา (2525 : 214) ได้กล่าวถึง วิธีการตรวจให้คะแนนความสามารถ ในการสื่อความหมาย ซึ่งแสดงออกโดยการเขียนเรียงความหรือข้อความต่อเนื่องว่ามี 2 วิธี คือ

1. วิธีอาศัยความรู้สึก (Impression Method) การตรวจวิธีนี้ไม่เสียเวลามาก ถ้ามีผู้ตรวจหลายคน แต่ละคนอ่านและตัดสินใจโดยอาศัยความรู้สึกของตนแล้วจะคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยก็จะเป็นคะแนนของข้อเขียนนั้น ๆ
2. วิธีวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytic Method) อาศัยผู้ตรวจเพียงคนเดียว โดยครู จะกำหนดเนื้อหาสาระที่จะให้คะแนนและน้ำหนักของคะแนนไว้แล้วให้คะแนนข้อเขียนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ในทางองเดียวกัน ฮีตัน (Heaton. 1990 : 108) ได้แบ่งวิธีการไว้เป็น 3 ข้อด้วยกัน คือ

1. วิธีนับคำผิดพลาด (Error - Count Method)
2. วิธีวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytic Method)
3. วิธีอาศัยความรู้สึก (The Impression or Multiple - Marking Method)

โดยทั่วไปแล้ว วิธีการตรวจแบบวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytic Method) ควรนำไปใช้ตรวจข้อเขียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะ ครูเป็นผู้ตรวจเพียงคนเดียว จึงทำให้ผลการตรวจแบบ Analytic Method มีความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้มากกว่าผลการตรวจแบบ Impression Method (วาสนา ไกวิทยา. 2525 : 215) โดยครูจะกำหนดเนื้อหาสาระที่จะให้คะแนนและน้ำหนักของคะแนนเพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินงานเขียนของนักเรียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 122) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของการตรวจให้คะแนนการเขียนประเภทนี้ว่า การตรวจให้คะแนนที่จะมีค่าความเชื่อมั่นได้ ควรให้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน โดยอาจจะตั้งเกณฑ์การให้คะแนนให้ตรงกัน และหาค่าเฉลี่ยโดยใช้วิธีคำนวณหาความเชื่อมั่นของคะแนนโดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์เข้าช่วยด้วยก็ได้ ถ้าค่าคะแนนที่ให้ระหว่างผู้ตรวจหลายคนไม่สอดคล้องกัน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถทางการเขียนแล้ว ผู้วิจัยจึงตัดสินใจวัดความสามารถทางการเขียนของนักเรียน ดังนี้

1. ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ ซึ่งเป็นภาพที่เขียนเพื่อบอกเรื่องราว โดยกำหนดคำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 120 คำ
2. ใช้ผู้ตรวจข้อทดสอบการเขียนเรียงความ 2 คน
3. ใช้เกณฑ์ในการตรวจเรียงความแบบวิเคราะห์ข้อเขียน (Analytic Method) โดยปรับจากเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเรียงความของ รัตนาวิช (Rattana-
vich. 1987 : 55) จากอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. 1981 : 30) และฮีตัน (Heaton.
1990 : 111)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนไว้หลายท่านดังนี้
 สุกัทร อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 74) ได้กล่าวว่าในการเรียนภาษาเพื่อ
 การสื่อสารนั้น นอกจากผู้เรียนจะมีจุดประสงค์ที่จะฟังให้เข้าใจ พูดสื่อความหมายได้ หรืออ่าน
 สิ่งที่คุณอื่นเขียนได้เข้าใจแล้ว ยังต้องเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน
 อีกด้วย ผู้สอนจึงควรฝึกทักษะการเขียนควบคู่ไปกับทักษะการอ่านเสมอ
 เสาวลักษณ์ รัตนาวิช (2531 : 85) ได้ให้ความเห็นว่า "การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่มี
 ความสำคัญมากในการพัฒนาภาษาและเป็นทักษะที่จะช่วยให้การเขียนเกิดขึ้นตามมาได้ภายหลัง
 ดังนั้น จึงควรพัฒนาการอ่านก่อนการเขียน และควรทำอย่างต่อเนื่องกัน"

วิดโดลสัน (Widdowson. 1979 : 145 - 146) ได้กล่าวว่า การสอนอ่านเพื่อ
 ความเข้าใจนั้นควรเป็นการรวมทักษะอื่นเข้าด้วยกันกับการอ่าน เช่น ทักษะการเขียน ซึ่งเท่ากับ
 ว่า นอกจากผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านแล้ว ในเวลาเดียวกันผู้เรียนจะได้รับการฝึก
 การเขียนและพัฒนาการเขียนไปด้วย

ฮัลเลท (Hulett. 1986 : 847-A) กล่าวว่า การอ่านที่ดีจะส่งผลให้ทักษะ
 การเขียนดีขึ้นด้วย เช่นเดียวกัน หากทักษะการเขียนได้รับการพัฒนาขึ้น ทักษะการอ่านก็จะพัฒนา
 ตามไปด้วย เพราะทั้งการอ่านและการเขียนต่างก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

ดังนั้น ในการสอนทักษะการอ่านหรือการเขียน จึงควรคำนึงควบคู่กันไป ผู้สอนจึงควร ได้พิจารณาเลือกวิธีการสอน ในการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนอย่างเหมาะสม ตามเหตุผล ของความสัมพันธ์ดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมี ประสิทธิภาพต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียน

งานวิจัยต่างประเทศ

เฟดดี้ (Feddy. 1976 : 6320 - A) ได้ศึกษาถึงขอบเขตของความสัมพันธ์ ระหว่างสัมฤทธิ์ผลของการอ่านและการเขียน ซึ่งจุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างการอ่านและการเขียน การศึกษาครั้งนี้ได้กระทำกับนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย เซาท์คาโรไลนา จำนวน 505 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับ สัมฤทธิ์ผลของการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสัมฤทธิ์ผลของการเขียนมีความสัมพันธ์กับ การอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฮัลเลต (Hulett. 1986 : 847 - A) ได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้า เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนเกรด 3 (ระดับ 3) โดย ผู้วิจัยได้ดำเนินการฝึกหัดครู 3 คน ในการสอนเขียน ซึ่งแตกต่างกันไป 3 แบบด้วยกัน คือ แบบแรก เป็นปฏิบัติการตอบสนองเกี่ยวกับเนื้อหาที่ครูอ่านให้ฟังก่อนแล้วจึงเขียน แบบที่สอง ให้นักเรียนเขียนภายหลังจากการอ่าน และแบบที่สามการเขียนด้วยหัวข้อเรื่อง (Topic) ที่นักเรียน เลือกเอง ใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้า 2 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เป็นผู้อ่านที่ดีจะเป็น ผู้เขียนที่ดีด้วย นักเรียนที่เป็นผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพจะเป็นผู้เขียนที่มีประสิทธิภาพด้วย และนักเรียน ที่เขียนมากกว่าจะเขียนได้ดียิ่งขึ้นเมื่อได้เลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนด้วยตัวเขาเอง

จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 13) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน และการเขียนกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาว่าความรู้เดิม และประสบการณ์ เดิม (Schema) ของผู้เรียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและเขียนอย่างไร กลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวข้องกับการเขียนมาก่อน จำนวน

15 คน และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนักเรียนที่มีความรู้เดิม ความสามารถในการเขียนมาก่อน จำนวน 20 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความรู้เดิมในการเขียนนั้นจะทำให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น และมีความคงทนในการจำอีกด้วย ซึ่งผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเขียนที่อาศัยประสบการณ์เดิมจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นด้วย

โดบี้ (Doby. 1987 : 2926 - A) ได้ดำเนินการทดลองเพื่อศึกษาผลของการรวมทักษะการอ่านและการเขียนในการสอนเขียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนปี 1 จำนวน 50 คน แบ่งออกเป็น 3 ห้อง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง การทดลองเริ่มด้วยการใช้แบบทดสอบวัดระดับความเข้าใจของนักเรียนก่อนแล้วจึงดำเนินการสอน และวัดผล ในระยะสุดท้ายตอนปลายเทอม ผลการทดลองเป็นไปในทางบวก โดยผู้วิจัยได้สรุปว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์และความรู้ทางการเขียนอย่างเพียงพอ นั้น สามารถเชื่อมโยงความรู้จากการอ่านไปสู่การวางโครงเรื่อง การเขียนได้

ชานาฮาน และโลแมกซ์ (Shanahan and Lomax. 1988 : 196) ได้ดำเนินการศึกษาเพื่ออธิบายถึงความรู้ซึ่งเป็นผลมาจากความสำเร็จของการโยงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้มาประเมินความสัมพันธ์ดังกล่าว โดยใช้รูปแบบการสอนอ่านและเขียน 3 รูปแบบ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของผู้ที่เริ่มอ่าน จำนวน 69 คน และกลุ่มที่อ่านเป็นแล้ว จำนวน 137 คน พบว่าการอ่านและการเขียน มีอิทธิพลในการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก

ไคเซอร์ (Kyser. 1991 : 3688 - A) ได้ศึกษาผลของการเขียนเรื่องร่วมกันที่มีต่อการพัฒนาการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนเกรด 1 (First-grade Students) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เขียนเรื่องร่วมกันมีผลการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านต่างจากอีกกลุ่มหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าการเขียนและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยภายในประเทศ

ธวัช ๕ บัณ (2522 : 41) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านและเขียน ของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีสุดท้ายของการศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอก

ภาษาอังกฤษ ในระดับวิทยาลัยครูภาคกลาง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียน ผลการศึกษาค้นพบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุภพร สุขชื่น (2529 : 44) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยานาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก หมายความว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนสูงด้วย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากผลการวิจัยดังกล่าว พบว่า หากนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านดีขึ้น การเขียนของนักเรียนก็จะพัฒนาดีขึ้นเช่นกัน จึงสามารถสรุปได้ว่าทั้งสองทักษะ คือการอ่านและการเขียน มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นการสอนอ่านและเขียนจึงควรดำเนินไปด้วยกัน โดยครูควรสอนวิธีการอ่าน เพื่อให้ นักเรียนสามารถดึงข้อมูลหรือสาระของเรื่อง ไปเป็นข้อมูลในการเขียนเพื่อรายงานให้ผู้อื่นทราบได้อย่างถูกต้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ได้กล่าวถึง การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งประมวลสรุปความได้ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. 2534 : 16 - 20)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่มีเป้าหมายเพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ (คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน) อย่างบูรณาการ ทั้งนี้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยการสอนมุ่งเน้นที่ปัจจัยป้อนที่ได้รับการออกแบบโดยผ่านการเรียนรู้ด้วยกลวิธีแบบต่าง ๆ ซึ่งยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) นอกจากนี้ยังเน้นการทำงานร่วมกันระหว่างนักเรียนในชั้นเรียน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้วางแผน

และจัดกิจกรรมการสอน รวมทั้งชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสมกับความสนใจ และความสามารถ
 ของนักเรียน ซึ่งรับบทเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ทั้งนี้บทบาทดังกล่าวจะเป็นไป
 ตามลำดับของการพัฒนาภาษา 3 ระดับ คือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 19)

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของผู้สอน ซึ่งจะต้องใช้ความคิด
 วิเคราะห์เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบของภาษาใหม่ ๆ นั้น

2. ในระยะกลาง เป็นระยะที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่าง ๆ
 ด้วยตนเอง การให้กำลังใจและการเรียนด้วยความร่วมมือกันในการทำงานกลุ่ม จะช่วยให้
 นักเรียนเกิดกำลังใจและแรงจูงใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จได้

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนที่ผ่าน 2 ระยะแรกมาแล้ว จะมีความสามารถในการใช้
 ภาษาด้วยตนเองได้อย่างอิสระทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

ด้วยกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว นอกจากจะเอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงาน
 ร่วมกัน และประสบความสำเร็จในผลงานแล้ว ยังเอื้อให้เกิดเจตคติที่ดีอย่างเป็นธรรมชาติ
 อีกด้วย เช่น ความรู้รับผิชอบการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การเป็นผู้นำ และการรู้จักความเป็น
 ประชาธิปไตย เป็นต้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 20)

1. แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Approach)

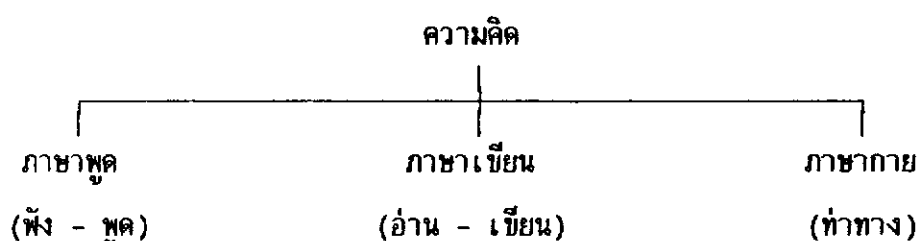
หลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดแนวทฤษฎีหลายแบบอย่าง
 บูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการรับรู้และเรียนรู้ภาษา และสามารถนำไปใช้
 สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน แนวทฤษฎีที่สำคัญเหล่านี้ สามารถวิเคราะห์และแยกประเด็นเพื่อ
 การพิจารณาได้ในแต่ละแนวดังนี้

1.1 แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจ
 การใช้ภาษาในสังคมหรือชุมชนอย่างถูกต้องตามกาลเทศะ ทั้งนี้ในกระบวนการเรียนการสอนจึง

มุ่งเน้นที่บริบทและความหมายของภาษาจากบริบทนั้นเป็นสำคัญ เพื่อเอื้อให้นักเรียนได้มีโอกาสได้นำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนจึงเน้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการทางความคิดในการที่จะสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยตนเอง ภายใต้บรรยากาศของการปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียน และเนื้อหาที่เป็นบริบทภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียน อันจะเป็นการฝึกและพัฒนาทักษะการสื่อสารสำหรับนักเรียนในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

การพัฒนาทักษะการสื่อสารนั้น ต้องเป็นการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจากความคิดของนักเรียนเอง ครูจึงควรป้อนความหมายของบริบทภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่เข้าใจก่อนจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาออกมา ซึ่งการใช้ภาษาของนักเรียนนั้นเกิดขึ้นได้ในลักษณะของภาษาพูด (ฟัง - พูด) ภาษาเขียน (อ่าน - เขียน) และภาษากาย (ท่าทาง) ดังแสดงได้จากแผนภาพต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์รัตน์วิชัย. ม.ป.ป. : 2)

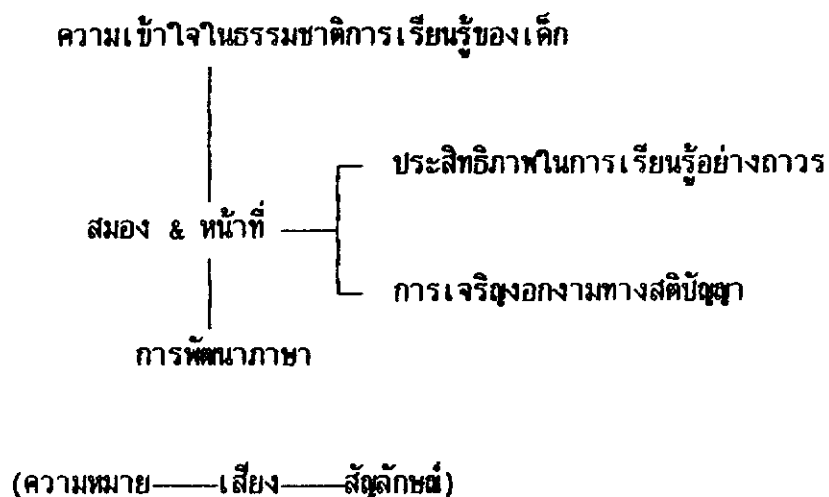

ภาพประกอบ แผนผังแสดงการพัฒนาทักษะการสื่อสาร

1.2 แนวทางการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

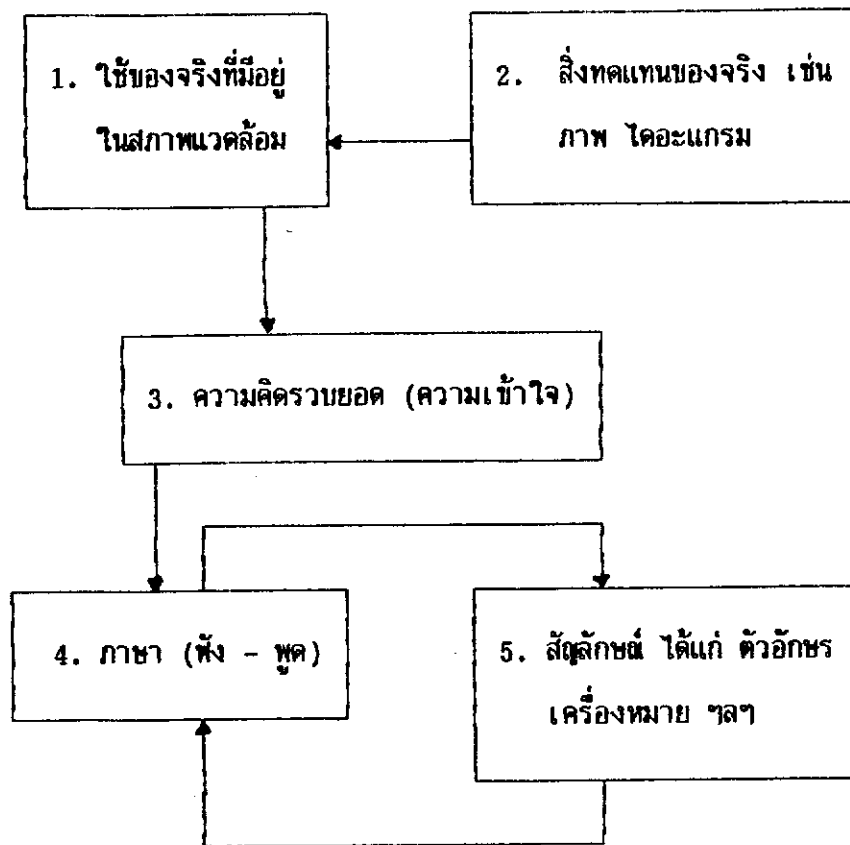
แนวทางการสอนแบบธรรมชาติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องเหมาะสมกับวัย ความสามารถและความสนใจ ซึ่งจะเน้นกระบวนการในการคิดและปฏิบัติการใช้ ษาภาษาเพื่อให้เกิดความสมดุลย์ของสมองซีกซ้ายและซีกขวา อันจะทำให้ให้นักเรียน

เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้อย่างถาวร และเกิดความเจริญงอกงามทางสติปัญญา และเกิด
การเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติอีกด้วย สรุปได้ดังแผนภาพต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.
ม.ป.ป. : 1)

ภาพประกอบ แผนผังสรุปแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ

สำหรับการพัฒนาความคิดรวบยอดนั้น ควรเริ่มด้วยการให้ความหมายก่อน
โดยใช้ของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อม แต่ถ้าครูไม่สามารถพาของจริงมาแสดงความคิดรวบยอด
ให้นักเรียนได้ ก็สามารถใช้สิ่งทดแทนอื่น เช่น ภาพหรือไดอะแกรม เมื่อนักเรียนเกิดความเข้าใจ
ความคิดรวบยอด คือ รู้ความหมายแล้ว การใช้ภาษาเพื่อสื่อความก็จะเกิดขึ้น โดยนักเรียน
สามารถใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมายกับผู้อื่น ให้เป็นที่เข้าใจได้ ทำให้เกิดการพัฒนา
ความคิดรวบยอดที่มีประสิทธิภาพต่อไป ดังแผนภาพประกอบ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.
2534 : 21)

ภาพประกอบ แผนผังแสดงขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

1.3 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

แนวทฤษฎีการสอนอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด การเตรียมความพร้อมในการอ่านสำหรับเด็ก การเสริมสร้างกระบวนการทางความคิด เตรียมการใช้เครื่องมือในการเรียนรู้ถาวร และประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

หลักการของทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันนั้น ได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์ในการรับรู้ทางจิตวิทยาและทางภาษาศาสตร์ โดยเน้นกระบวนการอ่าน ซึ่งผ่านกระบวนการทางความคิดเป็นหลัก หลักการสอนอ่านโดยทั่วไปมี 2 แบบด้วยกันคือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 23)

1. กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom Up Process) เป็นการสอนที่เน้นองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น คำ และประโยค ก่อนที่จะเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ขัดกับความรู้สึกทางธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายเพราะเรียนภาษาด้วยวิธีวิเคราะห์คำเป็นส่วน ๆ ทำให้เข้าใจความหมายรวมของเรื่องได้ช้า

2. กระบวนการจากบนลงล่าง (Top Down Process) เป็นการเน้นความหมายของเรื่องโดยรวมก่อนเพื่อเน้นการสื่อความหมายตามหลักทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด

สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้ยึดรูปแบบของการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactive) กล่าวคือ กระบวนการเรียนการสอนจะใช้ทั้งการสังเคราะห์และวิเคราะห์ โดยใช้กระบวนการอ่านทั้ง 2 รูปแบบในการจัดกิจกรรมการสอน เน้นที่การให้นักเรียนได้ความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่าน โดยการจับใจความสำคัญ และพารายละเอียดของเรื่องจากประสบการณ์เดิม จากการเดาความแฉล้ม จากลักษณะและชนิดของข้อความที่ผู้เขียนเขียนขึ้น เป็นการพิจารณาความหมายของเรื่องโดยรวมลงสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาเพื่อวิเคราะห์หน่วยย่อยพื้นฐาน เช่น คำ ประโยค และโครงสร้างอื่น ๆ ในระยะสุดท้าย ซึ่งกระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์นี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้ใช้สมองทั้งซีกขวา (กระบวนการอ่านจากบนลงล่าง) และซีกซ้าย (กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน) อันจะทำให้ผู้เรียนมีความทรงจำในระยะยาวกับสิ่งที่ตนอ่านได้

1.4 แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-based Approach)

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ยึดหลักการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systematic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 25)

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ภาษาจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามสภาพของสังคม ชุมชนและวัฒนธรรม เพราะสภาพแวดล้อมทางสังคมเหล่านี้เป็นสิ่งที่อิทธิพลในการกำหนดและพัฒนารูปแบบของภาษาให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในสังคมนั้น แต่แม้ว่ารูปแบบของภาษาจะแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมอย่างไรก็ตาม แต่เป้าหมายในการสื่อสารจะเหมือนกัน คือความเข้าใจเนื้อหาของเรื่องที่สื่อสารจะสื่อสารนั่นเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 25)

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

บริบทภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพราะความหมายของภาษาย่อมผันแปรไปตามสภาพของบริบททางสังคม ดังนั้น เนื้อความของภาษาจึงมีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งในประเด็นนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้กล่าวว่า เนื้อความของภาษามีความสำคัญใน 2 ประเด็นคือ เป็นผล (Output หรือ Product) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด และอีกประเด็นหนึ่งคือเป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษาซึ่งหมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไรเมื่อสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ในบริบทนั้น ๆ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 25)

นอกจากนี้ยังได้กล่าวเพิ่มเติมถึงลักษณะของบริบทภาษาว่า ความหมายของภาษาจะผันแปรไปเพราะอิทธิพลของลักษณะบริบท ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บริบทของภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) โดยเฉพาะบริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น จะประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการที่จะทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 26)

1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่กำลังพูด หรือ เรื่องราวที่กำลังอ่าน
2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่อง เพื่อการสื่อสารให้อีกผู้หนึ่ง เข้าใจซึ่งลักษณะการใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ว่า ผู้สื่อความนั้น กำลังสื่อความกับผู้ใด

3. วิถีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ทั้งนี้ การสื่อสารภาษาในบริบทต่าง ๆ สามารถสื่อสารได้ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน หรือแม้แต่ภาษาภาพ เป็นต้น

ส่วนบริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) นั้น ย่อมมีความสัมพันธ์กับการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เพราะการใช้ศัพท์สำนวนต่าง ๆ ย่อมแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมในสังคมและชุมชนนั้น ดังนั้น ถ้าผู้เรียนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมในเนื้อความที่ใช้อยู่ ความเข้าใจในความหมายของภาษาก็จะมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. ม.ป.ป. : 27)

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

ดังได้กล่าวแล้วว่าบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้เนื้อความของภาษาที่จะสื่อสารกันมีความหมายชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะบริบททางวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอิทธิพลเหล่านี้จะมีผลทำให้ทำเนียบภาษาหรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงกาลเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาและตามลักษณะวิธีการใช้ภาษาอันได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ยกตัวอย่างเช่น การใช้ภาษากับพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ก็ต้องนำมาใช้ เป็นต้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 26)

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ชนิดและลักษณะของเนื้อความภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน มีหลายชนิดดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 27 - 30)

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)

7. อภิปราย (Discussion)

8. การสังเกต (Observation)

ลักษณะและชนิดของเนื้อความดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างภาษาและลักษณะของภาษาคำนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างทางภาษา

ก. เริ่มด้วยบทนำ

ข. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง

ค. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับของเหตุการณ์

ข. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

ค. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต

ง. มีคำเชื่อม เพื่อบ่งลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ความสนใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ

ตัวอย่าง

One hot summer day I met my friend Ruth at the shop on the corner. She was just coming out with a chocolate ice cream cone. I could almost taste the cool chocolate myself.

Suddenly a little girl standing near the curb began to cry. Her ice cream had dropped off the cone onto the hot pavement. She was crying and trying to pick up some of the ice cream with the edge of the cone. Then Ruth did something I have never forgotten. She gave her ice cream cone to the little girl. She didn't have any more money, either, and neither did I.

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง
- ข. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของเหตุการณ์ คำศัพท์ที่มีค่อนมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

- ก. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
- ข. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ
- ค. อาจมีหัวข้อกล่าววน่าเป็นเรื่อง ๆ
- ง. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง

Aluminum

Have you ever helped prepare a meal for your family? You probably used pots and pans and kettles without giving them much thought. Next time you do this, take another look at these kitchen utensils.

Many of them probably made of aluminum. They are convenient to use because aluminum is a light metal. It weighs only about one third as much as iron or steel. Yet it is very strong and easy to keep clean.

A hundred years ago aluminum kitchenware could not be bought. How much does your aluminum kettle weigh? Does it weigh two pounds? If it does, it would have been a family treasure a century ago. Aluminum then was worth five hundred dollars a pound. If kettles had been made they would have cost a thousand dollars. Today several pounds of aluminum may be purchased for a few baht.

Aluminum has a thousand uses. Because it is a good conductor of electricity, it often takes the place of copper wires. Unlike iron and steel, it does not rust. Having only one third the weight of iron, it is useful in building airplanes and in constructing buildings. More and more aluminum is being used where strength and lightness are needed.

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ
- ข. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นประโยคบอกเล่า
- ข. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง
- ค. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน
- ง. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่าง

Some people become blind because a part of the eye called the cornea doesn't let in enough light. The cornea becomes clouded over. These people can be made to see again however if they are able to get a clear cornea to let in the light. The blind must get the cornea from people with healthy eyes who are willing to let them use their eyes after they die.

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัวหรือความคิดของตนเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เช่น แสดงประโยชน์ หรือ ความสำคัญ
- ข. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุผลและผลที่เสนอในแต่ละ ความคิด
- ค. มีบทสรุปการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของ เรื่องที่น่าสนใจ

ลักษณะของภาษา

- ก. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
- ข. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
- ค. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
- ง. มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่าง

I am sure seaweed is good food and there is a lot of iron in it. Iron is good for the blood and the heart. Some Welsh and Irish people make bread with seaweed. People also use it to make jelly and ice cream. The Japanese usually eat the seaweed in a soup. Now you can imagine how good and delicious food the seaweed is.

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
- ข. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
- ค. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นประโยคคำสั่ง
- ข. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
- ค. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
- ง. ใช้คำนาม

ตัวอย่าง

How to Make a Drum

1. Get a small water jar.
2. Get an old inner tube.
3. Cut a round piece from the inner tube.
4. Stretch the piece of inner tube over the mouth of the jar. Tie a string around the lip of the jar to hold the inner tube. Make sure to stretch it tightly.

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจาก

จินตนาการ ส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. มีการนำเรื่อง กล่าวถึงความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือเวลา
- ข. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- ค. แสดงปัญหาของเรื่อง
- ง. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปัญหา
- จ. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง หรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ
4. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้ายคลึง และความขัดแย้ง ฯลฯ

ตัวอย่าง

Once upon a time there lived a little mouse. This little mouse liked music. He was always singing songs. He sang all day and all night. His neighbours were the people in the next house didn't like music.

"Oh, what a terrible noise!" they said.

Poor little mouse! He was so fond of music, but the other mice didn't like music at all. They were always shouting at him.

"I know," he said. "I'm going to look for a new house."

He packed his clothes in a little bundle, and he started to walk along the road.

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็นชี้ให้เห็น

ข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

โครงสร้างของภาษา

- ก. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
- ข. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสับสน โดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล
- ค. ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสับสนอย่างไร โดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ

ลักษณะของภาษา

- ก. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
- ข. ใช้ประโยคบอกเล่า
- ค. มีข้อความสับสน หรืออ้างอิงหรือใช้เหตุผล
- ง. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่าง

Many people believe that a civilized country is a country with high buildings, factories, cars and electric trains. They think the people of the country are civilized people. They feel that a country with only small huts and no machines is not civilized. Do you think they are right? Being civilized does not mean being in big house, using machines, riding the big cars and wearing beautiful clothes. A rich man lives in a big house, eats good food and wears expensive clothes just because he has money to buy these things. Those things give him comfort but certainly they do not make him civilized.

What, then, make a man civilized? First, a civilized man must be broadminded. He may have his own idea, but he is willing to listen to other people's. He is not angry when other people disagree with him. A civilized person also respects law because he knows that without law there is no order in society and there is no peace. Certainly you do not want a man to kill you because he wants your land, your money, or your wife. The law, of course, protects you from bad people and stops you from doing bad things. With law, there is order and peace in society, and you are free to work and make the world a better place to live in.

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างของภาษา

- ก. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลา หรือสถานที่
- ข. มีลำดับการบอกรายละเอียด
- ค. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

- ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา หรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด
- ข. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ
- ค. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ตัวอย่าง

You have seen a fly. You have seen flies flying about in your house. Let us look at a fly, and see where it flies. First, it flies out of the window. second, it stands on some dirty matter in the street; and third, it flies back to the house, and walks over the food which you will eat.

When the fly walked on the dirt in the street, its feet became covered with the seeds of illness from the dirt. When the fly walked on your food with its dirty feet, it left the seeds of illness on your food.

What do we learn from this?

First, we learn that we should not leave dirty matter in the streets or in the gardens near our houses.

Second, we learn that all food should be covered, so that the flies may not get to it.

เมื่อแยกวิเคราะห์อรรถลักษณะ แต่ละชนิดแล้ว สามารถเขียนสรุปการลำดับความ
ของอรรถลักษณะภาษา ได้ดังนี้

ขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ (Genre Steps)

GENRE	ขั้นตอนการลำดับความ (Steps)				
	1	2	3	4	5
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	นำเข้าเรื่อง	ลำดับเหตุการณ์	เล่าเหตุการณ์	สรุป	แสดงความ รู้สึก
บรรยายเชิง จินตนาการ (Narrative)	เริ่มเรื่อง	ปัญหา	เหตุที่เกิดปัญหา	เล่าเหตุการณ์ ทั้งกาลเทศะ	ลงท้ายเรื่อง มีคติสอนใจ
รายงาน (Report)	แนะนำเรื่อง	แจกแจง รายละเอียด	ลักษณะต่าง ๆ ของรายละเอียด	พฤติกรรม ของเรื่อง	ประโยชน์ที่ ได้จากเรื่อง
กระบวนการวิธีการ (Procedure)	ตั้งเป้าหมาย	เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์	การวางแผน	ลำดับวิธี การดำเนินการ	ผลผลิตที่เกิด (Output)
แสดงความ คิดเห็น (Exposition)	วิจารณ์เรื่อง	เหตุผลในการ เขียนเรื่อง	ผลดี ผลเสีย	เน้นความสำคัญ	สรุปเรื่อง

GENRE	ขั้นตอนการลำดับความ (Steps)				
	1	2	3	4	5
อภิปราย (Discussion)	บอกความ หมาย	ชี้แจงความ สำคัญ	ข้อขัดแย้ง ข้อสนับสนุน	สรุป	เสนอแนะ
การอธิบาย เหตุ - ผล (Explanation)	หลักการ	เหตุ - ผล	ความต้องการ และความ จำเป็น	ลักษณะ เหตุการณ์	สรุป
สังเกต (Observation)	ตั้งปัญหา	วิเคราะห์เรื่อง ที่จะศึกษา	แจกแจง รายละเอียด	เล่าเรื่อง รายงาน ตามลำดับ	สรุป ประเด็น

ที่มา : เอกสารประกอบการอบรมการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ใน
5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โรงแรมแมนฮัตตันพลาซ่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา วันที่ 16-19
เมษายน 2535

สรุปได้ว่า อรรถลักษณะแต่ละชนิดย่อมมีลักษณะโครงสร้างการลำดับความและ
ลักษณะของภาษาในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นการเรียนรู้อรรถลักษณะจึงส่งผลโดยตรงต่อ
การอ่านและการเขียน กล่าวคือ ผู้อ่านจะมีความสามารถในการจับประเด็นของเรื่องที่อ่านได้
อย่างรวดเร็ว เพราะทราบจุดมุ่งหมายในการสื่อความของผู้เขียน ซึ่งผู้อ่านสามารถใช้สาระ
และการลำดับความของเรื่องนั้นไปเป็นแนวทางในการเขียนรายงานให้ผู้อื่นอ่านได้อย่างถูกต้อง
ด้วยตนเองต่อไป

1.5 ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม (Schema Theory)

ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมเป็นทฤษฎีที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของความรู้เดิม โดยอิงทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Carrell and Eisterhold. 1987 : 218)

ประสบการณ์เดิม (Schema) หมายถึง โครงสร้างของความคิดในสมอง ซึ่งมีการจัดกลุ่มข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ที่เรามี ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ในการคาดคะเน ตีความข้อมูลใหม่ ปรับข้อมูลใหม่ ให้เข้ากับข้อมูลเดิมที่มีอยู่แล้ว และเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป การที่สามารถนำข้อมูลใน Schema มาคาดคะเนข้อมูลใหม่ได้ จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องนั้น ๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยยึดสิ่งที่รู้แล้ว หรือความรู้เดิมเป็นหลัก แล้วทดสอบการเดา และการคาดคะเนนั้นในขณะที่อ่านเรื่อง (สาวิตรี ประเสริฐกุล. 2529 : 41) ในทำนองเดียวกัน เพลสเตอร์ (Plaister. 1983 : 62) และเดอนใจ ตันงามตรง (2529 : 94) ได้กล่าวถึงทฤษฎีนี้ไว้คล้ายกันในแง่ที่ว่า เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึง

1. วิธีการจัดระเบียบของความรู้ในสมองของคนเรา
2. วิธีการรับเอาความรู้ใหม่เข้าไปรวมกับความรู้เดิม และ
3. วิธีการดัดแปลงปรับปรุงแก้ไขความรู้เดิมให้เหมาะสม

กล่าวโดยสรุป Schema หมายถึง การบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มของความรู้ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านเมื่ออยู่เดิมแล้ว (Schemata) หรือโครงร่าง

(Frameworks) หรือโครงสร้างความรู้ (Knowledge Structures) ที่เรียงรายกันอยู่เป็นลำดับชั้น จัดอยู่เป็นกลุ่มตามคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกัน และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และ

โครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) เหล่านี้เปรียบเสมือนพิมพ์เขียว แผนผัง หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีแบบแผน (Schemes) ทำหน้าที่ผนึกข้อความที่ผู้อ่านรับเข้าไปไว้รวมกันในสมอง

นอกจากนี้ เดอนใจ ตันงามตรง (2529 : 94 - 97) ยังได้อธิบายถึงทฤษฎีนี้ไว้ดังต่อไปนี้

กลุ่มโครงสร้างความรู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการอ่าน คือเป็นสิ่งชี้นำเรื่องให้กับผู้อ่านและจัดโครงสร้างเรื่องไว้สำหรับเรื่องใหม่ ในขณะที่ผู้อ่านระลึกเรื่อง และเรื่องเหล่านี้จะถูกนำไปบรรจุไว้ในโครงร่างหรือโครงสร้าง (Schemata) อยู่ภายใต้โครงสร้างที่จัดไว้

โครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) เหล่านี้สร้างขึ้นมาจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และเป็นเครื่องช่วยชี้แนะผู้อ่านในขณะที่ต้องการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ทั้งยังช่วยผู้อ่านคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ในเรื่องด้วย ผู้อ่านจะนำโครงสร้างความรู้เดิมนี้ไปใช้ประกอบการอ่านเรื่อง ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการเข้าใจมากกว่าโครงสร้างภาษา (Language Structure) และกระบวนการภาษาที่ใช้ในข้อเขียน แต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการอ่านต้องประกอบขึ้นด้วยความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ความรู้ทั่วไป (General-Knowledge of the World) และปริมาณที่ความรู้เดิมเหล่านั้นถูกกระตุ้นให้ทำงานในขณะที่กระบวนการทางสมองกำลังดำเนินการอยู่

โครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ (เคื่อนใจ คันทามตรง. 2529 : 98 - 99)

1. โครงสร้างความรู้เดิมแบบรูปนัย (Formal Schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียน และโครงร่างของเรื่องมาก่อน เช่น การเขียนเชิงบรรยาย นิทาน วิทยาศาสตร์ หนังสือพิมพ์ ถ้าผู้อ่านมีความรู้ลึกซึ้งต่อลักษณะโครงสร้างการเขียน และรู้จักใช้ความรู้เดิมเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ในขณะที่อ่าน จะช่วยอย่างมากทางด้านความเข้าใจ และความทรงจำ ลักษณะการเขียนของเรื่องราวต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปและมักจะมีลักษณะโครงสร้างการเขียนเฉพาะแต่ละรูปแบบ เช่น นิทาน การบรรยาย การพรรณนา เป็นต้น

2. โครงสร้างความรู้เชิงเนื้อหา (Content Schemata) การที่ผู้อ่านมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน เช่น เศรษฐกิจ การแพทย์ ธุรกิจ เป็นต้น จะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้อ่านที่มีโครงสร้างความคิดแขนงนี้จะรับเรื่อง ได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรู้ทางเนื้อหาเหล่านั้นมาก่อน

ผู้อ่านควรจะมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพราะการมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องมาก่อนจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเดาเรื่องได้ดีขึ้น และถ้ามีความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปลักษณะการเขียนก็ย่อมได้เปรียบ เพราะประสิทธิภาพการอ่านจะต้องแปรไปตามลักษณะอนุเจจ (Paragraph) และการจัดระเบียบการเขียนเรื่อง ดังนั้น ผู้สอนควรพร้อมที่

จะจัดเตรียมปัจจัยดังกล่าวให้กับผู้เรียนที่ยังขาดโครงสร้างความรู้เดิมเหล่านี้ และซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่ยังมีไม่ครบถ้วน

การตีความ

ความสามารถของการตีความขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งจะมีมากน้อยแตกต่างกัน และมีผลทำให้หลักการทบทวนความจำเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อความแตกต่างกันด้วย

ในการตีความนักทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม เชื่อว่า

1. เรื่องที่ผู้อ่านรับเข้าไปยังสมอง จะต้องถูกเก็บอยู่ร่วมกับโครงสร้างความรู้ที่มีอยู่แล้ว และ
2. ลักษณะของโครงสร้างความรู้ นั้น ต้องมีความสอดคล้องกับเรื่องราวใหม่ที่ผู้อ่านรับผ่านเข้าไป

จากหลักการตีความดังกล่าวนี้ทำให้เกิดรูปแบบการประมวลความขึ้นมา 2 รูปแบบ คือ (เตื่อนใจ ตันงามตรง. 2529 : 100 - 102)

1. รูปแบบการประมวลความจากฐานขึ้นไป (Bottom-up Model) การประมวลความลักษณะนี้เรียกได้อีกชื่อหนึ่งว่า รูปแบบการขับข้อมูล (data-driven Model) ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวได้โดยการรับข้อมูลเข้ามา ข้อมูลเหล่านี้ต้องมีคุณสมบัติเหมาะสมกับโครงสร้างความรู้เดิมระดับพื้นฐาน โครงร่างความรู้เดิมเหล่านี้จะจัดเรียงเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป โครงสร้างความรู้เดิมระดับพื้นฐานจะเป็นโครงร่างความรู้ที่เฉพาะเจาะจงเป็นพิเศษ และยังถดถอยไปความรู้เหล่านี้ก็ลดความแคบและเฉพาะเจาะจงของความรู้ลงทุกที จนกระทั่งระดับยอดก็จะเป็นโครงร่างความรู้เปิดกว้างทั่วไป

รูปแบบการอ่านลักษณะนี้ผู้อ่านต้องไวต่อข้อความใหม่ หรือข้อความที่ผิดแผกจากเรื่องที่คาดคิดไว้ก่อน แต่อย่างไรก็ตามความล้มเหลวอาจจะเกิดขึ้นได้ ส่วนใหญ่แล้วเนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถเลือกใช้ความรู้เดิมที่เหมาะสมได้จึงทำให้ไม่เข้าใจเรื่องอันมีเหตุมาจากการที่ผู้เขียนไม่ได้จัดให้มีสิ่งชี้แนะ (Clue) เพียงพอสำหรับผู้อ่านได้ใช้ในการประมวลความจากฐาน

ไปยอด รวมทั้งผู้อ่านยังขาดความรู้เดิมที่เหมาะสม และสอดคล้องกับเรื่องราวที่ผู้แต่งได้สร้างขึ้นตามความนึกคิดของตน

การจัดระเบียบความหมายลักษณะนี้ ต้องมีความเชื่อว่า ความหมายซ่อนอยู่ในตัวอักษร ซึ่งรวมกันขึ้นมาเป็นข้อความหรือความหมาย ดังนั้น การสอนจึงต้องเน้นเกี่ยวกับส่วนประกอบของภาษา เช่น ศัพท์ที่มีอยู่ในเรื่อง ซึ่งจะเป็นสิ่งชี้แนะเนื้อหาของเรื่องได้

2. การประมวลความแบบยอดลงมารฐาน (Top-down Model) หรือเรียกว่า การผลักดันความคิด (Conceptually Driven) รูปแบบนี้จะเน้นการสร้างความหมายมากกว่าการถอดความหมายจากตัวเรื่อง ภายใต้รูปแบบนี้การอ่าน หมายถึง การโต้ตอบระหว่างผู้อ่านและเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นจุดกลางของกระบวนการนี้ และผู้อ่านได้นำความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องภาษาลำพัง สิ่งเร้า ความสนใจ และทัศนคติที่มีต่อเรื่องที่อ่านไปพร้อมด้วยในขณะที่อ่าน

รูปแบบนี้ความหมายจะอยู่ที่ตัวผู้อ่าน ทั้งนี้ ผู้อ่านต้องเป็นผู้กระทำ คือเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมาใหม่ ส่วนประกอบที่สำคัญของรูปแบบนี้ก็คือความสนใจ สิ่งเร้า และความรู้เดิม ซึ่งผู้สอนสามารถจัดสิ่งเหล่านี้ให้แก่ผู้เรียนได้โดยการจัดหาโครงเรื่องของเรื่องที่จะอ่าน มาเกริ่นนำก่อนที่จะลงมืออ่านจริง อธิบายความคิด โดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งที่แปลกไปจากสังคมของผู้อ่าน และอธิบายศัพท์เฉพาะ หรือศัพท์เทคนิค และโครงสร้างที่แน่ใจว่าเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน

2. หลักการสอนอ่านและเขียนด้วยวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

หลักในการสอนอ่านและเขียนตามวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีดังนี้

1. เด็กจะอ่าน เขียน ประสบความสำเร็จ ถ้าได้อ่านและเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย และมีประโยชน์
2. เด็กที่จะเริ่มเรียนควรจะต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่านทั้งหมดเสียก่อนแล้วจึงค่อยเรียนรู้ส่วนย่อยของภาษา อันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่อง
3. เนื้อเรื่องที่สอนจะต้องเป็นเรื่องที่เข้าใจ เพื่อให้เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ และควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้ท้าทายความสามารถของเด็กในการฝึกใช้ภาษา

4. ครูควรช่วยให้เด็กเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง โดยฝึกให้แก้ปัญหาด้วยตนเอง
5. เมื่อนักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองแล้ว เขาก็จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้จากวัสดุที่เขาผลิตขึ้น
6. ความแม่นยำในเนื้อหา และประสบการณ์จะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้อ่าน และผู้เขียนไปพร้อม ๆ กัน

จากหลักการในการสอนอ่านและเขียนที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะสามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง เพราะผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตั้งแต่แรก โดยเน้นที่การอ่านและการเขียนจนถึงขั้นตรวจผลงานของตนเอง

3. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งมีลำดับขั้นตอนที่เป็นไปตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งจะได้รับการพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ อย่างเป็นลำดับตามลักษณะการสอนของแต่ละรูปแบบ โดยเน้นความสำคัญที่กระบวนการอ่าน ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพคือสามารถ จับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้ การจัดขั้นตอนการเรียนการสอน จะจัดตามกระบวนการพัฒนาภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเด็ก โดยเน้นการใช้บทเรียนและกิจกรรมเป็นจุดเริ่มต้นในการให้ปัจจัยป้อน และให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินกิจกรรมทางภาษาจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงการเลือกเนื้อหา พิจารณาจุดมุ่งหมาย และประโยชน์ในการอ่าน ตลอดจนความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่เลือก ภาษาที่ใช้ สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการอ่าน ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้รับการแบ่งออกเป็น 3 ระยะ สำหรับผู้เรียนในแต่ละระดับ คือ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในระยะแรก (Stage 1 Program)

ได้แก่ผู้เรียนในระดับปฐมวัยถึงระดับที่ 1 และ 2 จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนก็คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังเรื่องราวง่าย ๆ ซึ่งเป็นภาษาที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเข้าใจ สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ฟังได้ อ่านเรื่องราวที่เคยฟัง เคยพูดได้ เข้าใจ สามารถจำสัญลักษณ์ของคำ และเข้าใจความหมายของคำในประโยคต่าง ๆ ที่เคยฟัง เคยพูด นอกจากนี้ยังสามารถเขียนคำ สะกดคำที่เคยอ่าน เคยพบเป็นประโยค แต่งประโยค เป็นประโยคง่าย ๆ ตามความคิดของตนเองได้ ซึ่งในระยะนี้ ครูจะมีบทบาทร่วมในการ ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 25 - 30)

1. ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง
2. ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สันทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ
3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครู และนักเรียน
4. ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่
5. ให้นักเรียนเล่นเกม หรือกิจกรรมทางภาษา

2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในระยะที่ 2 (Stage 2 Program)

สำหรับผู้เรียนในระดับ 3 - 4 (Intermediate Level) หลังจากนักเรียนได้ประสบการณ์ ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระยะต้นได้แล้ว ในระดับที่ 3 และระดับที่ 4 นักเรียนจะเริ่ม ฝึกอ่าน และเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่มีลักษณะการเขียนหลากหลายมากขึ้น พร้อมทั้งใช้ความสามารถ ในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น โดยอาศัยการเลียนแบบ หรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน หรือจากกิจกรรมที่ผู้สอนเสนอแนะให้ในชั้นเรียน ซึ่งในระยะนี้ครูจะมีบทบาทลดลงเพื่อฝึกปฏิบัติให้ นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 31)

1. นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปราย/สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ร่วมกันกับครู แล้วทำไคอะแกรมสรุปความ
2. ครูโยงเรื่องที่อ่าน เข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน

3. เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม/เขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อย

4. อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์วรรณกรรมร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่เขียนในขั้นที่ 3

5. ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในระยะที่ 3 (Stage 3 Program) สำหรับผู้เรียนในระดับสูง (Advanced Level) เป็นระยะที่ต้องใช้เทคนิค กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหาที่หลากหลายมากขึ้น ในบริบทที่ยาวและมีความซับซ้อนมากขึ้นในการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าในระดับสูงต่อไป สามารถใช้ภาษาในการเขียนได้อย่างถูกต้องทั้งด้านเนื้อหาและโครงสร้าง และสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนได้โดยอิสระมากขึ้น โดยมีครูเป็นผู้วางแผนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น นอกจากนี้ยังเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้ 2 ประการ คือ สามารถวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และสามารถรายงานข้อมูลเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน สื่อความได้เป็นที่เข้าใจ ดังนั้นการจัดรูปแบบการสอนจึงมุ่งให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิดในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งเมื่อพ้นจากระยะนี้แล้ว ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางภาษาได้อย่างอิสระ ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจและความสามารถของตนเองได้ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

(Rattanaovich. 1992 : 45 - 56)

1. Orientation เป็นการปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา/สรุป/ลำดับความ

2. Reflection เป็นการสะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือการวางแผนการเขียน

3. Note-taking เป็นการบันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน
4. Synthesis เป็นการสังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นขึ้นร่าง
5. Editing เป็นการทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
6. Final Copy and Elaboration เป็นการเขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ สามารถสรุปออกมาได้ดังนี้

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1, 2 และ 3

ขั้นที่	รูปแบบที่ 1	รูปแบบที่ 2	รูปแบบที่ 3
1.	ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง	นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปรายโดยใช้ผังภาพ	ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา/สรุป/ลำดับความ
2.	ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง	ครูโยงเรื่องเข้าสู่ตัวนักเรียน อภิปรายสนทนาเรื่อง และสรุปความคิดเห็น	* สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่าน ไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผนการเขียน

ชั้นที่	รูปแบบที่ 1	รูปแบบที่ 2	รูปแบบที่ 3
3.	* เขียนเรื่องร่วมกัน ระหว่างครู - นักเรียน	* เขียนเรื่องร่วมกัน (เปลี่ยนเรื่องได้) หรือ เขียนเรื่องเป็นกลุ่มหรือ รายบุคคล	* บันทึกย่อสาระของเรื่อง ตามเป้าหมาย หรือการ วางแผนการเขียน
4.	* ทำหนังสือเล่มใหญ่	* อภิปรายเรื่องที่เขียน	* สังเคราะห์สาระของ เรื่อง และเขียนเรื่องนั้น ในชั้นร่าง
5.	เล่นเกมและกิจกรรม เสริมทางภาษาอื่น ๆ	ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวน และฝึกซ้ำ ความแม่นยำ	* ทบทวนตรวจสอบ และ แก้ไขงานเขียน
6.	-	-	เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริม ทักษะภาษา

* จุดวิกฤติในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่ต้องการชี้ความสามารถใน
การแต่งเรื่องสอนของครู - อาจารย์

ที่มา : เอกสารประกอบการอบรมโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 3 จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ และศรีสะเกษ โรงแรมอารินทร์
จังหวัดสุรินทร์ วันที่ 6 - 9 พฤษภาคม 2535

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบนั้น มีความแตกต่างกันใน ด้านจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน กระบวนการในการเรียนรู้และรับรู้ทางภาษา ทฤษฎีการสอน และบทบาทครู และนักเรียน ภายในชั้นเรียน ทั้งนี้เป็นไปตามกระบวนการ เรียนรู้ที่คำนึงถึงความพร้อม ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นหลัก ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละระดับดังกล่าว อันจะเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้อง ตามกาลและเทศะ ต่อไป

รายละเอียดของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

จุดมุ่งหมาย

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีประสบการณ์ และมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด ในบริบทต่าง ๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลาย มาพอสมควรแล้ว ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญ และสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด เชิงวิเคราะห์ วิเคราะห์ในบริบทภาษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวประสบการณ์ในวิชาต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ ในการปฏิบัติการใช้ภาษาที่สำคัญ

2 ประการ คือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, ม.ป.ป. : 19 ; Rattanavich. 1992 : 46)

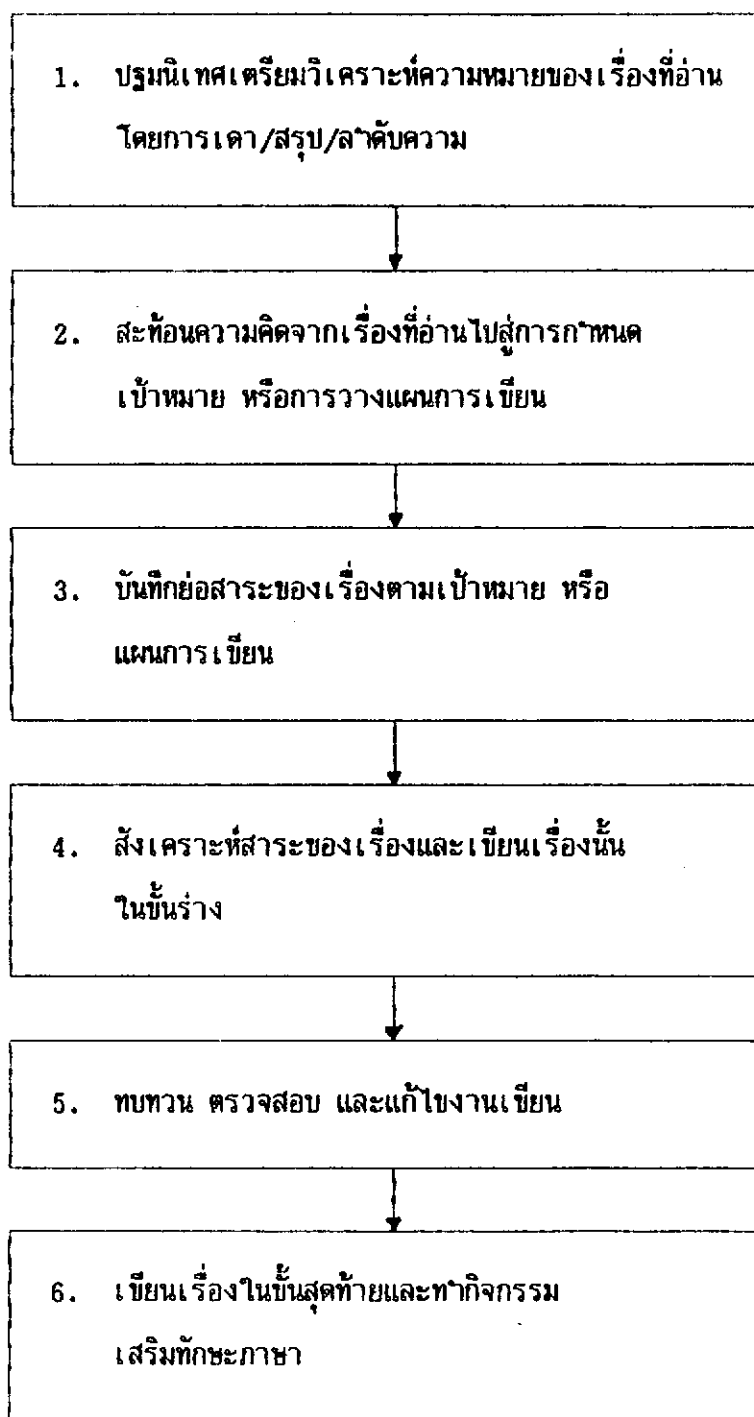
1. ให้นักเรียนรู้จักพินิจ พิจารณาท้ายอย่างมีเหตุผลในการหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้ง ภาษาพูดและภาษาเขียน จากบทความ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ฟัง หรือได้อ่าน ในชีวิตประจำวัน
2. ให้นักเรียนสามารถรายงานข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่าน เป็นภาษาเขียน หรือ ภาษาพูด สื่อความให้เป็นที่น่าสนใจได้อย่างถูกต้องตามกาลและเทศะ

รูปแบบการสอนนี้ จึงเหมาะกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา จนถึงระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากนักเรียนในระดับนี้จะต้องเผชิญกับความหลากหลายของสื่อหลายประเภทในชีวิตประจำวัน ที่ท้าทายให้ค้นคว้าหาความรู้และเพื่อความบันเทิงด้วยตนเอง

การจัดรูปแบบการสอนนี้จึงต้องจัดให้ขั้นตอนในการสอนเอื้ออำนวยต่อการใช้กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ 2 ประการดังกล่าวมาแล้ว ประกอบกับการจัดสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายตาม อรรถลักษณะของภาษา ให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการสื่อความหมาย เป็นภาษาพูดและภาษา เขียนด้วยตนเองมากที่สุดเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักเรียน เช่น การประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทั้งในระบบและนอกระบบ เป็นต้น

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในรูปแบบที่ 3 จัดไว้ 6 ขั้นตอน เพื่อช่วยให้การพัฒนาระบวนการเรียนรู้ประกอบกับการปฏิบัติการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพดังผังภาพประกอบต่อไปนี้

*ในระยะแรก แบ่งกลุ่มย่อยโดยให้นักเรียนทำงานร่วมกัน

*ในระยะหลัง ให้นักเรียนทำงานตามลำพังได้อย่างอิสระ

ภาพประกอบ ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

ขั้นตอนการสอนทั้ง 6 ขั้นนี้ จะคำนึงถึงกระบวนการของหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้ (Mastery Learning) ด้วย ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนด้วย เวลาการเรียนรู้ (Learning Time) ของนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามวัย และสติปัญญา บางคนอาจเรียนได้ช้า บางคนเรียนได้เร็ว การจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องพิจารณาความแตกต่างในการใช้เวลาการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ การใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติทางภาษามาก ๆ (Engaged Time) ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มาก

ขั้นตอนการเรียนรู้ของมนุษย์อาจแบ่งออกได้ 5 ขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ (Acquisition Stage) ในขั้นนี้ ครูเริ่มเสนอเนื้อหาใหม่ให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะเริ่มลองฝึกลองดูกับสิ่งที่เรียนรู้ ความถูกต้องและความแม่นยำในการเรียนรู้ยังมีน้อย
2. ขั้นเกิดความคล่องตัว (Fluency Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วในเนื้อหาที่เรียน การปฏิบัติของผู้เรียนในการเรียนจะเพิ่มความถูกต้องได้มากขึ้น
3. ขั้นเกิดความคงทน (Maintenance Stage) ในขั้นนี้จะสืบเนื่องมาจากความคล่องตัวในเนื้อหาอันเนื่องมาจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนในขั้นที่ 2 ความคงทนของความรู้ที่ได้รับจะอยู่ได้นานและไม่ลืม เนื่องมาจากมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียนจากการปฏิบัติ และมีประสบการณ์ในการลองฝึกลองดูมาหลายครั้ง
4. ขั้นนำไปประยุกต์ (Application Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนมีความชำนาญในความรู้ที่เรียนมา และสามารถนำความรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของตน
5. ขั้นปรับตัว (Adaptation Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้มาคิดแปลง หรือปรับใช้ได้ในทุก ๆ สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะมีโอกาส

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้ของผู้เรียนจนถึงขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ได้ และจากกิจกรรมต่าง ๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลาว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนหรือไม่

รายละเอียดของขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
ในรูปแบบที่ 3 ไว้ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. ม.ป.ป. : 21 - 29 ;
Rattanaovich. 1992 : 47 - 56)

ขั้นตอนที่ 1 ประเมินทิศเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเคา สรุป
หรือลำดับความ

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์ สรุปความหมาย และจับใจความสำคัญ
ของเรื่องที่อ่านได้

ในขั้นนี้ครูจะให้นักเรียนอ่านเรื่องเพื่อเตรียมการเขียน โดยการประเมินทิศให้นักเรียนรู้จักการ
วิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน และสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ด้วยกลวิธีการสอน
ต่าง ๆ โดยใช้แผนภูมิแนะแนวทางให้นักเรียนเข้าใจกระบวนการเขียนตามลำดับอย่างง่าย ๆ
ดังนี้

1. หาความหมายจากบริบท (Contextualization) ให้นักเรียนช่วยกันอ่านเรื่อง
(ถ้าแบ่งกลุ่มย่อย) หรือ อ่านเรื่องตามลำพัง (ถ้าให้ทำงานตามลำพังอย่างอิสระ) เพื่อหา
ใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องที่อ่านโดยใช้คำถามต่าง ๆ นำให้นักเรียน หาคำตอบจาก
การอ่าน เช่น

- What is this text about?
- Why did the author write it?
- For what audience was it written and how much did the
author expect a reader to know already?
- What do you already know about this topic?

- What do you know about using this kind of text?
- What kind of genre is it, according to the passage?

2. ทำไคอะแกรมสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (Mapping the topic)

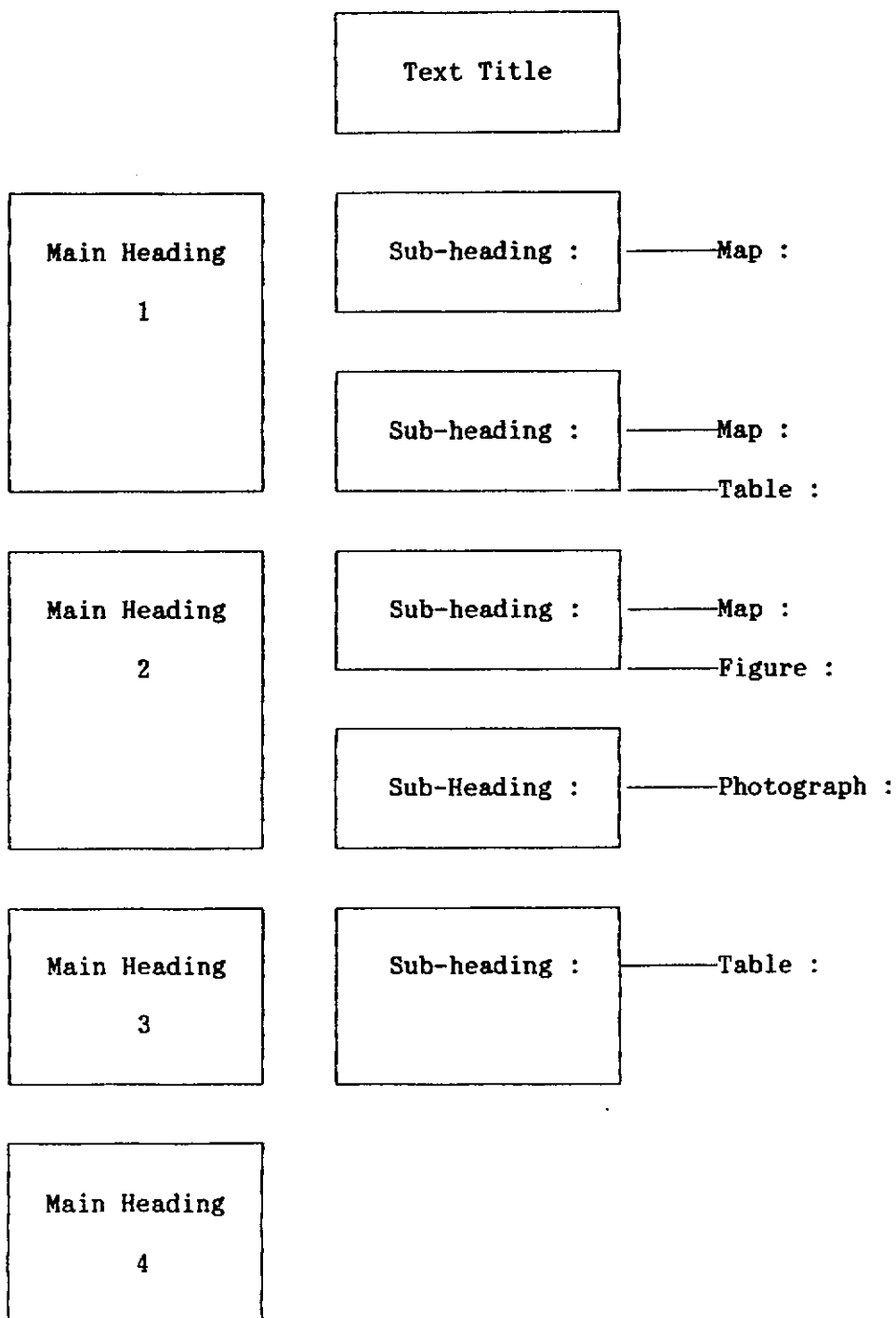
ให้นักเรียนอ่านเรื่อง และทำไคอะแกรม สรุปความโดยอภิปรายร่วมกันหากทำงานเป็นกลุ่มย่อย หรือพยายามจับใจความสำคัญด้วยตนเองในขณะที่อ่าน หากทำงานตามลำพัง

หมายเหตุ : นักเรียนที่เคยผ่านการเรียนในรูปแบบที่สอง ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาจะสามารถทำไคอะแกรมสรุปความได้ เพราะเคยผ่านการฝึกฝนมาพอสมควร แล้ว นักเรียนที่ยังไม่เคยเรียนหรือมีประสบการณ์ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาในรูปแบบที่สองมาก่อน ผู้สอนควรชี้แนะวิธีการทำไคอะแกรมจากการอ่าน ด้วย จะช่วยให้นักเรียนสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น สนุกและไม่รู้สึกว่าเป็นงานที่ต้องยุ่งยาก

3. พิจารณาและวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่าน (Surveying the Text Organization)

ให้นักเรียนพิจารณาการลำดับความของเรื่องที่อ่าน ว่าได้มีการเรียงลำดับ เนื้อหา หรือสาระของเนื้อความอย่างไรบ้างตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เช่น ชื่อเรื่อง หัวข้อเรื่อง รูปภาพ ตาราง ประโยคที่ให้ความหลัก และการสรุปความ การให้นักเรียนพิจารณาและ วิเคราะห์การเรียงลำดับความของเรื่อง ครูควรแจกตัวอย่างผังการลำดับความของเรื่องที่อ่าน ให้นักเรียนได้ลองวิเคราะห์การลำดับความจากเรื่องที่อ่าน ดังตัวอย่างข้างล่าง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีระบบ และสามารถเป็นตัวอย่างที่ดี ในการเขียนเรื่องของตนเองต่อไปได้

ตัวอย่างผังการลำดับเรื่องของผู้เขียน

(Rattanaovich. 1992 : 49)

4. วิเคราะห์อรรถลักษณะภาษาของเรื่องที่จะอ่านและกำหนดลักษณะภาษาของเรื่องที่จะเขียน (Establishing the genre of the text being read and the text to be written) ให้นักเรียนเริ่มวิเคราะห์อรรถลักษณะภาษาของเรื่องที่จะอ่านพร้อมทั้งชี้แจงลักษณะของอรรถลักษณะภาษานั้นว่าผู้เขียนได้ใช้แบบใด จากนั้นให้นักเรียนกำหนดอรรถลักษณะภาษาในการเขียนเรื่องของตนที่จะทำต่อไป

หมายเหตุ : นักเรียนที่ไม่เคยผ่านการเรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่สอง ผู้สอนต้องสอนการวิเคราะห์อรรถลักษณะภาษาเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน และให้ลองฝึกปฏิบัติด้วย มิฉะนั้นจะไม่สามารถเข้าใจการวิเคราะห์อรรถลักษณะภาษาได้

รายละเอียดของการวิเคราะห์อรรถลักษณะ

การวิเคราะห์อรรถลักษณะ เป็นการวิเคราะห์ร่วมระหว่างโครงสร้างข้อเขียนหรือใจความสำคัญของเนื้อหา นั้น ว่ามีการดำเนินเรื่องในการเขียนอย่างไรบ้าง และอีกประการหนึ่งคือ มีลักษณะของภาษาที่ใช้อย่างไร ทั้งนี้ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ใจความสำคัญจากการตั้งคำถามที่ต่อเนื่องจากผู้อ่าน และสามารถนำลักษณะของภาษาไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษานั้น ๆ

ในการวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาหรืออรรถลักษณะที่ต้นนี้ ผู้สอนควรใช้คำถามที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบอย่างถูกต้อง และควรเป็นชุดของคำถามที่มีความต่อเนื่องในแต่ละเนื้อหา นั้น โดยลักษณะของคำถามในแต่ละเนื้อหาอาจแตกต่างกันไปตามลักษณะของเนื้อหาในแต่ละประเภท ซึ่งในประเด็นนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ดำเนินการเรียบเรียงลักษณะของชุดคำถามตามลักษณะของเนื้อหาในแต่ละประเภทดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 36)

ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์	ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร→แล้วอย่างไรต่อไป→ต่อไปจะสรุปเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร→แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก→อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) (ให้ลำดับความของเรื่องที่ เกิดขึ้น)
2. เรื่องรายงาน	เรื่องเกี่ยวกับอะไร→เป็นอย่างไร→มีลักษณะเฉพาะ→มี { ประโยชน์อะไรบ้าง →มีลักษณะอย่างไร { อย่างไร { โทษ โดยทั่วไป { เป็นอย่างไร สรุปสั้น ๆ ว่าเป็นเรื่อง เกี่ยวกับอะไร→สำคัญอย่างไร
3. เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	ใคร→ทำอะไร→ที่ไหน→เมื่อใด→อย่างไร→แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง)→ปัญหาคืออะไร→แก้ไขได้อย่างไร→สรุปแล้วเรื่องนี้มีคติสอนใจอย่างไรบ้าง
4. เรื่องแสดงความคิดเห็น	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร→เป็นความคิดเห็นของใคร→มีเหตุผลอย่างไร (ลำดับเหตุและผล)→จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จากประเด็นที่ตั้งไว้นั้นอย่างไร)
5. เรื่องอภิปราย	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร→มีความสำคัญ { อย่างไร→มีเหตุผลเห็นด้วยและ จำเป็น { ไม่เห็นด้วยอย่างไร (ลำดับเหตุผลที่เห็นด้วยที่ละตอนและไม่เห็นด้วยที่ละตอน) สรุปเรื่องนี้จะสนับสนุนเรื่องที่กำลังมาแต่ต้น อย่างไร)

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
6. เรื่องอธิบาย	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง→สำคัญอย่างไร→ทำได้อย่างไร → {ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร {เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
7. เรื่องวิธีการ	เป็นวิธีการทำอะไร→มีอุปกรณ์อะไรบ้าง→ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำทีละตอน)
8. เรื่องเกี่ยวกับการสังเกต	จะ { พูดเกี่ยวกับอะไร→ที่ไหน→มีลักษณะอย่างไร→ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นทีละตอน เขียน →สรุปผู้สังเกตคิดอย่างไร

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 36)

5. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบ

(Dealing with Unfamiliar Vocabulary) ในระยะแรกครูให้นักเรียนช่วยกันเขียนคำศัพท์หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบเพื่อการอภิปรายร่วมกันจากเรื่องที่อ่านในกลุ่มใหญ่ ครูจะเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย และช่วยกันเรียนสรุปความหมายของคำศัพท์หรือสำนวนภาษานั้น ๆ จากการให้นักเรียนลองเดาความหมายจากบริบท หรือจากคำที่เ็นต่าง ๆ เช่น คำบุพบท คำสันธาน คำคุณศัพท์ เป็นต้น

เมื่อนักเรียนเคยร่วมอภิปรายกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่มาแล้ว ในระยะหลังต่อมา ครูอาจให้นักเรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยได้ เพื่อให้ลองฝึกการหาความหมายของคำศัพท์และสำนวนที่ยากจากการเดาความในบริบทด้วยตนเอง ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือให้การแนะนำในแต่ละกลุ่ม

ข้อเสนอแนะ : ในขั้นตอนการสอนที่ 1 ผู้สอนควรใจเย็นและพยายามให้ผู้เรียนใช้เวลาค่อย ๆ ดำเนินการสรุปความสำคัญของเรื่องตามแผนภูมิที่จัดไว้ให้ครบทุกตอนด้วยความสามารถของผู้เรียนเอง ผู้สอนช่วยเหลือชี้แนะ เมื่อนักเรียนมีปัญห

ขั้นตอนที่ 2 สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือการวางแผน
การเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถวางแผนการเขียนตามแนวคิดที่ได้จากการอ่าน
อย่างมีระบบ

ในขั้นนี้ให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลที่ได้ จากขั้นตอนที่ 1 มาจากแผนการเขียนเรื่องของตนขึ้นใหม่
โดยอาศัยแนวคิดจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 นั้น การวางแผนการเขียนในขั้นนี้ ครูควรช่วยนักเรียน
ให้รู้จักระบบการวางแผนการเขียนอย่างง่าย ๆ โดยใช้ผังการวางแผนดังตัวอย่างข้างล่าง เป็น
รูปแบบในการกำหนดแผนดังนี้

รูปแบบแผนการเขียนอย่างง่าย

Paragraph 1

(Introductory Paragraph)

Point 1 : _____

Point 2 : _____

Point 3 : _____

Paragraph 2

Major Concept : _____

Supporting Point 1 : _____

Supporting Point 2 : _____

Supporting Point 3 : _____

Paragraph 3

Major Concept : _____

Supporting Point 1 : _____

Supporting Point 2 : _____

Supporting Point 3 : _____

Paragraph 4

Major Concept : _____

Supporting Point 1 : _____

Supporting Point 2 : _____

Supporting Point 3 : _____

Conclusion

Point 1 : _____

Point 2 : _____

Point 3 : _____

(Rattanaovich. 1992 : 51)

ในขั้นตอนนี้ควรให้นักเรียนวางแผนงานร่วมกันในกลุ่มย่อยเสียก่อน จากนั้นนักเรียนแต่ละคนอาจบันทึกแผนงานที่ได้ตกลงร่วมกันไว้เพื่อทำงานของตนเองตามลำดับได้ในโอกาสต่อไป หากครูต้องการให้นักเรียนทำงานของตนเองอย่างอิสระบ้าง

ครูไม่จำเป็นต้องเป็นผู้แนะให้นักเรียนในการวางแผนงานเขียนทุกอย่าง เพียงแต่แนะนำตัวอย่างแผนงานให้ดูเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเอง เมื่อมีปัญหาผู้สอนจึงให้คำแนะนำชี้แจง

ขั้นตอนที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถรวบรวมข้อมูลโดยย่อจากเรื่องที่อ่านได้ พร้อมทั้งลำดับข้อมูลนั้นเพื่อเตรียมการเขียนเรื่องต่อไป

ในขั้นนี้ให้นักเรียนทำงานต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 2 โดยให้ต่างคนต่างกรอกข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน และบันทึกไว้ในแผนการเขียนที่เตรียมไว้ และนำมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย ในแต่ละกลุ่มจะหาหรือกันเพื่อตกลงข้อมูลที่บันทึกร่วมกัน เพื่อเตรียมเขียนเรื่องในขั้นต่อไป

ครูจะต้องคอยช่วยเหลือแนะนำแต่ละกลุ่มเกี่ยวกับการจัดลำดับข้อมูลที่บันทึก เมื่อนักเรียนมีปัญหา

ขั้นตอนที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องในขั้นร่างได้อย่างมีระบบ

ในขั้นนี้ นักเรียนจะเริ่มเขียนเรื่องจากข้อมูลที่บันทึกย่อไว้ต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 3 โดยช่วยกันเขียนเรื่องในกลุ่มย่อยในระยะแรก ๆ หรือทำงานตามลำพัง ต่างคนต่างเขียน เมื่อนักเรียนมีความสามารถมากพอแล้วในระยะหลัง ในการเขียนเรื่องให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย หรือคิดด้วยตนเองเมื่อทำงานตามลำพังเกี่ยวกับประเด็นที่สำคัญ 2 ประการ ที่จะทำให้เป้าหมายในการเขียนชัดเจนขึ้น ดังนี้

1. จุดประสงค์ของเนื้อความที่จะเขียน (The Purpose of the Text)
2. ผู้อ่าน หรือกลุ่มเป้าหมายของเนื้อความที่จะเขียน (The Audience of the Text)

จากนั้นจึงให้นักเรียนลงมือเขียนเรื่องในขั้นร่างตามลำดับเรื่องที่ตามแผนการเขียนโดยย่อไว้แล้ว โดยขยายความข้อมูลที่บันทึกย่อไว้ในขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนสามารถทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นและสามารถตรวจสอบ
แก้ไขข้อผิด หรือข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง

ในขั้นตอนนี้จะแบ่งลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนออกเป็น 3 ตอน หลังจาก
นักเรียนเขียนเรื่องในขั้นร่างเสร็จเรียบร้อยแล้วดังนี้

1. ทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นในขั้นที่ 4 (Reviewing) การทบทวนการเขียนอาจทำได้
โดยให้นักเรียนช่วยกันอ่านและอภิปรายร่วมกัน ถึงความชัดเจนของความคิดที่สื่อความ ลำดับ
ของเนื้อความ ตลอดจนการใช้ภาษา หรือสำนวนต่าง ๆ ให้นักเรียนตรวจสอบดูว่า เรื่องที่เขียน
ตรงกับจุดประสงค์ของเรื่องที่วางไว้ในแผนการเขียนหรือไม่

2. ปรับปรุงและเขียนเรื่องใหม่ (Redrafting) ให้นักเรียนช่วยกันระดมพลังสมอง
หรืออภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเพื่อช่วยกันแก้ไขเรื่องที่เขียน ให้ได้ความชัดเจนตรงตาม
จุดประสงค์ที่ต้องการ ครูอาจส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละคนมีโอกาสดำเนินการแก้ไขงานเขียนตามลำพัง ได้
โดยให้ต่างคนต่างแก้ไขงานเขียนที่เขียนขึ้น และนำมาอภิปรายร่วมกันภายหลัง

หมายเหตุ : ครูอาจให้นักเรียนแต่ละคนนำงานเขียนไปแก้ไขเป็นการบ้าน และนำกลับมาใน
ชั้นเรียนเพื่อการอภิปรายร่วมกันได้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสดำเนินงานตาม
ลำพังและในกลุ่มย่อยได้

3. ขัดเกลาเรื่องใหม่ (Polishing) ในขั้นตอนสุดท้ายให้นักเรียนปรับเรื่องที่
แก้ไขให้เรียบร้อย โดยช่วยกันอภิปราย ทั้งในกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่อีกครั้ง โดยพิจารณาถึง
การเขียนในทุก ๆ ด้าน ตั้งแต่ความชัดเจนของความคิดที่สื่อความ การลำดับความ การใช้
ภาษา เช่น คำ สำนวน ไวยากรณ์ การสะกดคำ เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนให้รู้จักคิดและมี
เหตุผลในการปรับเนื้อความ แก้ไขถ้อยคำ สำนวนต่าง ๆ นักเรียนจะมีความสามารถในการใช้

ภาษามากขึ้น และสามารถเขียนเรื่องได้เองเป็นรายบุคคลได้ง่ายขึ้นในระยะต่อมา ครูควรสังเกต การอภิปราย ชักถาม ของนักเรียนเพื่อคอยช่วยเหลือแนะนำหรืออธิบายเพิ่มเติม เมื่อนักเรียนมี ปัญหาในแต่ละกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล

ขั้นตอนที่ 6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

จุดมุ่งหมาย : ให้นักเรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์จากการอ่านและการเขียนที่มีระบบ พร้อมทั้งได้ฝึกทักษะการอ่านและเขียนเพิ่มเติม

ในขั้นตอนที่ 6 นี้ จะแบ่งกิจกรรมการเรียนการสอนออกเป็น 2 ตอน ด้วยกัน

1. ให้นักเรียนลอกเรื่องที่เขียนใหม่ ในขั้นสุดท้าย (Final Copy) ให้นักเรียน ช่วยกันอ่านเรื่องที่เขียน และปรับแก้อีกครั้ง พร้อมทั้งช่วยกันอภิปรายให้ข้อคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ เรื่องที่เขียนขึ้นถึงความเหมาะสมตามจุดประสงค์ของการเขียนที่ต้องการและวางแผนไว้

ให้นักเรียนคัดลอกเรื่องในขั้นสุดท้ายทำเป็นหนังสือสำหรับอ่านในชั้นเรียน หรือในห้องสมุด โดยอาจให้ลองวาดรูป ระบายสี หรือติดภาพ ทาก หรือทำภาพประกอบเรื่องตามที่ นักเรียนพอใจและเห็นว่าเหมาะสม หรือครูอาจนำไปถ่ายสำเนาแจกให้นักเรียนทุกคน ได้มี หนังสือเล่มนี้ไว้อ่านต่อไป หรือจัดแสดงผลงานเขียนไว้บนกระดาน ฝาผนัง หรือที่ที่เหมาะสมใน ชั้นเรียน หรือนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้อ่าน หรือให้ผู้อื่นได้ชื่นชมผลงาน ของนักเรียน ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนมีกำลังใจ และภาคภูมิใจในผลงานของตนมากขึ้นได้

2. ให้นักเรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะการอ่านเขียนและการใช้ภาษาเพิ่มเติม

(Elaboration) ครูควรบันทึกรายละเอียดของปัญหาค้าง ๆ ที่พบจากการทำงานของนักเรียน ตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 - ขั้นตอนที่ 6 เพื่อพิจารณาปัญหา หรือความไม่เข้าใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับ นักเรียน ครูควรนำปัญหาเหล่านั้น มาจัดกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อช่วยนักเรียนฝึกทักษะที่บกพร่อง เหล่านั้นเพิ่มเติม เช่น การสำรวจข้อมูลในการอ่าน การจับใจความสำคัญของเรื่อง การจัด แผนการเขียน หรือการทำงานอย่างอิสระตามลำพัง

การจัดกิจกรรมอาจจัดเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม หรือค้นคว้าหา

ความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองได้ กิจกรรมกลุ่มอาจจัดให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ เป็นกลุ่ม 3 - 4 คน หรือตามลำพัง กิจกรรมเหล่านั้นได้แก่

1. Cloze exercises
2. Semantic mapping exercises
3. Context-clue exercises
4. Jig-saw reading
5. Cross-word puzzles
6. Make up the question from the answer
7. A three level guide
8. Top level structure exercises
9. Genre analysis exercises
10. Writing-plan exercises

ฯลฯ

กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่าน การเขียน และการใช้ภาษาใน อรรถลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย

*ข้อเสนอแนะที่สำคัญในขั้นตอนนี้ ครูควรให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถในการอ่าน การเขียน โดยให้นักเรียนอ่านและเขียนเรื่องต่าง ๆ จากมวลประสบการณ์วิชาต่าง ๆ ใน หลักสูตรได้ เช่น ใช้บทเรียนต่าง ๆ ที่มีอยู่ในหนังสือเรียนของวิชาต่าง ๆ มาใช้เพื่ออ่านและ เขียนเพิ่มเติมได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้กิจกรรมดังกล่าววัดและประเมินผล ความสามารถ ในทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนได้ด้วย

*ข้อเสนอแนะควรแสดงผลงานของนักเรียนทุกครั้งที่ที่นักเรียนทุกคนจะสามารถกลับมา อ่านได้บ่อยครั้ง และเปลี่ยนเรื่องเมื่อแสดงผลงานไปแล้วสักระยะหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียน ทุกคนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการอ่าน การเขียน และได้ความรู้จากการอ่านที่ หลากหลาย รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนอีกด้วย

การจัดชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญต่าง ๆ ดังนี้

1. การให้นักเรียนกำหนดปัญหา หรืองานที่จะทำได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย
2. การอภิปรายร่วมกันของนักเรียนเพื่อตัดสินใจ การแก้ไขปัญหา หรือการดำเนินงานร่วมกัน
3. การให้นักเรียนมีโอกาสใช้ความสามารถส่วนตัวของตนเป็นรายบุคคล เพื่อทำงานของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล

4. การให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนผลงานที่ตนได้กระทำจากประเด็นสำคัญต่าง ๆ ดังกล่าวการจัดชั้นเรียนจึงควรจัดที่นั่งให้นักเรียนมีโอกาสทำงานในกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ และตามลำพังได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของการใช้สื่อการเรียนด้วย ดังนี้

1. ให้นักเรียนมีโอกาสทำงานตามลำพัง หรือทำงานเป็นคู่ได้
2. เน้นการอ่านเรื่องของนักเรียนร่วมกันหรือตามลำพังจากสื่อการเรียนหรือบทเรียนที่ผู้สอนกำหนดให้
3. ในการเขียนจะให้นักเรียนมีโอกาสอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และกำหนดแผนการเขียนตามเป้าหมาย การเขียนที่ต้องการ ก่อนที่จะพิจารณาการใช้ถ้อยคำสำนวนในส่วนย่อย

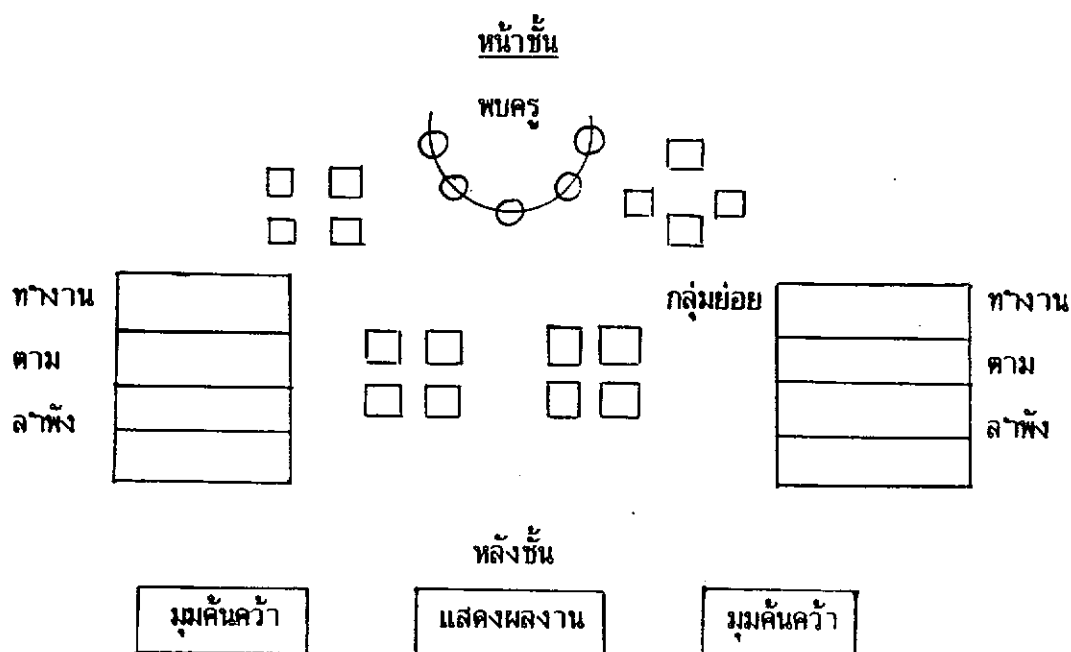
4. การให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนผลงานที่ตนได้กระทำจากประเด็นสำคัญต่าง ๆ ดังกล่าวการจัดชั้นเรียนจึงควรจัดที่นั่งให้นักเรียนมีโอกาสทำงานในกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ และตามลำพังได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของการใช้สื่อการเรียนด้วย ดังนี้

1. ให้นักเรียนมีโอกาสทำงานตามลำพัง หรือทำงานเป็นคู่ได้
2. เน้นการอ่านเรื่องของนักเรียนร่วมกันหรือตามลำพังจากสื่อการเรียนหรือบทเรียนที่ผู้สอนกำหนดให้

3. ในการเขียน จะให้นักเรียนมีโอกาสอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และกำหนดแผนการเขียนตามเป้าหมาย การเขียนที่ต้องการ ก่อนที่จะพิจารณาการใช้ถ้อยคำ สำนวนในส่วนย่อย

4. เน้นการให้นักเรียนทบทวนเรื่องที่อ่านและเขียน โดยการคิดร่วมกัน ปรัชญาหรือร่วมกัน และสนทนาร่วมกัน เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน กระบวนการเขียนที่จะเกี่ยวข้องกับการอ่าน การค้นคว้าเรื่องราวจากที่ต่าง ๆ และการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการปรับปรุงงานเขียนเชิงปฏิบัติของนักเรียน

การจัดชั้นเรียนจึงควรจัดให้มีมุมทำงานต่าง ๆ หลายแห่งที่จะสนองตอบหลักการสำคัญต่าง ๆ ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ดังกล่าวแล้ว การจัดโต๊ะเรียน อาจจัดเป็นคู่บ้าง เป็นกลุ่มบ้าง หรือเป็นกลุ่มย่อยทำงานกับครู ไม้มุมใดมุมหนึ่งของห้อง หรือด้านหลังหรือด้านหน้าของห้องคงแผนผังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. ม.ป.ป. : 29)

ผู้สอนควรจัดหนังสือต่าง ๆ ไว้เพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนได้ค้นคว้าหาความรู้ประกอบการเขียน เช่น หนังสือเพื่อการค้นคว้าประเภท สารานุกรม หรือเอกสารต่าง ๆ

ส่วนมากในระยะเริ่มเรียน ผู้สอนจะให้ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งกลุ่มย่อยที่เล็กที่สุดคือ ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกวิธีการทำงานต่าง ๆ ร่วมกันกับเพื่อน ๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของครูในระยะหลัง เมื่อนักเรียนชินกับกระบวนการเรียนในขั้นตอนต่าง ๆ และมีประสบการณ์จากการอ่านและเขียนกับเพื่อน ๆ แล้ว จึงให้นักเรียนได้ลองทำงานเองตามลำพังอย่างอิสระภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของผู้สอน เพื่อให้คำแนะนำเป็นรายบุคคลต่อไป

บางขั้นตอน ผู้สอนอาจให้โอกาสนักเรียนได้ทำงานตามลำพังเพื่อฝึกกระบวนการคิดของนักเรียนเองได้มากขึ้น โดยการกำหนดงานให้ทำเป็นรายบุคคล แต่ต้องรวมงานเหล่านั้นมาในระยะหนึ่ง เพื่อการอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์ในกระบวนการคิด จากการอ่านและเขียนได้มากที่สุด ซึ่งการให้งานดังกล่าวอาจให้งานที่เป็นรายบุคคล ในรูปของการให้การบ้าน และนำการบ้านมาร่วมกันอภิปรายต่อในกลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ ร่วมกับครูผู้สอน เป็นต้น

เทคนิคในการจัดกลุ่มกิจกรรมในการเรียนภาษา

เทคนิคในการจัดกลุ่มกิจกรรมในการเรียนภาษาแบ่งออกได้เป็น 6 ชนิด ดังนี้
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 43)

1. การสร้างกลุ่มใหม่ในทางกิจกรรม (Restructuring) ผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนกลุ่มอยู่ตลอดและมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มใหม่ การจัดกลุ่มชนิดนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักกันดียิ่งขึ้น
2. การจัดกลุ่มที่มีจุดศูนย์กลางเดียว (One-Centered) การจัดกิจกรรมกลุ่มชนิดนี้จะมีผู้เรียนเป็นอาสาสมัคร คอยพูด และถามคำถามจากเพื่อน การจัดกลุ่มชนิดนี้ จะช่วยผู้เรียนที่มีนิสัยขี้อายให้เริ่มคุ้นเคย และกล้าใช้ภาษาในลำดับต่อมา
3. การรวมกลุ่มในการทำงาน (Unified Group) การจัดกลุ่มชนิดนี้ ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการกระทำกิจกรรมร่วมกันให้ประสบความสำเร็จ ในแต่ละชั้นเรียน อาจมีหลายกลุ่มและหลายขนาดแตกต่างกันได้

4. กิจกรรมคู่ (Dyads) กิจกรรมคู่นี้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกพูดกับคู่สนทนา ในชั่วโมงเรียนที่มีการสื่อสารได้ตามความต้องการของผู้เรียนอย่างเต็มที่
5. กิจกรรมกลุ่มย่อย (Small Group) กิจกรรมกลุ่มย่อยนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนโดยเฉพาะการจัดกิจกรรม การแก้ปัญหา และการร่วมกันหาข้อมูลก่อนจะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น
6. กิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Large Group) กิจกรรมกลุ่มใหญ่จะประกอบไปด้วยผู้เรียน 7 - 15 คน หรือทั้งชั้น

เทคนิคการสอนแบบกลุ่มย่อย (Small Group Teaching)

ชาอุชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 120) ให้ความหมายว่า กลุ่มย่อย หรือกลุ่มเล็ก (Small-Group) หมายถึง กลุ่มต่าง ๆ ที่เกิดจากการแบ่งกลุ่มหนึ่งออกจากกัน และได้จำนวนกลุ่มใหม่มากกว่าหนึ่งกลุ่ม นอกจากนี้ ทองเรียน อมรัชกุล (2520 : 4) ได้กล่าวว่า กลุ่ม คือ การที่เอากติบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปรวมกันอยู่ และสมาชิกนั้นมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายของกลุ่มร่วมกัน

การสอนด้วยวิธีแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ภายในชั้นเรียนตามความสามารถ ความถนัดหรือความสนใจ โดยมอบหมายงานให้ไปช่วยกันทำ ช่วยกันค้นคว้า แก้ปัญหาหรือปฏิบัติกิจกรรม เป็นวิธีที่จะช่วยฝึกฝนให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ตรงได้เรียนรู้จากเพื่อนร่วมงานและเป็นการฝึกฝนนักเรียนในด้านต่อไปนี้ (ชาอุชัย ศรีไสยเพชร. 2525 : 120 - 125 และ สุภาวดี บุญวงศ์. 2527 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Sullivan. 1985 : 7)

1. มีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน แบ่งงานกันทำ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำงานอย่างมีระเบียบวินัย และการรู้จักทำหน้าที่เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะตามแบบประชาธิปไตย ทุกคนมีหน้าที่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จเรียบร้อย ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้องร่วมกันทำงาน ผู้ทำหน้าที่หัวหน้าหรือประธานกลุ่ม ต้องคอยประสานงานระหว่างสมาชิกของกลุ่ม และระหว่างกลุ่มกับผู้สอน และหน้าที่นี้ควรหมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันตามโอกาสอันควร

2. ให้นักเรียนมีทักษะในการใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ ความถนัด และความสามารถ ของแต่ละคน

3. ฝึกให้นักเรียนรู้จักการเลือกทำงานตามความสนใจ ความถนัด และความสามารถ ของแต่ละคน

ในการแบ่งกลุ่มทำงานนี้ ครูผู้สอนต้องคิดตามคุณอย่างใกล้ชิด ให้อธิบายเสนอแนะแนวทาง บกพร่อง บอกแหล่งวิทยาการที่จะค้นคว้าหาความรู้ สอนวิธีการนำผลงานมาเสนอต่อชั้นทั้งวิธี ปากเปล่า และการเขียนเป็นรายงาน โดยครูแสดงตัวอย่างวิธีรายงานว่าจะใช้วิธีนำเสนอ อย่างไร ใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างไร ควรประมาณเวลา การประเมินผล วิธีการพูด เริ่มต้นอย่างไร และเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมชั้นได้ซักถาม

การทำงานเป็นกลุ่มนี้ อาจจัดเป็นกลุ่มเล็ก 4 - 6 คน หรือขนาดกลาง 7 - 15 คน หรือกลุ่มใหญ่ตั้งแต่ 16 คนขึ้นไป ซึ่งขนาดของกลุ่มที่พอดีสำหรับนักเรียน 35 - 40 คน นั้น ควรจัดเพียง 3 - 4 กลุ่ม ซึ่งสะดวกในการจัดกิจกรรมและการควบคุมการที่มีจำนวนนักเรียน ในแต่ละกลุ่ม 9 - 12 คน ควรจัดกลุ่มย่อยอีก 3 - 4 คน ในกลุ่มใหญ่รับผิดชอบงานส่วนย่อย ลงไปอีก แล้วจึงนำมารวมกันเป็นงานกลุ่ม 9 - 12 คน เมื่อเสร็จงานกลุ่มย่อยเล็กที่แต่ละคน รับผิดชอบ

ประเภทของกลุ่มย่อย

1. กลุ่มระดมพลังสมอง (Brain - Storming Group) มีสมาชิก 7 - 11 คน ต่อ หนึ่งกลุ่ม ใช้สำหรับกิจกรรมที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มทุกคนได้อภิปรายปัญหาต่าง ๆ รวมกันอย่างเต็มที่โดยเสรี ครูรับฟังความคิดเห็นของทุกคนและทุกความเห็น เหมาะสำหรับการ อภิปรายปัญหาทั่วไป หรือวิเคราะห์ปัญหา

ศุภวดี บุณยวงศ์ (2527 : 96 - 97) ได้อธิบายถึงการจัดกลุ่มแบบระดมพลังสมอง ว่าการจัดกลุ่มแบบระดมพลังสมอง หมายถึง การจัดกลุ่มโดยที่สมาชิกจำนวน 4 - 5 คน ร่วมกัน แสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่มีการตัดสินว่าความคิดของใครเลว ถูก ผิด แต่อย่างใด

จุดมุ่งหมาย

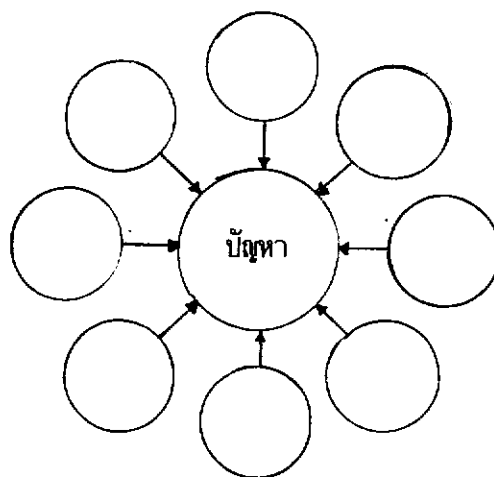
1. เพื่อรวบรวมความคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ได้หลายแง่หลายมุมมากที่สุด
2. เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนได้พูด แสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง

วิธีดำเนินการ

1. กำหนดหัวข้อหรือปัญหาที่ทุกคนต้องแสดงความคิดเห็น
2. อภิปรายให้สมาชิกในกลุ่มทราบจุดมุ่งหมายของการจัดกลุ่ม คือทุกความคิดได้รับการยอมรับ ไม่มีการโต้แย้ง คัดค้าน และต้องการปริมาณของความคิดมากกว่าคุณภาพ
3. ให้ทุกคนนั่งเป็นวงกลมใกล้ชิดกัน มีผู้คอยจดบันทึกข้อคิดเห็นทั้งหมด
4. นำความคิดทั้งหมดมาผสมผสานกันอีกครั้งหนึ่ง

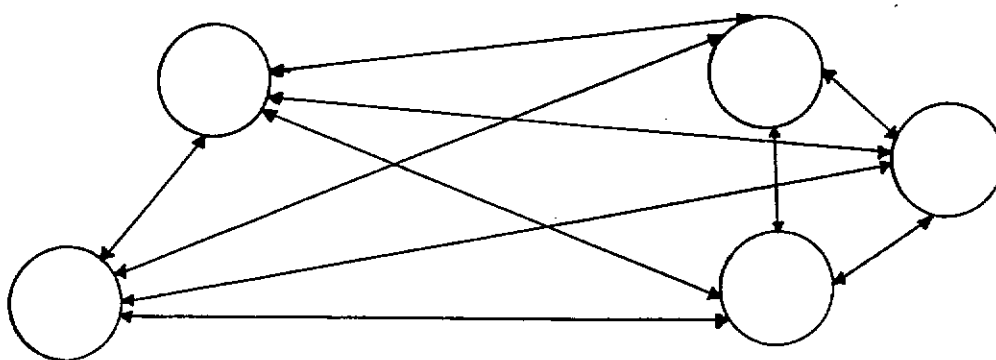
ข้อควรคำนึงในการจัดกลุ่มแบบระดมพลังสมอง

1. การจัดกลุ่มแบบนี้ต้องการข้อมูลจำนวนมาก ดังนั้นการดำเนินการของกลุ่มจึงค่อนข้างช้า
2. ข้อมูลจะมีประสิทธิภาพสูง ถ้าหากสมาชิกภายในกลุ่มมีลักษณะที่แตกต่างกันมาก และต่างก็ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ภาพประกอบ แผนผังการจัดกลุ่มระดมพลังสมอง

2. กลุ่มเปิดอภิปราย (Open-Discussion Group) ครูเปิดโอกาสให้นักเรียน อภิปรายปัญหาที่สลับซับซ้อนมีแง่มุมต่าง ๆ ชวนติดตามหัวข้อที่กำหนด มิได้เปิดโอกาสให้อภิปราย เสรีแบบกลุ่มแรก และมีสมาชิกประมาณ 8 - 20 คน แต่ละคนมีโอกาสปะทะสัมพันธ์กันอย่างเต็มที่ เพื่อรับฟัง และถ่ายทอดความคิดเห็นซึ่งกันและกันอย่างมีเหตุผล

ภาพประกอบ แผนผังการจัดกลุ่มเปิดอภิปราย

ถึงแม้การทำงานกลุ่ม จะต้องอาศัยพื้นฐานที่แบ่งงานกันทำ แบ่งความคิดความรู้ของ นักเรียนแต่ละคนก็ตาม เด็กจะเกิดการเรียนรู้ได้ตามความสามารถของแต่ละคนที่ต่างกันไป ต่างกันตามความต้องการ และตามประสบการณ์ของตน เด็กแต่ละคนมีส่วนร่วมในขอบข่ายของ ความรู้ ความสามารถ อันจะทำให้เกิดความรับผิดชอบ ทักษะการทำงานร่วมกัน และความ สำเร็จเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในที่สุด

จุดมุ่งหมายทั่วไปของการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่าน ฟัง พูด และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอแก่การสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. วิเคราะห์อรรถลักษณะได้ และบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่าง ๆ ของหน่วยการเรียนรู้ได้
2. อ่านในใจเพื่อเก็บใจความสำคัญของเนื้อหาได้
3. พูดได้ตอนแสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้
4. เขียนสรุปเนื้อหาที่เรียนแล้วได้ โดยสามารถเขียนได้ทั้งสรุปความและขยายความของเนื้อหา
5. แต่งประโยคเป็นคำพูด และเขียนเป็นตัวอักษรให้ถูกต้องเป็นที่เข้าใจได้
6. บอกความหมาย และเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้
7. สื่อความหมายของภาษา เช่น การเขียนบรรยาย สรุปใจความสำคัญให้ผู้อื่นฟังเข้าใจได้
8. ร่วมมือกับเพื่อน และช่วยเหลือแบ่งปันกันในการทำงานร่วมกันได้

การจัดบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การจัดกระบวนการเรียนการสอน ด้วยวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดหลักการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน โดยจัดตามจุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์โดยทั่วไป 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจกระบวนการหรือวิธีการ
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า

ดังนั้น ในการคัดเลือกเนื้อหาเพื่อใช้ในการเรียนการสอน จึงแบ่งเป็น 3 ประเภทโดยยึดเอาจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็นหลัก ดังนี้

1. เนื้อหาประเภทนิทาน นิยาย
2. เนื้อหาประเภทวิธีการ
3. เนื้อหาประเภทสารคดี

ภาษาที่ใช้ในเนื้อหาเหล่านี้ ควรได้รับการคัดเลือกตามความเหมาะสมของเด็กแต่ละระดับสำหรับเด็กในชั้นที่สูงขึ้น ก็จะเพิ่มโครงสร้างทางไวยากรณ์และเนื้อหาที่ยากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์มากขึ้น

แนวทางการประเมินการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียนได้ ดังนี้

1. จากการตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อความที่กำหนดให้
2. จากการอ่านจับใจความสำคัญของเนื้อหา
3. จากการเรียบเรียงข้อมูลเพื่อเตรียมการเขียน
4. จากการเรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงเรื่อง
5. จากการตรวจงานเขียนของนักเรียน
6. การร่วมมือของนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่ม

วิธีประเมินผล

ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ในขณะที่เรียนและการตรวจผลงานของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

รูปแบบที่ 1

วอล์คเกอร์ (Walker. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในเทอร์เกอร์พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโปรแกรมที่เทอร์เกอร์พาร์ค ที่โรงเรียน Nepperby และ Marryvele โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

รูปแบบที่ 1

ในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ บาร์ทเลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิช ได้ทำการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Walker, Bartlett, and Rattanaovich. 1984 : 58)

นิตดา ขจรนที (2530 : 104) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทาง การอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถ ในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำ แตกต่างกับนักเรียนที่ ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธีพร ปาละดี (2531 : 87) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทาง การอ่าน การเขียน และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนนอก กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน ใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ ภาษา มีความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 และมีการระลึกได้ในสิ่งที่อ่านในวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ

กรรณิการ์ ชาคิมนตรี (2533 : 136) ได้ดำเนินการศึกษาเปรียบเทียบความ สามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ใช้ เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากกลุ่มที่ได้รับ การสอนตามคู่มือครูอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

รูปแบบที่ 2

รัชนิภา ทอสุทธิ (2533 : 121) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทาง การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนคาเชียนแก้วชนูปถัมภ์ อำเภอคาเชียนแก้ว จังหวัด ยโสธร จำนวน 80 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาใน การทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่ง ประสบการณ์ภาษามีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ ได้รับ การสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รูปแบบที่ 3

สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 นี้ ยังไม่มีผู้ใดดำเนินการศึกษา ค้นคว้ามาก่อน ผู้วิจัยจึง ได้ศึกษางานวิจัยที่สอดคล้องกับขั้นตอนการสอนของการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ได้ดังนี้

โคลเบิร์น (Cliburn. 1986 : 852 - A) ได้ดำเนินการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบ วิธีการสอน 2 วิธีคือ วิธีการสอนแบบเดิม และวิธีการสอนแบบใช้โคอะแกรมแสดงความคิด รวบยอด กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนที่กำลังเรียนวิชา กายวิภาค (Anatomy) และ สรีระวิทยา (Physiology) แห่ง Mississippi Public Junior College ใช้ระยะเวลาใน การทดลอง 3 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบใช้โคอะแกรมแสดง ความคิดรวบยอด มีผลการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สรุปว่า การใช้โคอะแกรมแสดงความคิดรวบยอดเป็นยุทธวิธีเหมาะสมที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมี ความหมาย และเกิดความคิดรวบยอดที่ถาวรได้

เบอร์ทิล (Bertil. 1990 : 2444 - A) ได้ดำเนินการวิจัยโดยการทดลองสอน เพื่อศึกษาผลของ KINETIC STRUCTURE ที่มีต่อ COGNITIVE STRUCTURE ในระหว่าง การเรียนการสอน โดยใช้ไดอะแกรมแสดงความคิดรวบยอด เป็นวิธีการในการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่เรียนวิชาฟิสิกส์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 46 คน ผู้วิจัย ได้สรุปผลการวิจัยว่าการใช้ไดอะแกรม เป็นเทคนิคที่มีประโยชน์ต่อการสร้างพื้นฐานของความรู้ ให้แก่เด็ก และจะเป็นเทคนิคที่เหมาะสมในการที่จะนำมาใช้สอนให้บังเกิดผล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เฮย์เนส (Haynes. 1991 : 3320 - A) ได้ดำเนินการศึกษาวิธีการสอน 2 วิธี คือ การใช้ไดอะแกรมแสดงความคิดรวบยอด และวิธีสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ระดับ 7 และระดับ 8 ของโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล จำนวน 300 คน โดยแยกเป็นระดับ 7 จำนวน 158 คน และระดับ 8 จำนวน 142 คน ทั้ง 2 ระดับได้รับการแบ่งออกเป็น 2 ห้อง โดยห้องหนึ่งเป็นห้องทดลองใช้การสอนแบบใช้ไดอะแกรมแสดงความคิดรวบยอด ส่วนอีกห้องหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบเดิม พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีระดับคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปว่า การใช้ไดอะแกรมแสดงความคิดรวบยอด เป็นเครื่องมือที่ดีและเหมาะสมในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 125) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วย วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนภัทรฐานวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม จำนวน 52 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 26 คน และกลุ่มควบคุม 26 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครูใช้เวลา ในการทดลองเป็นเวลา 16 คาบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี อรรถฐาน มีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

ความหมาย

ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า ความรับผิดชอบไว้ดังนี้

สมศักดิ์ ชินพันธ์ (2524 : 11) ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญ และสามารถปลูกฝังให้เกิดขึ้นได้ในเด็ก โดยอาศัยส่วนประกอบที่สำคัญสิ่งหนึ่งคือ การอบรมสั่งสอนของครู

วรรณี รักธรรม (2515 : 6 - 7) คณีย งามมานะ (25218 : 9)

สไบศ พูลนาม (2523 : 6) และสุมาลี วงศ์บุญแก้ว (2526 : 7) ได้รวบรวมความหมายจากผู้รู้หลายท่านแล้ว ได้ให้ความหมายของคำว่าความรับผิดชอบไว้พร้อมกันว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองจะสามารถปฏิบัติดังต่อไปนี้ได้หรือไม่มากนักน้อยเพียงใด คือ ช่วยเหลืองานของครอบครัว และช่วยเหลือส่วนรวมด้วยความเต็มใจ ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ไว้วางใจได้ กล้าเผชิญต่อความจริง ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง รับผิดชอบต่อตนเอง เงิน การงาน การเรียน ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎของส่วนรวมและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี และประการสุดท้ายคือ รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

นิภา วิจิตรศิริ (2525 : 7) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเพียรพยายามและละเอียดรอบคอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย รักษาสิทธิและหน้าที่ของตน ยอมรับผลการกระทำของตนทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย ทั้งพยายามปรับปรุงปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น

พิจิตรรา พงษ์จินดากร (2525 : 16) ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ พากเพียร และความละเอียดรอบคอบ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ยอมรับผลของการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเต็มใจ ทั้งพยายามที่จะปรับปรุงปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น มีความสำนึกหน้าที่ทั้งต่อตนเองและต่อสังคม ทั้งนี้ความรับผิดชอบกำหนดตามฐานะและหน้าที่ได้ดังนี้คือ ความรับผิดชอบต่อตนเองและความรับผิดชอบต่อสังคม

สุมาลี วงศ์บุญแก้ว (2526 : 13) ความรับผิดชอบ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ไว้วางใจได้ มีความคิดริเริ่มไม่ทอดทิ้งอุปสรรค ทำงานแข่งขัน มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความปรารถนาที่จะทำให้อะไรดีขึ้นกว่าเดิม

ชาวล แพร่ตกุล (วัฒนา สิงห์สัมฤทธิ์, 2527 : 22 ; อ้างอิงมาจาก ชาวล แพร่ตกุล, 2514 : 33) ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบในรูปพฤติกรรมไว้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงานและติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไข ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไปในด้านที่เป็นผลดีและผลเสียโดยแสดงออกในรูปการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังอย่างมีจุดหมาย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้รับงานมา

อุไร คลยเกษม (2529 : 45) ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพัน พากเพียร และติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้วโดยไม่มีการบังคับเข้มงวดจากผู้อื่น เพื่อปรับปรุง แก้ไข ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ยอมรับผลการกระทำของตนด้วยความตั้งใจทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย มีความปรารถนาที่จะทำให้อีกว่าเดิม ควบคุมตนเองได้และยึดมั่นในกฎเกณฑ์

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปความหมายของคำว่า ความรับผิดชอบได้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะสำคัญอันหนึ่งซึ่งสามารถปลูกฝังให้เกิดขึ้นได้ ประกอบด้วย ความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงาน ติดตามผลงานที่ทำไปแล้วและพยายามปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น โดยต้องใช้ความพยายาม และความละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย นอกจากนี้ยังเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ ไว้วางใจได้ และตรงต่อเวลา

องค์ประกอบของความรับผิดชอบ

โศภิตา เนินการศึกษาค้นคว้าและได้สรุปองค์ประกอบของความรับผิดชอบไว้ดังต่อไปนี้คือ นิภา วิจิตรศิริ (2525 : 8) ได้สรุปองค์ประกอบของความรับผิดชอบไว้ดังนี้

1. เอาใจใส่ในการทำงาน
2. ใช้ความเพียรพยายาม และใช้ความสามารถเต็มที่
3. กล้าเผชิญต่อความจริงและยอมรับผลการกระทำของตน
4. ช่วยเหลืองานส่วนรวมด้วยความเต็มใจ
5. รู้หน้าที่ และกระทำหน้าที่อย่างดี

6. ไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น
7. มีความไว้วางใจได้
8. ตรงต่อเวลา
9. เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์
10. มีความละเอียดรอบคอบ
11. ดูแลรักษาของส่วนรวมเสมือนของตนเอง
12. ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี
13. ปรับปรุงงานในหน้าที่ที่มีต่อตนเอง และที่มีต่อสังคมให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น

กมลรัตน์ ทวีชาติวิทยากุล (2531 : 173 - 191) ได้ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบของความรับผิดชอบซึ่ง ผลการวิจัยพบว่า ความรับผิดชอบมี 13 องค์ประกอบ คือ

1. ความรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน
2. ความรับผิดชอบต่อเพื่อน
3. ความรับผิดชอบต่อครอบครัว
4. ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาสังคม
5. ความรับผิดชอบต่อการทำงานหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
6. ความรับผิดชอบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม
7. ความรับผิดชอบต่อวิชาชีพของตนเอง
8. ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง
9. ความรับผิดชอบต่อสุขภาพอนามัยของตนเอง
10. ความรับผิดชอบต่อการสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่ตนเอง
11. ความรับผิดชอบต่อกิจกรรมของสถานศึกษา
12. ความรับผิดชอบต่อความมุ่งหวังของสถานศึกษา
13. ความรับผิดชอบต่อเสถียรภาพ และเศรษฐกิจของครอบครัว

ความสำคัญของความรับผิดชอบ

ความรู้สึกรับผิดชอบเป็นลักษณะของความเป็นพลเมืองดีที่สำคัญอย่างหนึ่ง นอกจากความมีวินัยทางสังคม ความเอื้อเฟื้อและความเกรงใจ ซึ่งลักษณะความเป็นพลเมืองดีนี้ก็คือนิสัย และการกระทำของบุคคลซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานและกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมายบ้านเมือง รวมถึงลักษณะซึ่งเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว เนื่องจากว่าความรู้สึกรับผิดชอบนี้เป็นลักษณะนิสัย และทัศนคติของบุคคล ซึ่งเป็นเครื่องผลักดันให้ปฏิบัติตามระเบียบเคารพสิทธิของผู้อื่น ทาตามหน้าที่ของตนและมีความซื่อสัตย์สุจริต ความเป็นคนที่มีความรับผิดชอบนี้เป็นลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น สงบสุข นอกจากนั้น "ความรับผิดชอบยังเป็นคุณธรรมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศด้วย" (พิจิตรา พงษ์จินดากร. 2525 : 19)

การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน

ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน เป็นสิ่งที่เกิดจากการฝึกฝนอบรมตั้งแต่ในวัยเด็ก คุณลักษณะนี้จะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น และจากวัยรุ่น จนกระทั่งเป็นวัยผู้ใหญ่ในระยะแรก ๆ ของชีวิตเด็กยังช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องอาศัยผู้อื่นตลอดเวลา แต่เมื่อโตขึ้นจะมีความสามารถด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และช่วยตัวเองได้มากขึ้นทีละน้อย จะค่อย ๆ เรียนรู้เกี่ยวกับความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น การพัฒนาความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานให้กับเด็กควรจะเริ่มอย่างค่อยเป็นค่อยไป เริ่มด้วยการให้ทำงานที่ง่าย ๆ เพื่อให้เด็กเกิดความเชื่อถือในตนเอง และมีประสบการณ์ในการทำงานด้วยตนเอง (สุปราณี ศรีใสคำ. 2531 : 99 ; อ้างอิงมาจาก Burlock. 1978 : 244)

ความรับผิดชอบเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของความเป็นพลเมืองดีของชาติ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูทุกคนที่ต้องมุ่งปลูกฝังให้เยาวชนของชาติได้เกิดคุณลักษณะนี้ โดยสามารถสอดแทรกได้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น การจัดกระบวนการกลุ่ม เป็นต้น ซึ่งควรฝึกฝนอบรมตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งนี้เพื่อการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในการก่อให้เกิดความสงบสุขแก่ประเทศชาติสืบไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

สืบศักดิ์ สาธร (2521 : 44) ได้ดำเนินการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่มีความรับผิดชอบต่างกัน โดยการเรียนจากชุดการสอนด้วยตนเอง และจากการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไผ่เงินโชตนาราม เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2520 จำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน พบว่า นักเรียนที่มีความรับผิดชอบสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง สูงกว่านักเรียนที่มีความรับผิดชอบต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิภา วิจิตรศิริ (2525 : 50) ได้ดำเนินการทดลองเพื่อต้องการทราบความแตกต่างในการพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มและไม่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองแค "สรกิจพิทยา" อําเภอนองแค จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 32 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับคือ นักเรียนที่มีความรับผิดชอบสูง กลาง และต่ำ ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ผลการทดลองพบว่า ความรับผิดชอบของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกันทั้ง 3 ระดับนั้นหลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มแล้วมีความรับผิดชอบสูงขึ้นทุกระดับ แม้ว่าจะไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มก็ตาม

พิจิตรา พงษ์จินดากร (2525 : 91 - 96) ได้ทำการทดลองสอนความรับผิดชอบแก่เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2524 จำนวน 90 คน โดยการสุ่มตัวอย่างจากเด็กที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกัน 3 ชั้น แล้วสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้วิธีกลุ่มสัมพันธ์ 30 คน กลุ่มที่ใช้วิธีสอนธรรมชาติ 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน โดยให้เด็กในแต่ละกลุ่มมีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาทั้ง 3 ชั้นนั้นละ 10 คน ผู้วิจัยดำเนินการสอนเองทั้ง 3 กลุ่ม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ โดยกลุ่มที่ 1 ทดลอง

สอนโดยใช้วิธีกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มที่ 2 ทดลองสอนโดยวิธีธรรมดา และกลุ่มที่ 3 ไม่ได้รับการสอน โดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีสอนแบบธรรมดา คือ เป็นกลุ่มควบคุมผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่สอน โดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ และกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมดามีความรู้ความเข้าใจเรื่องความ รับผิดชอบ และทัศนคติ เกี่ยวกับความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พัชรา บุณลาโก (2529 : 69 - 72) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรับผิดชอบ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการสอนจริยธรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้ การสอนด้วยบทเรียนสื่อประสมตามแนวพุทธศาสตร์ กับการสอนตามคู่มือครู ตามแนวการสอนของ ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วย บทเรียน สื่อประสมตามแนวพุทธศาสตร์ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วย ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการสอนเองทั้งสองกลุ่ม ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบ ผลการศึกษาพบว่า ความรับผิดชอบของนักเรียนที่เรียนจริยธรรมของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายในกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมนั้น พบว่าหลังการทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่อง จริยธรรมของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผาณิต เพชรจารี (2529 : 68) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนแบบซินติเคทกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนพระราชราษฎร์อุปถัมภ์ จำนวน 83 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 41 คน กลุ่มควบคุม 42 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอน แบบซินติเคท และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลอง 12 คาบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบซินติเคทมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อกิจธุระ และความรับผิดชอบแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

สุปราณี ศรีโสภา (2531 : 132) ได้ดำเนินการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อประกอบการเรียนกับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนโคราชพิทยาคม จังหวัดนครราชสีมา ที่เรียนรายวิชาการอ่าน 1 (อ 431) จำนวน 80 คน แล้วจึงฉลากแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้สื่อประกอบการเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อประกอบการเรียนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01, .05 และ .05 ตามลำดับ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความรับผิดชอบแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนในเขตการศึกษาที่ 9 ที่เปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษา จำนวน 10 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 610 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่มโดยจับสลากโรงเรียน 1 โรงเรียน จาก 10 โรงเรียน ได้โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษา จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 95 คน โดยที่ห้องเรียนทั้งสองห้องนี้ ได้รับการจัดแบบคละกัน

2.2 สุ่มนักเรียนในแต่ละห้องด้วยวิธีการจับสลาก ได้จำนวนนักเรียน 30 คน รวมนักเรียนทั้งสองห้องจำนวน 60 คน

2.3 ดำเนินการจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดให้ห้องเรียนทั้งสองห้อง เป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จำนวน 4 แผน
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยวิธีสอนตามคู่มือครู จำนวน 4 แผน
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยแยกเป็นข้อทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบ Cloze test จำนวน 10 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ และหาคุณภาพแล้วแต่ละข้อมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.21 - 0.68 ค่าอำนาจจำแนก (r) 0.20 - 0.77 ค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.746
4. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย เขียนเรียงความจากภาพ แบบทดสอบฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วจากผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน และหาค่าสหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนระหว่าง ผู้ตรวจ 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจเท่ากับ 0.96
5. แบบทดสอบวัดความรับผิดชอบของ วัฒนา สิ่งสัมฤทธิ์ ซึ่งได้ผ่านการตรวจและหาคุณภาพแล้ว แต่ละข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 1.81 - 5.61 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.70

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง 4 ชุด และแยกแผนการสอนกลุ่มควบคุมด้วยการสอนตามคู่มือครู 4 ชุด ใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที แผนการสอน สร้างจากเนื้อหาโดยพิจารณาดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) และเนื้อหาที่จะสอน

1.2 คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือ และวารสารต่าง ๆ โดยยึดจุดประสงค์ วิชาภาษาอังกฤษของเขตการศึกษา 9 แล้ว เลือกเนื้อหาจากทฤษฎีวรรณคดีเนื้อหา 2 ชนิด คือ ชนิดรายงานและการอธิบาย (Report and Explanation Genre)

1.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Rattanaovich. 1992 : 45 - 56) และ ศึกษาหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษ ของ อิศรา สารงาม (2529 : 288 - 249)

2. กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเป็นเนื้อหาที่ผ่านการพิจารณา โดยใช้จุดประสงค์และทฤษฎีวรรณคดีเป็นเกณฑ์ในการเลือก จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ Roots, Plants that trap insects, Your sense of sight และ Nutrition and health. ใช้เวลาในการสอน 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่อง โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับกลุ่มทดลองมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นบูรณาการ เตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเล่า สรุป หรือลำดับความ เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์ สรุปความหมาย และ จับใจความของเรื่องที่อ่านได้ โดยหาความหมายจากบริบท ทำไต่ถามสรุป ความสำคัญ ของเรื่องที่อ่าน พิจารณาและวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่าน วิเคราะห์องค์ประกอบ ภาษาของเรื่องที่อ่าน และอภิปรายร่วมกัน เกี่ยวกับคำศัพท์หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยากหรือไม่ เคยพบ ด้วยการทำงานกลุ่มแล้วอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นการสะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือ การวางแผนการเขียน เพื่อให้นักเรียนสามารถวางแผนการเขียนตามแนวคิดที่ได้จากการอ่าน อย่างมีระบบ โดยการบันทึกเนื้อความสำคัญลงในแผนการเขียน

ขั้นที่ 3 ขั้นบันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน เพื่อให้ นักเรียนสามารถรวบรวมข้อมูลโดยย่อจากเรื่องที่อ่านได้พร้อมทั้งลำดับข้อมูลนั้นเพื่อเตรียม การเขียนเรื่องต่อไปโดยนักเรียนร่วมกันบันทึกย่อสาระของเรื่องที่อ่านลงในแผนการเขียน

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง เพื่อให้ นักเรียนสามารถเขียนเรื่องในขั้นร่างได้อย่างมีระบบ โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มระดมพลังสมอง แล้วเขียนสาระต่าง ๆ จากขั้นที่ 3 เข้าเป็นข้อความต่อเนื่อง โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา แนะนำ และให้ความช่วยเหลือ

ขั้นที่ 5 ขั้นทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน เพื่อให้ นักเรียนสามารถ ทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นและสามารถตรวจสอบแก้ไขข้อผิดหรือข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง โดย นักเรียนร่วมกันทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นในขั้นที่ 4 ภายในกลุ่ม แล้วปรับปรุง และเขียนเรื่องใหม่ ต่อจากนั้นจึงขีดเกลาร่างใหม่ โดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือ แนะนำ หรืออธิบายเพิ่มเติมเมื่อ นักเรียนมีปัญหา

ขั้นที่ 6 ขั้นการเขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์จากการอ่านและการเขียนที่มีระบบพร้อมทั้ง ได้ฝึกทักษะ การอ่านและเขียนเพิ่มเติม โดยให้นักเรียนลอกเรื่องที่เขียนใหม่ในขั้นสุดท้าย แล้วให้นักเรียน ทำกิจกรรมเสริมทักษะการอ่าน เขียน และการใช้ภาษาเพิ่มเติม

4. จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่อง โดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูกับกลุ่มควบคุมมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยใช้การสนทนาถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ นักเรียน หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เป็นการสร้าง แรงจูงใจให้กับผู้เรียน

ขั้นที่ 2 แจ้งวัตถุประสงค์ เป็นการแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่องเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม โดยการใช้คำถาม วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นการทบทวนเรื่อง ลำดับที่ ส่วนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตามครู อธิบาย ความหมาย คำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยแนะแนวทางหรือนำทางให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เช่น แนะนำวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้าใช้คำถามเป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติ ให้นักเรียนค้นเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัด ตลอดทั้งกิจกรรมตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ขั้นที่ 7 แจ้งผลปฏิบัติโดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน ให้คำชมเชย เมื่อนักเรียนทำงานให้ถูกต้อง แก้ไขเมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติมเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกต การอ่าน และการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโยงการเรียนรู้ เป็นการสรุปย้ำ ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา ให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ โดยให้ทำแบบฝึกหัดหรือทำรายงานเพิ่มเติม หรือทำการทดสอบหลังการเรียนรู้

การสร้างแผนการสอนทั้ง 2 ชุด ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์

การเรียนรู้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะทดลอง ได้แก่ เนื้อหาจากหนังสือและวารสารต่าง ๆ โดยเลือกเนื้อหาตามจุดประสงค์และอิงทฤษฎีวรรณ
 3. ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนของ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530 : 14 - 17) และหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษ 2 ของ อิศรา สารงาม (2529 : 228 - 249)
 4. ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 3 และวิธีการสอนตามคู่มือครู
 5. นำแผนการสอนทั้ง 2 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ดร.ชุติมา เจียมศิริ และอาจารย์จรสุขรังสรรค์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของเนื้อหา
 6. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จำนวน 35 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำไปทดลองสอนจริง
- 3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้แล้ว แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านในด้าน การแปลความ ตีความ จับใจความ เรียงลำดับเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็นจากข้อความและเนื้อเรื่องที่อ่านตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ของรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 เป็นข้อสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก และข้อสอบแบบโคลซ (Cloze) รวมกันจำนวน 30 ข้อ
- 3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนมี 1 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถของนักเรียนในด้านความสามารถใช้ภาษาสำหรับการเรียงลำดับความ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรนำ ตัวสะกด การขึ้นย่อหน้า การใช้ศัพท์ และไวยากรณ์ถูกต้อง ซึ่งเป็นแบบ

ทดสอบชนิดอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพที่กำหนดให้ความยาวไม่ต่ำกว่า 120 คำ

การสร้างแบบทดสอบมีลำดับขั้นตอนการศึกษาและการสร้างแบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบ ของ ชวาล แพร์ตกุล (2520 : 118 - 210) และศึกษาจากหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการสร้างข้อทดสอบทางภาษาอังกฤษจากหนังสือต่อไปนี้

1.1 เอกสารการสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 123)

1.2 เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับการวัดผลและประเมินผลการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ อัจฉรา วงศ์ไสร (2529 : 110 - 152)

1.3 Language Test at School ของ Oller (1979 : 381 - 400)

1.4 Testing Communicative Performance ของ Carrell (1980 : 37 - 49)

1.5 Writing English Language Test ของ Heaton (1988 : 105 - 144)

2. หลังจากศึกษาการสร้างแบบทดสอบดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงดำเนินการสร้างแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 91 ข้อ โดยประกอบด้วยการตอบคำถามจากเนื้อความที่กำหนดให้ จำนวน 50 ข้อ และข้อสอบแบบโคลซจำนวน 41 ข้อ (3 เรื่อง) ทั้งนี้เพื่อการคัดเลือก Cloze Test ที่สมบูรณ์และมีคุณภาพมากขึ้น ต่อจากนั้นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ ดร.ชุตินา เจียมศิริ ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์จร สุธรังสรรค์ พิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อทดสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

คะแนน 1 สำหรับข้อทดสอบที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อทดสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน แล้วนำไปหาค่า
 ครรชนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และค่าครรชนความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยเลือกข้อทดสอบที่มีค่าครรชนความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่ง
 แสดงว่าข้อทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1
 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก
 โดยการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อโดยให้ข้อถูก 1 คะแนน ข้อตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
 แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูง กลุ่มค่าหาค่า p
 และ r โดยการเปิดตารางสำเร็จของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 5 - 32) แล้ว
 คัดเลือกข้อทดสอบที่มีระดับความยาก (p) ในช่วง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่
 .20 ขึ้นไปเป็นข้อทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านจำนวน 30 ข้อ จากข้อทดสอบ 91 ข้อ

5. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 4 จำนวน 30 ข้อ ไปหาค่าความ
 เชื่อมกันทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 :
 130)

6. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเขียน
 เรียงความ โดยจะวัดความสามารถทางการเขียนด้านการใช้ภาษาสำหรับการเขียน การลำดับ
 ความ แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ศัพท์ถูกต้อง ไวยากรณ์ถูกต้อง
 อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำและ
 การขึ้นย่อหน้าถูกต้อง โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพที่กำหนดให้จำนวนไม่ต่ำกว่า
 120 คำ

6.1 นำนแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่ง

6.2 นำนแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

6.3 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนเรียงความ ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความซึ่งนำมาจากเกณฑ์ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (Rattanaovich. 1987 : 54 - 55) จากอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. 1981 : 30) และฮีตัน (Heaton. 1990 : 111) โดยผู้วิจัยนำเกณฑ์การให้คะแนนของทั้งสามคนดังกล่าวมาผนวกรวมกันได้เป็นเกณฑ์การตรวจให้คะแนน 5 ข้อ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนเรียงความ

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ	4
2. การแสดงความคิดได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้	4
3. การใช้ศัพท์ถูกต้อง	4
4. การใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง	4
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนา และการขึ้นย่อหน้าถูกต้อง	4

รายละเอียดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเรียงความ

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนน	รายละเอียดการตรวจให้คะแนน
1. การลำดับความ	4	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เขียนได้ความดี ขยายความได้อย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้เขียน
	3	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนบ้าง เขียนพอได้ความพอที่จะขยายความอย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องที่ให้เขียนแต่ขาดรายละเอียด
	2	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนได้ความน้อยไม่สามารถขยายความได้
	1	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ได้ความเขียนไม่ตรงเรื่องหรือประเมินไม่ได้
2. แสดงความคิดเห็นชัดเจนและสื่อความหมายได้	4	เขียนเรียงความได้สละสลวย แสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน และมีเหตุผลมาสนับสนุน เขียนได้ความกระชับรัดกุมและตรงจุด สามารถเรียบเรียงความคิดได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดเห็นอย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนน	รายละเอียดการตรวจให้คะแนน
	3	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ถี่นัก แต่ยังจับใจความสำคัญได้ ไม่ค่อยมีรายละเอียดมาสนับสนุนมากนัก เขียนแบบมีเหตุผล แต่ขาดการลำดับความคิด
	2	เขียนไม่ถี่นัก ความคิดยังสับสน หรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิดและการพัฒนาความคิด
	1	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิดหรือ
3. การใช้ศัพท์ถูกต้อง	4	ใช้ศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง เลือกใช้ศัพท์และสำนวนได้อย่างเหมาะสม ใช้ศัพท์แบบรู้จริง ใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสม
	3	ใช้ศัพท์ได้ตามความต้องการ บางครั้งใช้ศัพท์และสำนวนไม่ถูกต้องแต่ยังสื่อความหมายได้
	2	ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ใช้ศัพท์และสำนวนผิดบ่อย ๆ และไม่สามารถสื่อความได้

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนน	รายละเอียดการตรวจให้คะแนน
	1	ใช้ศัพท์จากภาษาแรก มีความรู้เรื่องคำศัพท์สำนวนและรูปคำน้อยมาก มีข้อมูลน้อยเกินกว่าที่จะประเมินได้
4. การใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง	4	ใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนานามนาม คำสรรพนาม และบุพบท
	3	ใช้รูปประโยคได้ถูกต้องเป็นประโยคแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องโครงสร้างของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปธรรม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนามนาม คำสรรพนามและบุพบท แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน

เกณฑ์พิจารณา	คะแนน	รายละเอียดการตรวจให้คะแนน
	2	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่องโครงสร้างของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่องการใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำและหน้าที่ของคำ คำนามหน้านาม คำสรรพนาม บุพบท และเขียนเป็น ช่วง ๆ โดยเว้นคำ มีข้อผิดพลาดมากจนจับความ ไม่ได้
	1	ไม่รู้เรื่องโครงสร้างของประโยคเลย พบแต่ที่ผิด ลือความไม่ได้ มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรนำ ตัวสะกด และการขึ้นย่อหน้าถูกต้อง	4	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า
	3	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน

เกณฑ์พิจารณา	คะแนน	รายละเอียดการตรวจให้คะแนน
	2	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออก จับความไม่ได้
	1	ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนเลย พบแต่ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและการขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัว มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

(ปรับมาจากเกณฑ์ของ Heaton. 1990 : 111 and Jacob and others. 1981 : 30)

6.4 นำแบบทดสอบไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมศิลปภาษา โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จำนวนประมาณ 45 คนแล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความที่ปรับมาจาก เกณฑ์ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55) จากอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. 1981 : 30) และฮีตัน (Heaton. 1990 : 111) แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าความยากโดยใช้เทคนิค 25% ที่ใช้สูตร Index of Difficulty และค่าอำนาจจำแนก โดยคำนวณจากสูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สีนุระเวชผู้. 2523 : 198 - 199) ทั้งนี้ได้ค่าความยากและ ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.60 และ 0.64 ตามลำดับ

6.5 กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจข้อทดสอบการเขียนเรียงความของนักเรียนดังนี้

6.5.1 มีวุฒิต่างต่ำปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

6.5.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

6.6 ทาความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2530 : 328)

3.3 แบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความรับผิดชอบของ วัดนา สิ่งสัมฤทธิ์ (2527 : 120 - 133) ใช้แบบทดสอบเฉพาะส่วนที่เป็นความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน ซึ่งมี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบชนิดมีข้อความ และพฤติกรรมเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบชนิดสถานการณ์ วัดทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน

ตัวอย่างข้อสอบ

(0) ข้าพเจ้าทำงานตามอารมณ์มากกว่าตามระเบียบหรือแผนงานที่วางไว้

ก. จริง

ข. ไม่จริง

ค. ไม่แน่ใจ

(00) ในวันอาทิตย์ พี่สาวของวิภามารับวิภาและน้อง ๆ ไปดูภาพยนตร์ ซึ่งฉายวันนี้เป็นวันสุดท้าย วิภาอยากไปดูภาพยนตร์เรื่องนี้มาก แต่พรุ่งนี้เป็นวันสอบ ดังนั้น วิภาจึงไม่ดูภาพยนตร์กับพี่สาว เพื่อดูหนังสือสอบ ถ้านักเรียนเป็นวิภาจะทำเช่นนี้หรือไม่

ก. ทำ

ข. ไม่ทำ

ค. ไม่แน่ใจ

วิธีการตรวจให้คะแนน ถือหลักการให้คะแนน ดังนี้

1. ข้อคำถามในทางดี ถ้าตอบรับให้ 3 คะแนน ตอบปฏิเสธ ให้ 1 คะแนน และ
ถ้าตอบว่าไม่แน่ใจ ให้ 2 คะแนน
2. ข้อคำถามในทางปฏิเสธหรือทางลบ การตอบรับ ให้ 1 คะแนน ตอบปฏิเสธ ให้
3 คะแนน ส่วนการตอบว่าไม่แน่ใจ ให้ 2 คะแนน

นํานแบบทดสอบดังกล่าวไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา
โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่า
อำนาจจำแนกของข้อสอบเป็นรายข้อ โดยคัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป
แล้วหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค
(Cronbach) (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชณี. 2523 : 166)

การดำเนินการทดสอบและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized
Control - Group Pretest - Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 67)
ดังแสดงไว้ในแผนการวิจัย ตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁	X	T ₂
BC	T ₁	~X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม
- E แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- C แทน กลุ่มควบคุมที่สอนตามคู่มือครู
- X แทน การจัดการทำการทดลองสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- ~ X แทน วิธีการสอนตามคู่มือครู
- T₁ แทน การสอบที่จัดกระทำก่อนการทดลอง
- T₂ แทน การสอบที่จัดกระทำหลังการทดลอง

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยดำเนินการดังนี้

2.1.1 ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่มโดยจับสลากโรงเรียน

1 โรงเรียน จาก 10 โรงเรียน ได้โรงเรียนอนุศรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษา จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน 95 คน โดยที่ห้องเรียนทั้งสองนี้ได้รับการจัดแบบคละกัน

2.1.2 สุ่มนักเรียนในแต่ละห้องด้วยวิธีการจับสลาก ได้นักเรียนจำนวน 30 คน รวมนักเรียนทั้งสองห้องจำนวน 60 คน

- 2.1.3 ดำเนินการจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดให้ห้องเรียนทั้งสองห้องเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- 2.2 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียนบทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนในครั้งนี้ และวิธีประเมินผลการเรียนรู้
- 2.3 ทำการทดสอบนักเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ
- 2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 กลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนตามคู่มือครู โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 4 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 สัปดาห์
- 2.5 ทำการทดสอบหลังการสอน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ ชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่ม (S.D.)
2. ศึกษาพัฒนาการของความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test Dependent Samples
3. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าเฉลี่ยโดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2530 : 41)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ตัวกลางเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N แทน จำนวนคนทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวนโดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2530 : 74)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลัง 2

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาคูณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าครรชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อความกับลักษณะเฉพาะของ
กลุ่มพฤติกรรม โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ มณีรัตน์. 2531 : 124)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ครรชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความ
กับลักษณะพฤติกรรม

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
เนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ
โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 130)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อ

p แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2.3 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถทาง
การอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เคห์ ฟาน (Fan. 1952 : 5 - 32)

2.4 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน ชนิดคัตนัย
โดยใช้สูตร (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สีนุระเวช. 2523 : 198)

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวม FX ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวม FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_T	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดคัตนัย
โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สีนุระเวช.
2523 : 199)

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวมของ FX คะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของ FX คะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

3. หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดความรับผิดชอบเป็นรายข้อ ใช้วิธีหาค่าอัตราส่วนวิกฤต t เป็นรายข้อตามวิธีการของ t -test (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_{\text{สูง}} - \bar{X}_{\text{ต่ำ}}}{\sqrt{\frac{s_{\text{สูง}}^2}{n_{\text{สูง}}} + \frac{s_{\text{ต่ำ}}^2}{n_{\text{ต่ำ}}}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที
	$\bar{X}_{\text{สูง}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_{\text{ต่ำ}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	$s_{\text{สูง}}^2$	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	$s_{\text{ต่ำ}}^2$	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนคนในแต่ละกลุ่มซึ่งเท่ากัน

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ โดยใช้สูตรของ ครอนบัค (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สีนธุระเวช. 2523 : 166)

$$r = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	r	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	s_i^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบแต่ละข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อในแบบทดสอบ

5. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ โดย
คำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ แบบสเปียร์แมน (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2530 : 328)

$$\rho = 1 - \frac{6D}{N^3 - N}$$

เมื่อ ρ แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจให้
คะแนนทั้ง 2 คน
 N แทน จำนวนคู่ของข้อมูล
 D แทน ผลต่างของอันดับที่ของข้อมูลแต่ละคู่

6. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และความ
รับผิดชอบ ในรายวิชา อ 013 ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test แบบ
Independent (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2530 : 177)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 $\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
 n_1 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1
 n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2
 s_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
 s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

โดยมี $df = n_1 + n_2 - 2$

7. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง
การทดลองภายในกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ.
2530 : 201)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
N แทน จำนวนคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- X แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ
- S² แทน ความแปรปรวนของคะแนน
- t แทน ค่าวิกฤตที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การศึกษาพัฒนาการของความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3
2. การศึกษาพัฒนาการของความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3
3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู
4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู
5. การเปรียบเทียบความรับผิดชอบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามแบบแผนการวิจัย Randomized Control Group Pretest Posttest Design ข้อมูลที่ได้สามารถแสดงค่าสถิติพื้นฐานโดยจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาในแต่ละกลุ่มได้ดังนี้

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบพื้นฐานความสามารถของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	คะแนนก่อนการ ทดลองของกลุ่ม ทดลอง			คะแนนก่อนการ ทดลองของกลุ่ม ควบคุม			t
	$\bar{X}$	S^2	S.D.	$\bar{X}$	S^2	S.D.	
ความสามารถทางการอ่าน	10.86	5.84	2.417	10.9	9.16	3.027	0.180
ความสามารถทางการเขียน	8.40	14.24	3.774	6.43	11.49	3.390	2.241
ความรับผิดชอบ	52.70	23.63	4.861	50.76	28.28	5.318	1.350

$$p > .01$$

จากตาราง 2 แสดงว่า ก่อนการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความ
สามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบ แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพื้นฐานความสามารถทาง
การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบใกล้เคียงกัน

1. การศึกษาพัฒนาการความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ช่วงการสอบ	$\bar{X}$	S^2	t
ก่อนการทดลอง	10.86	5.84	17.34**
หลังการทดลอง	14.86	14.05	

** $P < .01$

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 3 แล้ว นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. การศึกษาพัฒนาการความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3

ช่วงการสอบ	X	S ²	t
ก่อนการทดลอง	8.40	14.24	5.23**
หลังการทดลอง	14.43	16.20	

**P<.01

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังจากทีนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบบที่ 3 แล้วนักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	30	14.86	14.05	4.78**
กลุ่มควบคุม	30	10.70	11.52	

** $P < .01$

จากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	30	14.43	16.20	7.33**
กลุ่มควบคุม	30	7.83	11.24	

** $P < .01$

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้ว พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

5. การเปรียบเทียบความรับผิดชอบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S ²	t
กลุ่มทดลอง	30	54.06	19.65	2.26*
กลุ่มควบคุม	30	51.36	17.20	

* $P < .05$

จากตาราง 7 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 มีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

บทที่ 5

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู
5. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน .
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน.
4. นักเรียนที่ได้รับ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

5. นักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความรับผิดชอบแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนในเขตการศึกษาที่ 9 ที่เปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษาจำนวน 10 โรงเรียน นักเรียน 610 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) โรงเรียนอนุรพิทยานุูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1.2.1 ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่มโดยจับสลากโรงเรียน

1 โรงเรียน จาก 10 โรงเรียน ได้โรงเรียนอนุรพิทยานุูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเปิดสอนโปรแกรมศิลป์ภาษาจำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 95 คน โดยที่ห้องเรียนทั้งสองนี้ได้รับการจัดแบบคละกัน

1.2.2 สุ่มนักเรียนในแต่ละห้องด้วยวิธีการจับสลาก ได้นักเรียนจำนวน 30 คน รวมนักเรียนทั้งสองห้องจำนวน 60 คน .

1.2.3 ดำเนินการจับสลากอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดให้ห้องเรียนทั้งสองห้องเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) โดยแบ่งออกเป็น 2 แผน
ดังนี้

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 จำนวน 4 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว

2.1.2 แผนการสอนกลุ่มควบคุม ใช้การสอนตามคู่มือครู จำนวน 4 แผน

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดความสามารถทางการอ่านด้านการแปลความ ตีความ จับใจความสำคัญ เรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ หรือเรื่องที่อ่านได้ จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก และได้หาคุณภาพแล้ว แต่ละข้อมีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง .21 - .68 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 - .77 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ 0.746

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว จากผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน และหาความสัมพันธ์ของผู้ตรวจ 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.96

2.4 แบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ เป็นแบบทดสอบของ วัฒนา สิ่งสัมฤทธิ์ ซึ่ง เป็นแบบทดสอบ ชนิดข้อความจำนวน 12 ข้อ และชนิดสถานการณ์ จำนวน 8 ข้อ แต่ละข้อได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 1.81 - 5.79 และ 2.19 - 5.61 ตามลำดับ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.70

3. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง คือ ดำเนินการสอนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้คือ

3.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียนบทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้ ในการทดลองครั้งนี้

3.2 ทำการทดสอบนักเรียนก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ

3.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 4 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 สัปดาห์ แตกต่างกันเพียงวิธีสอน กล่าวคือ กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู

3.4 ทำการทดสอบหลังการสอน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนการสอน

3.5 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทำค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร โดยหาค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและความรับผิดชอบระหว่างกลุ่มที่สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent Group (ลัว่น สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87)

3. ศึกษาพัฒนาการความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและความรับผิดชอบของกลุ่มที่สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 3 โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples. (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2530 : 201)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู จากผลของการศึกษาค้นคว้า สามารถอภิปรายผลตามลำดับของสมมติฐานดังต่อไปนี้คือ

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่าน ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน

จากการทดลองพบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ก่อนและหลังทดลอง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองพบว่า ความสามารถทางการอ่านของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการ

ทดลอง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 3 เป็นการสอนที่เน้นกระบวนการทางความคิดโดยการจัดกิจกรรมในกระบวนการ
ดังกล่าว จะมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้หลักการอ่านที่ถูกต้อง ได้คิดวิเคราะห์ และปฏิบัติการใช้
ภาษาเพื่อให้เกิดความสมดุลของสมองทั้งซีกซ้ายและขวา เกิดการรับรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ
และประการสำคัญคือทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้อย่างถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในขั้นที่ 1.2 ซึ่งเป็นการสร้างโคอะแกรมนั้น เป็นการฝึกจับใจความสำคัญ และเรียบเรียงข้อมูล
ที่ได้จากการอ่าน โดยผู้เรียนที่ได้รับการฝึกให้ใช้ยุทธวิธีนี้จะมีการพัฒนาทั้งความจำ และความ
เข้าใจมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึก สอดคล้องกับคำกล่าวของ ไคลเบิร์น (Cliburn. 1986 :
852 - A) เบร์ทิล (Bertil. 1990 : 2444 - A) และ เฮย์เนส (Haynes.
1991 : 3320 - A) ที่ได้สรุปจากงานวิจัยว่า การสร้างโคอะแกรมแสดงความคิดรวบยอด
เป็นยุทธวิธีที่เหมาะสมในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนเกิดกระบวนการในการ
เรียนรู้ที่มีความหมายและเกิดกระบวนการพัฒนาความคิดรวบยอดที่ถาวรได้ นักเรียนจึง
สามารถนำวิธีการดังกล่าวไปใช้แก้ปัญหาในการอ่านของตนเองได้ ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง
สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถ
ทางการเขียน ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน

จากการทดลองพบว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่
ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลัง
การทดลองพบว่า ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลต่อไปนี้

2.1 ในขั้นตอนการสอนที่ 3 ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
เป็นขั้นที่ฝึกให้นักเรียนได้เขียนประโยคใจความสำคัญ และสนับสนุนใจความสำคัญ ทำให้นักเรียน
ได้ฝึกการเขียนโดยลำพังอันจะทำให้เกิดทักษะในการเขียนเรื่องด้วยตนเอง อีกทั้งยังเป็น

การสร้างความคิดค้นเกี่ยวกับภาษา และรูปแบบการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นอย่างยิ่ง สอดคล้องกับคำกล่าวของเนลสัน (Nelson. 1984 : 2) ที่กล่าวว่า การสอนเขียนที่จะประสบผลสำเร็จนั้น ควรให้โอกาสให้ผู้เขียนได้ฝึกฝนเขียนใจความสำคัญของเรื่องก่อน ดังนั้นหลังการทดลองแล้ว นักเรียนจึงมีพัฒนาการทางการเขียนสูงขึ้น

2.2 การสอนเขียนในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เป็นการสอนเขียนที่มีระบบ ประกอบด้วยกระบวนการในการเขียนที่เป็นลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยาก ซึ่งขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ จะส่งผลให้นักเรียนได้ค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบของภาษามากขึ้น โดยที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง และรู้สึว่าการเขียนไม่เป็นเรื่องยากสำหรับเขามากต่อไป กระบวนการฝึกเขียนเหล่านั้นได้แก่ การศึกษาข้อมูลเพื่อสร้างแผนการเขียน การบันทึกย่อสาระของเรื่อง สังเคราะห์เรื่อง ทบทวน ตรวจสอบ ชัดเจน และแก้ไขงานเขียนร่วมกัน ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ เป็นการฝึกกระบวนการทางความคิด ให้นักเรียนเป็นนักเขียนที่มีระบบ แบบแผน มีแนวทางในการสื่อความหมายในสาระของเรื่องที่เขียนไปยังผู้อ่าน ให้เป็นที่เข้าใจได้ถูกต้องตรงกันทั้งผู้อ่านและผู้เขียน นักเรียนจึงรับรู้และซึมซับวิธีการเขียนที่ถูกต้อง จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างชัดเจน

2.3 ในขั้นที่ 5 ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ได้เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงความสามารถทางภาษาของตนเองอย่างบูรณาการ กล่าวคือ ในขั้นนี้เป็นขั้นของการตรวจสอบแก้ไขข้อผิดพลาด และข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเองร่วมกับของเพื่อนกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย แล้วนักเรียนร่วมกันแก้ไขและหาข้อบกพร่องร่วมกัน การอภิปรายร่วมกันเช่นนี้ นักเรียนจะมีโอกาสได้ใช้ทั้ง 4 ทักษะอย่างบูรณาการ ประการสำคัญก็คือ ได้รู้ผลการปฏิบัติทันที ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์งานเขียนที่ถูกต้องขึ้นใหม่ต่อไป และความกระตือรือร้นในการเขียนนี้เองที่มีส่วนทำให้นักเรียนมีความตั้งใจในการเขียนมากขึ้น และจะมีความระมัดระวังในข้อที่เคยบกพร่องมาก่อนมากขึ้น ดังนั้นความสามารถทางการเขียนหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างชัดเจน

2.4 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เข้าย้าทวนความแม่นยำทางภาษาอีกในขั้นที่ 6 โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเข้าเสริมเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับกระบวนการ หรือวิธีการอ่านและเขียนเพิ่มมากขึ้น กิจกรรมเหล่านี้จะมุ่งพัฒนาความสามารถทางการอ่านและเขียน เนื่องจากความสัมพันธ์ของทั้ง 2 ทักษะดังกล่าวจะส่งผลซึ่งกันและกัน ทักษะการเขียนจึงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

จากการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เป็นการสอนที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสอนอ่าน เพื่อเน้นการตีความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด กิจกรรมการอ่านจะเป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่ประกอบไปด้วย การวิเคราะห์และสังเคราะห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนการสอนขั้นที่ 1 ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเรียบเรียงนั้น นักเรียนจะได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ กล่าวคือในระยะแรกของการอ่านครูจะใช้คำถามคุมเพื่อให้นักเรียนได้ความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่าน โดยการใช้กระบวนการทางความคิดด้วยตนเอง ในการจับใจความสำคัญ และหารายละเอียดของเรื่องจากประสบการณ์เดิม จากการเดาความแวดล้อม จากลักษณะของชนิดของข้อความที่ผู้เขียนเขียนขึ้น เป็นการพิจารณาความหมายโดยรวมของเรื่องตามหลักกระบวนการอ่านจากบนลงล่าง (Top Down Process) ที่เน้นการสื่อความหมายที่ต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมาย

จากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ มีอยู่ในขั้นตอนที่ 1.1 - 1.5 ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เมื่อนักเรียนได้ความคิดรวบยอดแล้ว จึงไปสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา หรือที่เรียกว่า กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน (Bottom Up Process) เช่น คำศัพท์ ที่อาจจะเป็นศัพท์เฉพาะ ศัพท์เทคนิค หรือถึงเทคนิค หรือคำศัพท์ที่นักเรียนไม่คุ้นเคยมาก่อน รวมทั้งประโยคและโครงสร้างอื่น ๆ เพื่อเน้นให้เกิดความคิดรวบยอด และความหมายของคำที่แม่นยำขึ้น ซึ่งกระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์นี้ เป็นไปตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาของสมองทั้ง 2 ซีก (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 21 - 22) โดยวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านได้ใช้สมองทั้งซีกขวา (กระบวนการอ่านจากบนลงล่าง) และซีกซ้าย (กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน) อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการอ่านที่มีประสิทธิภาพได้ ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความสามารถทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับ การสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

4.1 ทักษะการอ่าน เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับทักษะการเขียน (Shanahan and Lomax. 1988 : 196) โดยทักษะการอ่าน จะส่งผลต่อทักษะการเขียน นักเรียนที่ได้รับการฝึกการอ่านมามาก จึงมีโอกาสมจะเป็นผู้เขียนที่ดีได้ ทั้งนี้เพราะการอ่านและการเขียนต่างก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เฟดดี (Feddy. 1976 :

6320 - A) ชานาฮานและโลแมกซ์ (Shanahan and Lomax. 1988 : 196) ระบุว่า ๗ ปี (2522 : 41) ศุภพร สุขขึ้น (2529 : 44) เนลสัน (Nelson. 1984 : 8) ฮัลเล็ท (Hulett. 1986 : 847 - A) จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 13) และไคเซอร์ (Kyser. 1991 : 3688 - A) ที่ได้สรุปจากงานวิจัยว่า ทักษะการอ่าน และเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก และยังสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 85) ที่ได้สรุปลักษณะของความสัมพันธ์ของทักษะทั้งสองนี้ว่า ทักษะการอ่านควรได้รับการพัฒนาทีก่อนทักษะการเขียนและควรกระทำอย่างต่อเนื่องกัน เพราะนักเรียนจะนำสาระที่ได้จากการอ่านไปเป็นแนวทางและข้อมูลในการเขียนรายงานให้ผู้อ่านได้ทราบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ประกอบไปด้วยกิจกรรมที่มุ่งเน้นฝึกฝนให้นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ นักเรียนต้องอ่านเพื่อจับความคิรวบยอด แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านนั้นมาเรียบเรียง แล้วศึกษาโครงสร้างข้อเขียนเพื่อเตรียมการเขียน โดยลักษณะดังกล่าว ความเข้าใจในการอ่าน จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ลักษณะการลำดับความการเขียนของผู้เขียน นักเรียนจึงสามารถดึงข้อมูลที่ได้จากการอ่าน มาเป็นข้อมูลในการเขียนรายงานให้ผู้อื่นทราบได้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดที่เป็นระบบในการจัดเรียงเรียงออกมาเป็นงานเขียนของตนเอง ได้อย่างถูกต้องในบริบทที่ต้องการ ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เป็นการสอนที่ใช้บทเรียนเป็นหลัก (Text Based) โดยผ่านกิจกรรมเป็นปัจจัยป้อนที่มีความหมาย โดยเนื้อหาที่เลือกมาสอนนั้น เป็นเนื้อหาที่ได้รับการพิจารณาถึงลักษณะ โครงสร้างทางภาษา และลักษณะทางภาษาศาสตร์แล้วว่า มีความเหมาะสมที่จะเป็นแม่แบบของการเขียนที่ดี ทั้งนี้เป็นไปตามทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre - based Approach) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ยึดหลักการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ ที่ว่าด้วยภาษาและความหมาย ภาษาและบริบทภาษา และภาษาและทำเนียบภาษา โดยทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ นักเรียนสามารถเรียนรู้จากเนื้อหาที่ครู

นำเสนอได้ในรูปของอรรถลักษณะชนิดต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนจะได้ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ และศึกษาถึงลักษณะโครงสร้าง และการลำดับความของอรรถลักษณะแต่ละชนิด ซึ่งย่อมมีลักษณะ โครงสร้างการลำดับความและลักษณะโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างกัน ดังนั้นการเรียนรู้ อรรถลักษณะจึงส่งผลโดยตรงต่อการอ่านและการเขียน เพราะเมื่อผู้อ่านทราบจุดมุ่งหมาย ในการสื่อความของผู้เขียน ผู้อ่านก็สามารถใช้สาระ และการลำดับความของเรื่องนั้นไปเป็น แนวทางในการเขียนรายงานได้อย่างถูกต้อง นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 จึงได้เรียนรู้แนวทางในการเขียนอย่างถูกต้อง อันเป็นผลให้ความสามารถทาง การเขียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 139) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถทางการอ่านและเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.3 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มุ่งตอบสนองความแตกต่าง ระหว่างบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากห้องเรียนหนึ่ง ๆ นั้น ประกอบด้วยนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาที่ แตกต่างกัน ดังนั้น ประสิทธิภาพในการเขียนและการใช้เวลาในการเขียน จึงย่อมจะแตกต่าง กันไปตามความสามารถของบุคคลในแต่ละกลุ่ม กระบวนการเขียนของนักเรียนจึงเสร็จไม่พร้อมกัน แต่ก็สามารถผลิตงานเขียนได้ถูกต้อง เหมือนกันได้ ทั้งนี้เป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้แจ้ง (Mastery Learning) ที่สาลักษณ์ รัตนวิชัย (2533 : 22 - 23) ได้กล่าวว่าการสอนภาษานั้น ควรให้เวลาในการเรียนรู้ภาษาแก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม แม้ว่างานที่ให้อาจจะไม่ดำเนินไปพร้อม ๆ กัน แต่นักเรียนก็สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่ากันทุกคนได้ในที่สุด การให้เวลาที่ เพียงพอเช่นนี้ เป็นผลให้นักเรียนผลิตงานเขียนของตนอย่างเต็มความสามารถ การเขียนของ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตาม คู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.4 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เป็นกระบวนการในการสอน เขียนที่มุ่งเน้นการนำประสบการณ์เดิมมาใช้ในการสร้างสรรค์ภาระงานเขียนที่สมบูรณ์ และ ถูกต้องที่สุด ตามลักษณะของบริบทที่ได้เรียนรู้มา ประสบการณ์เดิมเหล่านี้ได้แก่ การใช้ข้อมูล โครงสร้างการเขียนจากไดอะแกรม ในขั้นตอนการสอนที่ 1.2 และแผนผังโครงสร้างการลำดับ

ความการเขียน ในขั้นที่ 1.3 ที่ได้ดึงข้อมูลออกมาจากการอ่าน ความรู้เดิมเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการทางความคิด ในการวางรูปแบบการเขียนอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้เป็นไปตาม ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมที่ เตือนใจ ต้นงามตรง (2529 : 98 - 99) ได้กล่าวว่า การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียน และโครงเรื่องการเขียนมาก่อน จะมีความสามารถในการเขียนสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้มาก่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไดบี้ (Doby. 1987 : 2926 - A) ที่พบว่าผู้ที่ม่ประสบการณ์เดิม และความรู้ทางการเขียนอย่าง เพียงพอนั้น จะมีความสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่เข้าสู่การอ่าน และใช้เป็นข้อมูลนำไปสู่การวาง โครงเรื่องการเขียนได้ ดังนั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความสามารถทางการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความรับผิดชอบแตกต่างกัน

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของ ทั้งสองกลุ่มพบว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 มีความรับผิดชอบ สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

5.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึก กระบวนการในการทำงานกลุ่ม โดยมอบหมายให้นักเรียนช่วยกันทำงาน ซึ่งวิธีนี้จะเป็นการฝึก ให้นักเรียนรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเองภายในกลุ่ม เพื่อการทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ให้เรียบร้อย สอดคล้องกับคำกล่าวของ ชาตชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 120) และชลลิฉวน (สุภาวดี บุณยวงศ์. 2527 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Sullivan. 1985 : 7) ที่ได้กล่าวว่า การแบ่งกลุ่มย่อยในการเรียนการสอนเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำงานอย่างมีระบบ ระเบียบ วินัย รู้จักหน้าที่ผู้นำ และผู้ตามที่ดี และรู้จัก หน้าที่ของตนเองในการทำงานกลุ่มให้เรียบร้อย และดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความรับผิดชอบ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ พาณิชย์ เพชรจารี (2529 : 53) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบซินคิเคท ซึ่งเป็นการสอนโดยใช้วิธีการจัดกลุ่มย่อยมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภา วิจิตรศิริ (2525 : 50) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่ม มีความรับผิดชอบสูงขึ้นแม้ว่านักเรียนจะมีระดับสติปัญญาแตกต่างกันก็ตาม

5.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เน้นให้นักเรียนได้ทำงานโดยลำพังในกลุ่มย่อยของตนเองในขั้นที่ 3 (Note - Taking) ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ในการเขียนเพื่อนำไปประกอบกับ Note - Taking ของเพื่อนสมาชิกเพื่อนำไปสังเคราะห์เป็นผลงานของกลุ่มที่สมบูรณ์ ในลักษณะการทำงานเช่นนี้ จะส่งผลให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่องานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุปราณี ศรีใสคำ. (2531 : 32) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้สถานการณ์การเรียน ซึ่งเป็นการสอนที่นักเรียนต้องเรียนรู้และปฏิบัติด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสอบถามนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 นักเรียนส่วนมากรายงานให้ทราบว่า นักเรียนรู้สึกพอใจ กับการสอนที่ประกอบด้วยเทคนิคที่หลากหลาย ทำให้พวกเขาอยากเรียน อยากปฏิบัติโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างโครงร่างและการวิเคราะห์อรรถลักษณะ หลังจากการทดลองแล้วนักเรียนบอกว่าพวกเขารู้สึกตัวเองว่าการอ่านจับใจความสำคัญจะเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกไว้ กล่าวคือ นักเรียนทั้งห้องสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านเสร็จก่อนเวลาที่กำหนด นักเรียนร้อยละ 95 ใช้เวลาในการเขียนเรียงความเท่ากับที่กำหนดให้ และส่วนใหญ่นักเรียนจะมีการกำหนดรูปแบบของอรรถลักษณะก่อนการเขียน นักเรียนสามารถใช้อรรถลักษณะที่ต่างกันทั้งที่ใช้ข้อมูลจากภาพรูปเดียวกัน นอกจากนี้นักเรียนบางคนบอกว่า ตนรู้สึกว่าตัวเองมีค่าเมื่อเข้าร่วมทำงานกลุ่ม ส่วนนักเรียนที่ขาดระเบียบวินัยในระยะแรก จะเริ่มสนใจและร่วมมือกับภาระงานของกลุ่มมากขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เป็นการสอนที่รวมหลักทฤษฎีการสอนไว้หลายทฤษฎีอย่างบูรณาการ ผสมผสานหลักการและขั้นตอนเป็นลักษณะของการสอนที่เน้นการฝึกกระบวนการ และกระบวนการทางความคิดควบคู่กับการฝึกปฏิบัติกิจกรรมจากภาระงานที่ได้รับมอบหมายอย่างต่อเนื่องซึ่งลักษณะการเรียนการสอนดังกล่าว ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติกิจกรรม กระบวนการทางความคิดได้รับการกระตุ้น และชี้แนะจากครูอยู่ตลอดเวลา ลักษณะกระบวนการเหล่านี้จะฝึกให้นักเรียนได้ใช้ทั้งการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินผลอยู่ในตัวอย่างพร้อมมูล ซึ่งจะเป็นผลต่อการพัฒนาความคิดรวบยอดที่ถาวรได้ ตรงข้ามกับการสอนตามคู่มือครูที่มุ่งเน้นเนื้อหามากกว่ากระบวนการ ยึดครูเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน นักเรียนจึงขาดการพัฒนาทางความคิด การรับรู้ภาษาจึงไม่ถาวร และไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 จึงส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนให้สูงขึ้นจากเดิม นักเรียนจึงมีความสามารถทางการอ่านและเขียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ส่งผลดีต่อนักเรียนทั้งในด้านความสามารถทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบ จึงควรมีการจัดอบรมเพื่อเผยแพร่ในความรู้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้ที่สนใจทั่วไปในเรื่องของการนำการสอนไปใช้การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมในการสอน ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ที่บูรณาการกันอย่างหลากหลายในรูปแบบการสอนดังกล่าว

2. ข้อเสนอแนะในการนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ไปใช้ในการเรียนการสอน

2.1 การนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ไปใช้นั้น ควรได้มีการศึกษารายละเอียดในเรื่องของแนวการสอน กระบวนการเรียนการสอน การเลือกเนื้อหา การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิด ดังนั้นการเตรียมการสอนล่วงหน้าของครูจึงมีความสำคัญมากเพราะครูจะเป็นผู้ที่สร้างสรรค์พัฒนาการทางภาษาของนักเรียน ให้เป็นไปในทางที่บรรลุจุดประสงค์ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 การเตรียมตัวสอน ครูต้องมีความพยายาม อดทน รอบคอบ และเป็นนักวางแผนที่ดี ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเตรียมให้พร้อม ครูต้องศึกษาเนื้อหามาแล้วเป็นอย่างดี รวมทั้งต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นและมีความคล่องตัว ในการอ่านและเขียนสูง เนื่องจากทุกขั้นตอนที่ครูรับบทเป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นพี่รูกษานั้น ครูต้องมีความสามารถเพียงพอในการวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อความได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง เพราะนักเรียนจะดำเนินการแก้ไขทันที นอกจากนั้นยังต้องดูแลนักเรียนให้ทั่วถึงทุกกลุ่มด้วย ดังนั้นในระยะแรก ครูอาจรู้สึกว่าเป็นภาระงานที่หนักมาก แต่เมื่อนักเรียนเกิดการรับรู้ในกระบวนการแล้ว ภาระงานเหล่านั้น จะลดลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งนักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะ และความคิดรวบยอดเต็มที่ นักเรียนจะเกิดความรับผิดชอบ ครูก็จะได้รับการแบ่งเบาภาระในการสอนมากขึ้น เพราะนักเรียนจะเป็นฝ่ายลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยอิสระมากขึ้น

2.3 ปัญหาบางประการที่ผู้วิจัยพบก็คือ การสังเคราะห์งานเขียนของนักเรียน ครูควรใจเย็น ๆ โดยเฉพาะเมื่อเริ่มสอนในระยะแรกเพราะนักเรียนต้องใช้เวลาในการคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความสามารถในแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน ครูจึงไม่ควรเร่งนักเรียน แต่ควรปล่อยให้เด็กได้ทำงานมากที่สุด ตามความสามารถของตนเอง และของกลุ่ม แต่เมื่อนักเรียนเกิดทักษะตามกระบวนการสอนแล้ว ความคล่องตัวจะเริ่มมีบทบาทขึ้น เวลาที่ใช้ก็จะกระชับขึ้นเอง ความรับผิดชอบจะเพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติ เพราะนักเรียนได้เรียนรู้แล้วว่า เขาควรทำอะไรบ้าง ควรใช้เวลาเท่าใดในคาบเวลาของการเรียนการสอนนั้น

2.4 ปัญหาอีกประการหนึ่งที่พบก็คือ ในแผนการสอนที่ 1 ซึ่งเป็นระยะเริ่มการเรียนการสอนนั้น นักเรียนไม่มีความมั่นใจว่าตนจะเขียนเรื่องได้ประกอบกับยังไม่เข้าใจในกระบวนการเรียนการสอน และบทบาทของตนเองในการทำงานกลุ่มอย่างเพียงพอ จึงทำให้เกิดปัญหา

การควบคุมวินัยในชั้นเรียน ซึ่งส่งผลให้การเรียนการสอนในระยะนั้นไม่ได้เท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรได้มีการทดลองใช้แผนการสอนซึ่งสร้างขึ้นใหม่ ก่อนเริ่มแผนการสอนที่ 1 จริง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ปรับตัว เรียนรู้ และรับรู้ในภาระงานและกระบวนการเรียนการสอน อันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนตามรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ที่แท้จริงต่อไป

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โปรแกรมวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ เพราะการสอนในรูปแบบดังกล่าวนี้ เป็นการสอนที่เน้นกระบวนการที่มีทั้งคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ ซึ่งนักเรียนในโปรแกรมนี้ได้รับการสอนที่เป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องอยู่แล้วโดยธรรมชาติของวิชาที่ได้เรียนจึงน่าจะมีโอกาสที่จะรับกระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ได้รวดเร็วกว่า และดีกว่านักเรียนโปรแกรมศิลปภาษา

3.2 ควรมีการศึกษา ค้นคว้า เพื่อทดลองสอนกับรายวิชาภาษาไทย และภาษาฝรั่งเศส เพื่อพิจารณาว่า การสอนอ่านและเขียนด้วยการสอนในรูปแบบนี้เหมาะสมกับรายวิชาภาษาอื่น ๆ หรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

3.3 ควรมีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ทักษะการฟังและการพูด กับนักเรียน ม.5 - ม.6 โปรแกรมศิลปภาษา โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เพราะจากการวิจัยที่ผ่านมาผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการอภิปรายภายในกลุ่ม การปฏิสัมพันธ์กับครู และการนำเสนอผลงานเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องร่วมกัน ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ทั้งนี้เพื่อความสะดวกสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในการใช้รูปแบบการสอนนี้มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ อย่างบูรณาการ

3.4 ควรมีการศึกษาค้นคว้า เพื่อดำเนินการทดลองโดยพิจารณาตัวแปรอื่นที่สามารถเกิดขึ้นได้จากรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 เช่นความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา บุคลิกภาพการเป็นผู้นำ ความมีวินัยในตนเอง เจตคติต่อวิธีการสอน ความสนใจ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.5 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้น และเพิ่มอรรถลักษณะให้หลากหลายมากขึ้น เพื่อการเรียนรู้รูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องในบริบทต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางภาษาที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ ทวีชาติวิทยากุล. การวิเคราะห์องค์ประกอบของความรับผิดชอบของนิสิต
ปริญาตรี สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามการรับรู้ของนิสิต
และอาจารย์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2531. อัดสำเนา.
- กรรณิการ์ ชาดิมนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- กองกาดุจณ์ นิธิพงศ์. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.
- กุสุมา มานะสุนทร. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
มหาวิทยาลัยปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย . วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อัดสำเนา.
- โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชผู้. การประเมินผลในชั้นเรียน.
กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2523.
- ขจร สุขรังสรรค์. "การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,"
ศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา. 3(2) : 41 - 46 ; เมษายน 2533.
- จิรภา สุนทรสิต. "ภาษากับวัฒนธรรม," สารพัฒนาหลักสูตร. 91 : 16 ; ตุลาคม
2532.
- ขวาล แพร่ดีกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.

- ชัยพจน์ รังงาม. "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Cognitive) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527," เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่อง "การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา". 5(1) : 688 - 691 ; 12 - 16 ตุลาคม 2530.
- ชาดูชัย ศรีไสยเพชร. ทักษะและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์หิรัญอักษร, 2525.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ฉวีรุศิ ๗ บัณ. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับท้ายโอน และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูงในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.
- เดือนใจ ตันงามตรง. "ทฤษฎีการอ่านและแนวความคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ," วารสารครุศาสตร์. 14(4) : 94 - 108 ; เมษายน 2529.
- ทรงพร อิศโรอุทกุล. "สอนศัพท์ล่วงหน้า : ทำไฉนและอย่างไร," ภาษาปริทัศน์. 6(1) : 68 ; ภาคต้นปีการศึกษา, 2528.
- ทรงพร อิศโรอุทกุล. "แนวความคิดใหม่เกี่ยวกับการสอนอ่าน," ภาษาปริทัศน์. 73(2) : 36 ; 2529.
- ทองเรียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก, 2520.
- นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถานฝึกหัดครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.

- นัคดา ขจรนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- นิภา วิจิตรศิริ. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองแค "สริกสิขิตยา" จังหวัดสระบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- ปารุณ ไตรรัตน์. "บัญญัติสิบเอ็ดประการในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ," สารพัฒนาหลักสูตร. 92 : 11 - 14 ; พฤศจิกายน 2532.
- บุญเสริม ฤทธาภิรมย์. "การสอนเพื่อพัฒนาการอ่าน," วิทยาสาร. 26 : 41 - 42 ; ตุลาคม 2519.
- ประทีป รุ่งทรานนท์. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.
- ปราณี วาณิชเจริญธรรม. การศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2514. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- ปรียา อีระวงศ์ และคนอื่น ๆ. "ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น," ภาษาปริทัศน์. 7(1) : 66 - 67 ; ภาคต้นปีการศึกษา 2529.
- ปัทมาภรณ์ นิยมไทย. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. อัดสำเนา.

- ผาณิต เพชรจารัส. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนแบบขันธ์เคทกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2531.
- พวงทอง วิโรจนกร. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- พัชย์ สรรคบุรารักษ์ และวาววาว โรงสะอาด. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไประหว่างนักศึกษาปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.
- พัชรา บุณลาโก. การศึกษาเปรียบเทียบความรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการสอนจริยธรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สอนด้วยบทเรียน สื่อประสมตามแนวพุทธศาสตร์กับการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- พันทิพา เข้มทอง. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก การสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- พิจิตรา พงษ์จินดากร. การทดลองสอนความรับผิดชอบแก่เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกัน โดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรดิฎฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- มยุรี สุขวิวัฒน์. "ภาษากับการท่องเที่ยว," ภาษาปริทัศน์. 8(1) : 55 ; 2530.
- เยี่ยมจิต บุรุษโกคา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจ ในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน โดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญา กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรดิฎฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- รสสุคนธ์ พหลเทพ. การเปรียบเทียบความเข้าใจและเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีภาระงาน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2531.
- รองเพชร สุจริตกุล "ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในวงการทูตและนักกฎหมายระหว่างประเทศ," ภาษาปริทัศน์. 8(2) : 28 - 32 ; 2530.
- รัชนิภา ทอสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรดิฎฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- รัชนิโรจน์ กุลธำรงค์. "สาเหตุของการเรียนภาษาไม่ได้ผล," ภาษาปริทัศน์. 7(2) : 19 ; 2529.
- รัตนวดี โชติภณิข. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโปรแกรมต่างกัน คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2528. ถ่ายเอกสาร.

- ล้าน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ศึกษาพรการพิมพ์, 2528.
- _____. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร จำกัด,
2531.
- วรรณี รักธรรม. การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์
และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทย เชื้อชาติไทย และเด็กไทย เชื้อชาติจีน.
ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2515. อัดสำเนา.
- วลัย พันธุ์มี. "ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษ
ของโรงเรียน," วารสารครุศาสตร์. 15(1 - 2) : 116 - 121;
กรกฎาคม - ธันวาคม 2529.
- วสันต์ วันสหาเวทวิสิฐ. "ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 2," เอกสารประกอบการประชุมทาง
วิชาการ เรื่องการวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา. 6(2) :
736 - 739 , 16 - 20 ; ตุลาคม 2532.
- วัฒนา สิงห์สัมฤทธิ์. การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อสหกรณ์นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดยะลา. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- วาวแว โรงสะอาด. "ทักษะและวิธีการโคลงตามทัศนะของนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา,"
ภาษาปริทัศน์. 8(1) : 76 - 86 ; ภาคต้นปีการศึกษา 2530.
- วาสนา ไก่วิทยา. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- วิชาการ, กรม. รายงานการวิจัยสังเคราะห์กระบวนการหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น
พุทธศักราช 2521 (ฉบับสมบูรณ์). ม.ป.ท., 2532.

วีณา สังข์ทองจีน. ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

อัสสาเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524.

กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2524.

ศุภพร สุขชื่น. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารและส่งสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. ถ่ายเอกสาร.

ศุภาวดี บุญวงศ์. การทราจกิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2527. อัสสาเนา.

สมศักดิ์ ชินพันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรู้สึกรับผิดชอบและมีภาพแห่งตน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัสสาเนา.

สมศักดิ์ สินธุระเวญ. "การประเมินผลทักษะการอ่าน," สารพัฒนาหลักสูตร. 45 : 23 - 27 ; ธันวาคม 2528.

สาวตรี ประเสริฐกุล. "วิธีสอนอ่านโดยใช้หลักของความรู้เดิม," ภาษาปริทัศน์. 7(1) : 40 - 48 ; ภาคต้นปีการศึกษา 2529.

สุธีพร ปาคะดี. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.

สุปราณี สีใสคำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัณฐานการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.

- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- _____. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.
- _____. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว. ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน ความรู้สึก
รับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- สุเบศรา ปาทาน. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติ
ต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึก รวมประโยค
และแบบฝึกทำยบทเรียน. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- สิบลัดดี สาธร. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ในวิชา
วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 รายวิชากลุ่มที่มีความรับผิดชอบต่างกัน
โดยการเรียนชุดการเรียนด้วยตนเอง และจากการสอนปกติ. ปริชญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
อัดสำเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.
โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มศว ประสานมิตร,
กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2532.
- _____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 2. โครงการพัฒนา
การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, ม.ป.ป. อัดสำเนา.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 2.

โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2534.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 3. เอกสาร

ประกอบการอบรมบุคลากรแกนนำการพัฒนาการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รูปแบบที่ 3, โรงแรมเวล อ.เมือง จ.นครปฐม, 1 - 3 เมษายน 2535. อัดสำเนา.

_____. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.

กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

หฤทัย อติชาติพงศ์. เอกสารประกอบการสอนวิชากิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน.

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ม.ป.ป. อัดสำเนา.

อรุณี วิริยจิตรา และสรณี วงศ์เบ็ญจจ. "การสอนอ่านแบบสื่อสาร," ภาษาปริทัศน์.

9(2) : 15 - 23 ; ภาคปลายปีการศึกษา 2531.

อัจฉรา วงศ์ไธธร. การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบอิงปริเจตภาษาอังกฤษสำหรับใช้กับ

นักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2532.

_____. เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ : สำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษา

เพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.

_____. "วัตถุประสงค์แบบอุดมการณ์ของการพัฒนาทักษะการเขียน ตามหลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการ," ภาษาปริทัศน์ ฉบับพิเศษ.

หน้า 92 - 102. ม.ป.ท., 2521.

อิสรา สารงาม. การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529. อัดสำเนา.

_____. รายงานการวิจัยเรื่องศึกษาปัญหาการใช้เทคนิคการสอนการอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดภาคเหนือ. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529. อัดสำเนา.

อุไร คลยเกษม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแผนภูมิกิจกรรม (Flow Chart) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินซ์ตันพาร์ค กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

อุไร แฉล้ม. ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาครู วิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู. ปรินซ์ตันพาร์ค กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

Bertil, Engstrom John. "The Effect of Kinetic Structure on Cognitive Structure during Instruction," Dissertation Abstracts International. 50(8) : 2444-A ; Febuary, 1990.

Burmeister, Lou E. Reading Strategies for secondary School Teachers. Massachusetts : Addison-Wesley : Publishing Co., Inc., 1974.

Carrell, J.B. Testing Communicative Performance. Pergamon Press, 1980.

Carroll, Patricia L. and Joan C. Eisterhold. "School Theory and ESL Reading Padagogy," in Methodology in TESOL. p. 218 - 282. Edited by Micheal H. Long and Jeck C. Richard News burry House Publishers, 1987.

Carroll, Konopak Bonnie. "The Effects of Text Characteristics on Word Meaning from High School Physics Textbooks, (Contest, Vocabulary)," Dissertation Abstracts International. 45(1) : 3314 - A ; May, 1984.

- Cliburn, Joseph William Jr. "An Ausubelian Approach to Instruction : the Use of Concept Maps as Advance Organizers in a Junior College Anatomy and Physiology Course," Dissertation Abstracts International. 47(03) : 852-A ; September, 1986.
- Cooper, J. David and others. To What and How of Reading Instruction. Second Edition. Ohio : Merrill Publishing Company, 1988.
- Dallmann, Martha and others. The Teaching of Reading. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1974.
- Dubin, F. "What Every EFL Teacher Should Know About Reading," Forum. 20 : 14 - 16 ; July, 1942.
- Evannceko, Peter and others. "An Investigation of the Relationship between Children," Performance in written Language and Their Reading Ability," Research in The Teaching of English. Winter, 1973.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Reproduce in Thailand by Permission of Educational Testing Service, Printer, New Jersey United State of America, 1952.
- Feddy, Level Thomas. "The Extent of the Relationship between Reading Achievement and Writing Achievement among College Freshmen," Dissertation Abstracts International. 37(10) : 6320-A ; April, 1976.
- Flood, J. "The Text, the Student and the Teacher : Learning form Exposition in Middle School," The Reading Teacher. 39 : 735 ; April, 1986.
- Goodman, Y.M. Miscues Analysis : Application to Reading Instruction. Urvana : NCTE., 1975.
- Heaton, J.B. Classroom Testing. New York : Longman Inc., 1990.
_____. Writing English Language Tests. New York : Longman Inc., 1988.
- Hulett, Joycelin Brown. "Third Grade Writing : Their Relationship with Reading," Dissertation Abstracts International. 47(03) : 847-A ; September, 1986.
- Jacobs, H.L. and others. Testing ESL Composition : A Practical Approach. Rowley, Mass : Newbury House Publisher, Inc., 1981.
- Johnson, D. and T.C. Barrett. "Prose Comprehension : A Descriptive Analysis of Instructional Practice," Children Prose Comprehension Research and Practice. Neward : International Reading Association, Inc., 1981.

- Johnson, Patricia. "Acquisition of Schema for Comprehension and Communication : a Study of the Reading-Writing Relationship in ESL," RELC Journal. 17(1) : 1 - 3 ; June, 1986.
- Khalil, Adnan M. "The effects of cultural background on reading comprehension of ESL learners," Dissertation Abstracts International. 50(11) : 3539688-A ; May, 1991.
- Kirn, Elaine and Pamela Hartmann. Interactions I. A Reading Skills Book. Second Edition. Singapore : McGraw-Hill Inc., 1990.
- Kyser, Ramey Emily. "The effect of shared journal writing on the development of reading comprehension of first-grade students," Dissertation Abstract International. 51(11) : 3688-A ; May, 1991.
- Lodo, Robert. Language Testing. London : McGraw-Hill, Book Company, 1964.
- Moris, A. and N. Stewart-Dore. Learning to Learn from Text, Effective Reading in Content Areas. NSW : Adison-Wesley Publishing Company, 1989.
- Nelson, Gayle L. "Reading : A Student Centered Approach," English Teaching Forum. 22(4) : 2 - 5, 8 ; October, 1984.
- Oller, John W. Language Test at School. London : Longman, 1979.
- Oxford, Rebecca L. Language Learning Strategies : What Every Teacher Should Know. New York : Newbury House Publishers, 1990.
- Patty, Wallter T., Dorothy C. Petty and Majorie F. Beaching. Experience in Language : Tools and Teachniques for Language Art Methods. 4th ed. New York : Allyn and Bacon Inc., 1985.
- Pearson, D.P. and K. Camperell. "Comprehension of Text Structure," Comprehension and Teaching : Research Review. New york : International Reading Association, 1981.
- Plaister, Ted. "Schema Theory, Comprehensible Input, and the Teaching of English as a Foreign Language," PASAA. 61 - 71 ; June, 1983.
- Raimes, Ann. "Why Write? From Propose to Pedagogy," English Teaching Forum. 25(4) : 36 - 41 ; 1987.
- Rattनाविच, Saowalak. The Effect of Using Top-Level Structure Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Students. SEAMEO Regional Language Center : Singapore ; November 1987.

- Rattanaovich, Saowalak and others. Teaching all the children to read: The concentrated language encounter approach. London : Open University, 1992.
- Richek, Margaret Ann., Lynne K. List and Janet W. Lerner. Reading problems Assessment and Teaching Strategies. Second Edition New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1989.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreigner Language Skills. Chicago : The University of Chicago Press, 1970.
- Scott, William A. and Micheal Werthiemer. Introduction to Psychological Research. New York : John Wiley and Sons Inc., 1966.
- Shanahan, Timothy and Richard G. Lomax. "A Develomment Comparison of Three Theoretical Models of the Reading-Writing Relationship," Research in the Teaching of English. 22(2) : 196 ; May, 1988.
- Smith, F. Understanding Reading. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1971.
- Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Trager Park School. Canberra : Australian Curriculum Development Centre Occasional Paper II, 1983.
- Walker, Richard F., B.J. Barlett and S. Rattanaovich. Teacher' Notes October, 1984.
- Widdowson, H.G. Explorations in Applied Linguistics. London : Oxford University Press, 1979.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ตารางแสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบ
- แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบ

คุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ

ตาราง แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัด
ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	PH	PL	P	r	ข้อที่	PH	PL	P	r
1	0.61	0.41	0.51	0.20	16	0.44	0.26	0.35	0.20
2	0.78	0.56	0.67	0.25	17	0.45	0.22	0.33	0.26
3	0.85	0.48	0.68	0.41	18	0.56	0.30	0.43	0.27
4	0.56	0.30	0.43	0.27	19	0.48	0.70	0.25	0.52
5	0.37	0.40	0.37	0.77	20	0.62	0.41	0.52	0.21
6	0.63	0.33	0.48	0.30	21	0.49	0.30	0.39	0.20
7	0.40	0.70	0.21	0.46	22	0.37	0.15	0.25	0.28
8	0.63	0.41	0.52	0.22	23	0.45	0.26	0.35	0.21
9	0.55	0.23	0.38	0.34	24	0.34	0.18	0.26	0.20
10	0.63	0.22	0.42	0.42	25	0.38	0.70	0.21	0.44
11	0.44	0.26	0.35	0.20	26	0.66	0.37	0.52	0.29
12	0.52	0.19	0.35	0.36	27	0.36	0.19	0.27	0.21
13	0.48	0.26	0.37	0.24	28	0.66	0.41	0.54	0.25
14	0.60	0.26	0.43	0.35	29	0.39	0.22	0.30	0.20
15	0.70	0.44	0.57	0.27	30	0.63	0.41	0.52	0.22

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับ
เท่ากับ 0.746

คุณภาพของแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ

ตาราง แสดงค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	ค่าวิกฤต t	ข้อที่	ค่าวิกฤต t
ตอนที่ 1		11	3.48
1	3.58	12	3.95
2	5.79	ตอนที่ 2	
3	3.31	1	2.83
4	2.23	2	2.48
5	2.33	3	3.88
6	3.04	4	3.58
7	2.89	5	2.32
8	3.01	6	2.19
9	3.95	7	5.61
10	1.81	8	2.94

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.70

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน (Part) ด้วยกันคือ
 - 1.1 Part A. Reading Ability.
เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย จำนวน 30 ข้อ
 - 1.2 Part B. Writing Ability.
เป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 1 ข้อ
 แบบทดสอบทั้งสองส่วนนี้ใช้เวลาในการสอบ 100 นาที (2 คาบ)
2. สำหรับ Part A. ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว
แล้วกาเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบดังตัวอย่าง

You may have noticed that when you see a rainbow you always have your back to the sun. In the morning when the sun is in the Eastern sky, rainbow always appear in the West. In the afternoon they are always in the eastern sky. Rainbows are always in the opposite direction from the sun.

- ข้อ 0) What's the main idea of the passage?
- a. The direction of the rising sun.
 - b. An appearance of the sun.
 - c. An appearance of the rainbows.
 - d. The direction in which rainbows are found.

นักเรียนกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ต้องการ

ข้อ	a	b	c	d
0			X	
1				
2				

หากนักเรียนต้องการเปลี่ยนคำตอบให้ขีดเครื่องหมาย = ทับเครื่องหมาย X เดิม
แล้วจึงไปกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่นักเรียนต้องการต่อไป ดังตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	d
0			~~=~~	X
1				
2				

3. สำหรับ Part B ให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจากภาพ โดยใช้ความยาวไม่น้อยกว่า 120 คำ ทั้งนี้ต้องการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 5 ด้าน ด้วยกันคือ

3.1 การลำดับความ

3.2 การแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้

3.3 การใช้ศัพท์ถูกต้อง

3.4 การใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง

3.5 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำและการขึ้นย่อหน้าถูกต้อง

4. ห้ามเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบทดสอบเป็นอันขาด นอกจากกาเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบเท่านั้น

5. เมื่อทำแบบทดสอบเสร็จแล้ว ให้ส่งแบบทดสอบพร้อมกระดาษคำตอบคืนแก่ผู้คุมห้องสอบ

Part A. Reading Ability.

After reading the passage, choose one correct answer.

Britain is basically a law-abiding country.
This may, or may not, explain the addition of its
citizens to crime novels.

1. The British people ordinarily...
 - a. disapprove of criminal behavior but enjoy fiction about it.
 - b. Prefer committing crimes to having to read about such behavior.
 - c. are influenced by their literature to obey most of their laws.
 - d. disregard their laws, as a rule, because of their reading habits.

Woman : "Everytime I see you, Bob, you are wearing
a different tie."

Man : "That's because I have one for everyday of
the week.?"

2. How many ties does the man have.?

- a. One.
- b. Five.
- c. Seven.
- d. Nine.

Man : "You've passed the written test. Stand over
here about three feet from the camera and we'll
take your picture. We're going to issue you a
temporary license in about six weeks."

Woman : "Thank you. Here's the five - dollar fee."

3. How long will the woman take the license.?

- a. About 42 days.
- b. About 49 days.
- c. About 52 days.
- d. About 56 days.

The Mediteranean climate is little suited to stock - breeding ; only sheep and goats can make use of the extensive feeding grounds with their meager (not much in quantity) rainfall.

4. The writer indicated mainly about
- a. The Mediteranean climate.
 - b. The Mediteranean area.
 - c. The suitable area foe breeding any kind of animal.
 - d. The unsuitable area for only sheep and goats.

Man : "What beautiful new dresses you have!"
Where did you buy them?"

Woman : Well, I bought three of them while
I was on vacation in Chicago, but I made
the other myself."

5. What do you think about the woman.?
- a. She buys all her clotes in Chicago.
 - b. She purchaseed no dresses in Chicago.
 - c. The woman can sew.
 - d. The woman bought one dress in Chicago.

The computer age is producing an army of robots - machine that are directed by electronic brains and which replace human labor in industrial operations. Many are artificial arms which reach into areas man enters only at his peril, such as the inside of a nuclear reactor.

Already in 1980 there were over 8000 such robots working in industrial plants throughout the world. The big changeover to the robot, however, is likely to come only when their costs go down while workers' wages continue to rise.

6. According to the last sentence in the passage, which one of the following statements is certainly true?
- a. Robots are becoming cheaper all the time.
 - b. The cost of a human worker is higher than that of the average robot.
 - c. Robots are becoming more expensive all the time.
 - d. The cost of the average robot is higher than that of a human worker.

Hepatitis is a liver disease that is sometimes fatal. There are two types of hepatitis : Type A, usually contracted from contaminated food and water, and type B. formerly called "serum hepatitis," because it is often found among people who have undergone blood transfusions.

It is Type B that causes the most deaths, and it is for this type that a new vaccine should be available soon. This vaccine is considered important in controlling hepatitis because up to ten percent of those patients infected with Type B because the chronic carriers and can transmit the diseases to other.

Type A causes many more cases of hepatitis than type B, particularly in children. The prospects of a vaccine for Type A are promising, especially since scientists recently succeeded in reproducing large quantities of the Type A virus in the laboratory.

7. Which types of hepatitis is dangerous, in your opinion.?
- a. Type A.
 - b. Type B.
 - c. both Type A and B.
 - d. None of two types.

The value of a diamond is estimated according to four qualities-carat, clarity, color, and cut, However, only carat, a unit of weight, is an objective measure, since a diamond's weight in carats can be determined by an electronic scale. The remaining characteristics have a partly subjective basis.

Clarity refers to the external cracks or to the internal flaws left in the diamond when it is formed under intense heat and pressure.

The third quality is color, and, in general the less the color, the better the diamond. A tinge of gray or yellow can lower a diamond's value. On the other hand, a clear, bright yellow diamond, called a "fancy yellow", commands a higher price than the top-quality white diamonds.

Finally, the cut of a diamond is judged by the shape of the stone, its light refraction, and how well it is polished.

8. Which diamond is the most valuable.?
- a. A clear bright yellow diamond.
 - b. A slightly gray diamond.
 - c. A white diamond.
 - d. A diamond with a slight yellow cast.

9. What's the writer indicated mainly about.?
- a. How a diamond formed.
 - b. A characteristics of a diamond.
 - c. The listing of four qualities which are estimated the value of a diamond.
 - d. A diamond and its weight, shape, light refraction and smoothness.
10. What quality of a diamond can objectively be determined?
- a. color b. cut c. carat d. clarity

The earthworm is a useful animal. Out of the ground, it is food for other animals. In the ground, it makes rich soil and make it easy for air and water to reach the roots of plants. These tunnels help keep the soil well drained.

Earthworms drag dead leaves, grass, and flowers into their burrows. When this plant material decays, it makes the soil more fertile.

No other animal is so useful in building up good topsoil. It is estimated that in one year fifty thousand earthworms carry about eighteen tons of fine soil to the surface of an acre of land. One worm may add three of a pound of earth to the topsoil.

11. By digging tunnels, the earthworm helps to...
 - a. pack earth tightly around plant roots.
 - b. carry water and air to the roots of plants.
 - c. destroy weeds.
 - d. Both a and b.
12. The plant material carried underground by earthworms make soil...
 - a. well drained.
 - b. more fertile.
 - c. easier to plow.
 - d. uneven.
13. The passage says that...
 - a. good crops will grow wherever there are earthworms.
 - b. worms sometimes harm the soil.
 - c. worms do more to improve the soil than any other animal.
 - d. worms are most useful as food for other animal.
14. In your view, the best title for this selection should be...
 - a. Fertilizing the soil.
 - b. How earthworms Improve the Soil.
 - c. Working Underground.
 - d. How Earthworms Carry Topsoil.

There are millions of pain nerves in the body, and when any of them are even slightly disturbed, they flash a pain impulse to the brain. The brain weighs this message, evaluates it in terms of so much pain or discomfort. When a state of tension exists, it causes the brain to overvalue pain impulses thus causing you to feel far more uncomfortable than you otherwise would. On the other hand, when you are relaxed, pain message tend to be evaluated on a much lower scale. Tests show that up to 75 percent of the pain (or disagreeable sensation) which exists when a person is tense vanishes entirely when he relaxes.

15. What does the writer indicate mainly about?
- a. The way the pain nerves work.
 - b. The results of tests on tense person.
 - c. The relationship in the brain and body.
 - d. The effect of tension on comfort or discomfort.
16. What does "they" (line 2) refer to?
- a. A pain nerve and its working system.
 - b. Million of pain nerves in the body.
 - c. The work of brain's system.
 - d. The work of brain and nerves.

Arrange the following sentences into the right order.

1. It broke many houses, rice fields, and almost everything it passed.
 2. More school were closed and goods were very expensive.
 3. Many places were under water.
 4. Flood occureed in Songkha Province and other neighbour provinces in the south.
 - a. 1, 2, 3, 4
 - b. 2, 1, 4, 3
 - c. 4, 1, 3, 2
 - d. 3, 2, 4, 1
18. 1. They bring blood to the root of the hair.
2. This make the hair grew.
 3. Each hair grows out a tiny hole (hair follicles) in your skin.
 4. The hair takes food and oxygen from the blood.
 - a. 1, 4, 3, 2
 - b. 1, 3, 4, 2
 - c. 3, 4, 2, 1
 - d. 3, 1, 4, 2
19. 1. Some of them contain a lot of sugar, others have a lot of fat-far more than your body needs-and not much else.
2. Junk foods are foods such as crisps, jam and ice cream.
 3. But some of them are fun and a little of them somtimes won't hurt you.
 4. It wouldn't hurt your body if you never had any of them.
 - a. 2, 1, 4, 3
 - b. 4, 2, 1, 3
 - c. 2, 1, 3, 4
 - d. 1, 2, 3, 4

20. 1. I thank him and went on my way.
2. He knew a lot about cars, and together we made it go again.
3. Another car stopped by me, and the driver got out and helped me with my car.
4. Once when I was about half away to Burton Hill the car stopped on the road.
- a. 1, 2, 4, 3 b. 4, 3, 1, 2
c. 3, 2, 1, 4 d. 4, 3, 2, 1

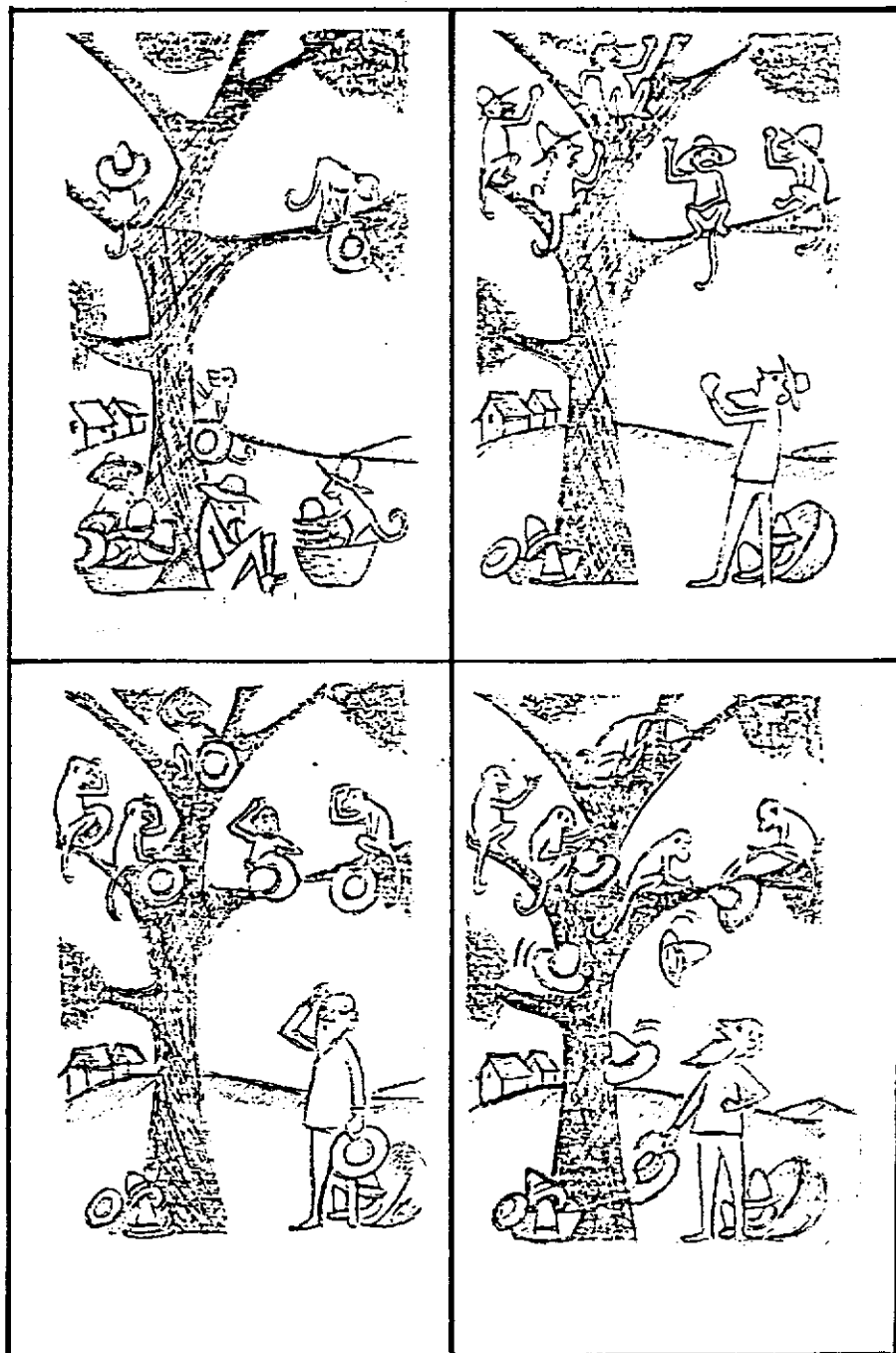
Fill in the blanks with suitable words from the following list below.

Teeth must have care in order to stay healthy. According to one theory the main enemy of _____ (21) _____ is decay. Certain kinds of bacteria in _____ (22) _____ mouth ferment starches and sugars, and make _____ (23) _____. The acid eat away the tooth materials _____ (24) _____ form a cavity. This eating away is _____ (25) _____. The acid can eat through the enamel _____ (26) _____ dentine to the pulp. Then, the pulp _____ (27) _____ become infected by other kinds of bacteria. _____ (28) _____ will have a toothache, and the cavity _____ (29) _____ be filled. Your tooth may even have _____ (30) _____ be pulled.

21.	a. tooth	b. tongue	c. teeth	d. lips
22.	a. the	b. a	c. person's	d. each
23.	a. bacteria	b. germs	c. disease	d. acid
24.	a. to	b. thanks to	c. due to	d. according to
25.	a. decay	b. tremble	c. soak	d. get rid of
26.	a. to	b. or	c. but	d. and
27.	a. have	b. will	c. must	d. should
28.	a. No one	b. My parents	c. You	d. My friend
29.	a. must have	b. will	c. must	d. should
30.	a. to	b. gone	c. not	d. a dentist
-

Part B. Writing Ability

Write an essay - at least 120 words ; using the following pictures
as a clue.

4. สุวิทยัททาหน้าที่บ้านทักผลการแข่งขันกรีฑาในการแข่งขันกีฬาจังหวัด ซึ่งจะต้องรอคอย
ผลการแข่งขันเป็นเวลานานด้วยความเบื่อหน่าย สุวิทยัทจึงฝากให้นักเรียนรุ่นน้องบ้านทัก
แทนเป็นครั้งคราว ถ้านักเรียนเป็นสุวิทยัทจะทำเช่นนั้นหรือไม่
ก. ทำ ข. ไม่ทำ ค. ไม่แน่ใจ
5. ครูมอบหมายให้นักเรียนทำงานมาส่งคนละชิ้น กนกกรมีมารดาที่เก่งในเรื่องนี้จึงให้มารดา
ทำแทนแล้วนำมาส่งครู ถ้านักเรียนเป็นกนกกรจะทำเช่นนั้นหรือไม่
ก. ทำ ข. ไม่ทำ ค. ไม่แน่ใจ
6. มณฑาได้รับมอบหมายให้ทำรายงานเรื่องหนึ่ง เธอพยายามศึกษาหาแนวทางจากตำราต่าง ๆ
ปรึกษาครู และรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์พร้อมทั้งค้นคว้าตามห้องสมุดต่าง ๆ ที่พอจะไปหาได้
หลังจากปรับปรุงแก้ไขจนดีแล้วจึงเขียนส่ง ถ้านักเรียนเป็นมณฑาจะทำเช่นนั้นหรือไม่
ก. ทำ ข. ไม่ทำ ค. ไม่แน่ใจ
7. วิชชาขอทำให้งานที่ตนทำสมบูรณ์ไม่บกพร่อง จึงทำงานอย่างมีแผนงาน และปรับปรุงให้งาน
มีคุณภาพดีเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยยอมเสียเวลาทุ่มเทให้กับงาน ถ้านักเรียนเป็นวิชชา
จะทำเช่นนั้นหรือไม่
ก. ทำ ข. ไม่ทำ ค. ไม่แน่ใจ
8. มงคลเป็นหัวหน้าทีมงานกลุ่ม เขาได้แบ่งงานออกเป็นส่วน ๆ เมื่องานเสร็จแล้วบอกรู้ว่า
ผลงานในส่วนของผู้ร่วมงานคนหนึ่งมีข้อบกพร่องถูกตัดทอน มงคลจะทำเช่นนั้นหรือไม่
ก. ทำ ข. ไม่ทำ ค. ไม่แน่ใจ

ภาคผนวก ข

แผนการสอนวิชา อ 013

Lesson plan for Twenty - Fifty - minutes' Sessions
on the third model of concentrated language encounter teaching
Model for experimental group.

Subject : English 013 (E 013)

Class : Mathayom Suksa 5

Time : 50 minutes a session - total 16 sessions

Aims :

1. Students are able to find the main idea of the selected text.
2. Students are able to write an outline to summarize the main idea.
3. Students are able to write one group - text.
4. Students are able to work in groups efficently.

Text :

1. Roots.
2. Plants that trap insects.
3. Your sense of sight.
4. Nutrition and health.

Classroom management.

T : Teacher

Ss : Students

1. T devides Ss into a group of four.
2. T lets Ss choose one leader for each group.
3. T tells the objictives of the lessons that they have to write one group text. (report or explanation genre)

Lesson Plan No.1

Session 1 - 4

Content : Roots

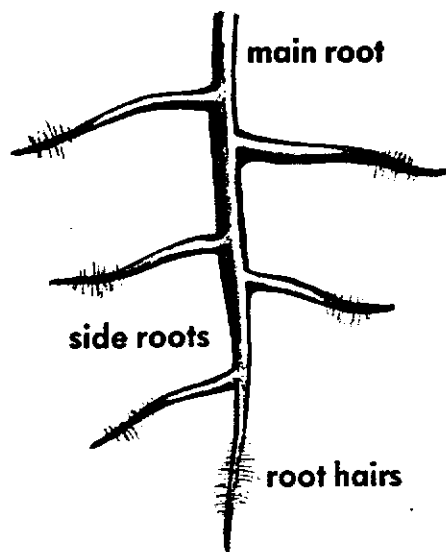

Figure 3 : The roots of the tropical **mangrove tree** take in oxygen from the air. They hold the tree above water like stilts.

Roots have another job. They keep the plant in position. They act like an anchor. They grow down and spread out in the ground. They stop the wind blowing down the plant. They prevent floods of rain washing it away.

Roots

Figure 1.

There are thin roots, fat roots, feathery roots and lumpy roots. Whatever their shape, all roots have two very important jobs to do.

First of all, they bring water to the plant. Plants must have water to live. The roots grow down and spread out underground. The ground is usually damp from rain that has soaked in. Mixed with the water are iron, copper and other minerals. Plants need these minerals to stay healthy. Tiny hairs on the roots take in minerals and water and pass them to the centre of the root. From there they are carried to all parts of the plant.

Some roots, such as carrot roots, contain a store of food for the plant. Carrot plants die in the winter, but after the cold months have passed, they can use food stored in their roots to grow a new stem and leaves.

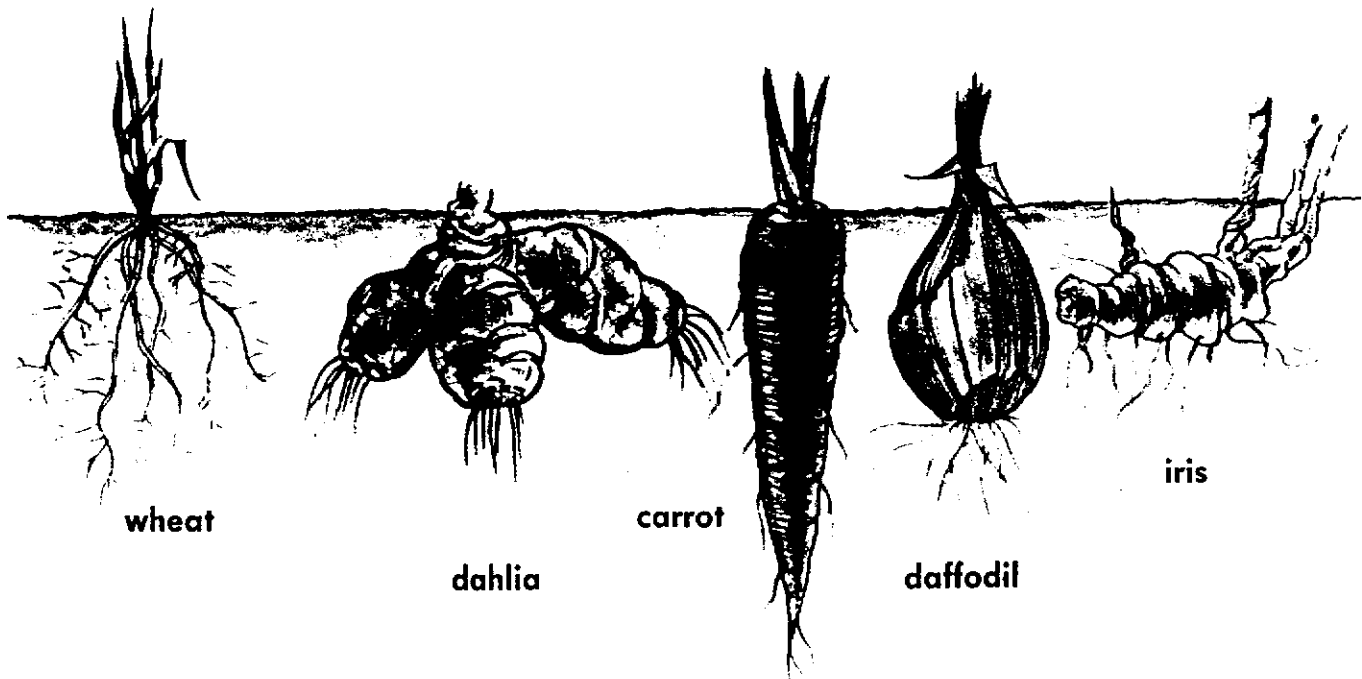

Figure 2.

Procedüre :

Period 1.

Phase 1. Orientation.

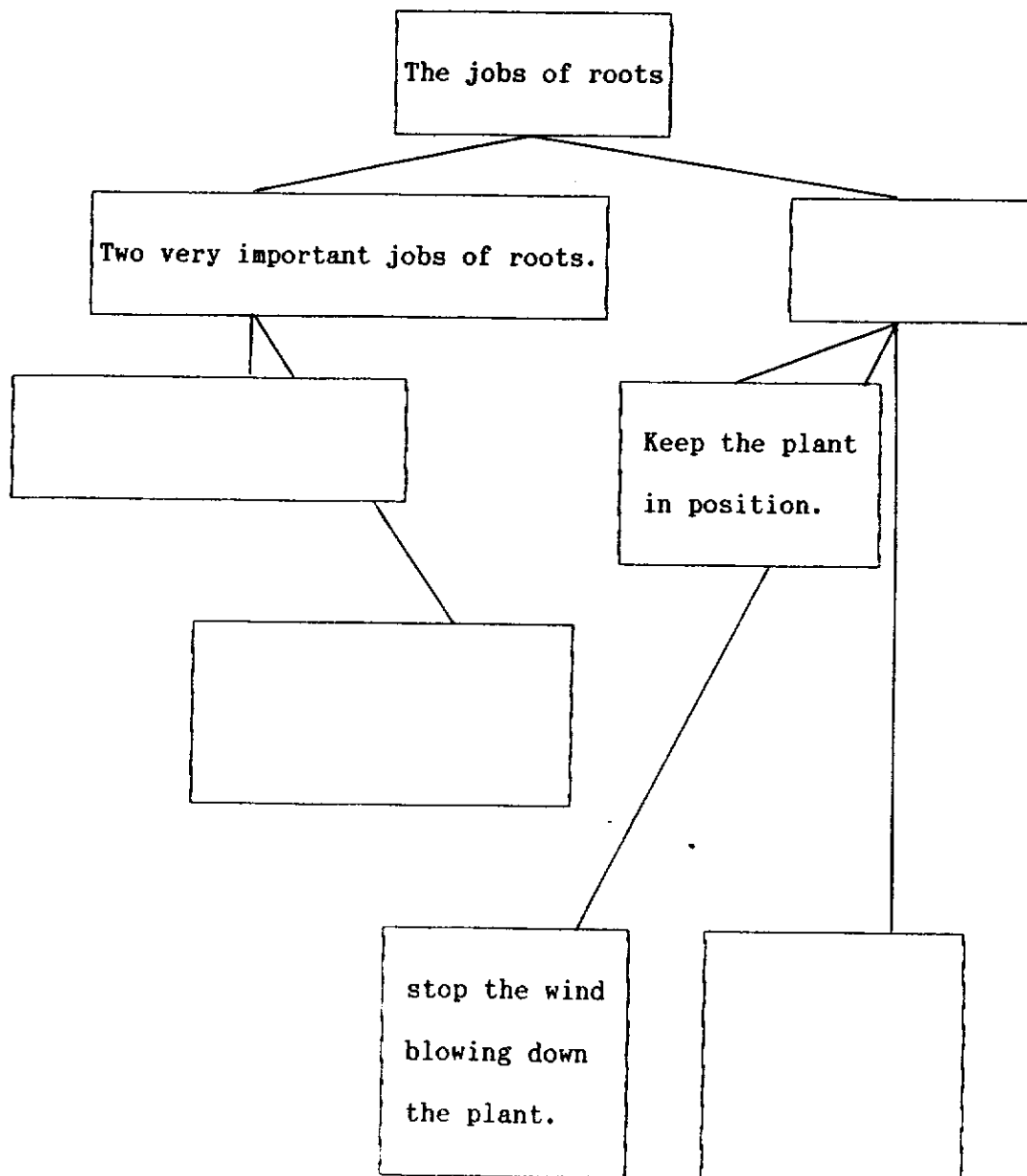
1.1 Contextualization.

- T lets each group survey relevant text and analyse its content structure by asking the following questions through overhead transparencies.
 - What is this text about?
 - What kind of genre is it?
 - Why did the author write it?
 - For what audience was it written?
 - What do you already know about this topic?
 - What's the passage about?
 - Do you know roots?
 - Give me examples of roots that you know.
 - Do roots have jobs to do?
 - What are their jobs?
 - Can plants live without roots?
 - Why?
- Ss have a discussion in order to find the answer to those questions.
- T checks the answer by joining a discussion group by group.
- T checks the answer by joining a discussion group by group.

- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

1.2 Mapping the topic.

- T lets each group map the topic by taking the informations from 1.1.

- T checks their exercise by joining a discussion in each group.

Period 2

1.3 Surveying the text organization.

- T lets each group complete graphical outline by taking informations from 1.2.

Roots.

Illustrations.

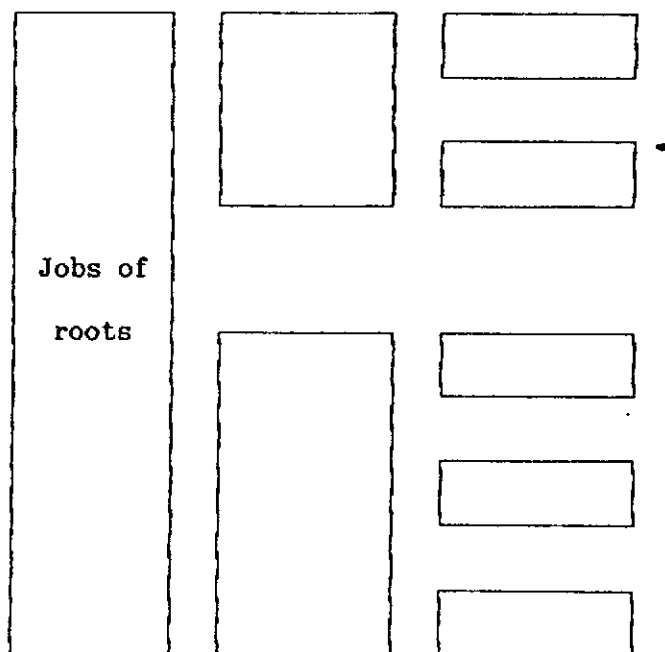

Figure 2

Figure 3

- T serves as an observer and adviser.
- T checks graphical outline by joining in each group.
- T lets the ready group go further step.

1.4 Establishing the genre of the text being read and the text to be written.

- T lets each group have a discussion about the organization of the text that they have taken the informations from
- T asks Ss about what kind of genre it is.
- T explanins how the text is organized in the style of report genre. (grou by group)
- T lets each group look at the text and explains linguistic feature and linguistic structure.
- T lets the ready group go further step.

1.5 Dealing with unfamiliar vocabulary.

- T and Ss find and underlined unfamiliar vocabulary. (group by group)
- T joins each group to discuss the meanings and context clues provide.
- T lets the ready group go further step.

Phase 2 Reflection.

- Ss plan writing plan by taking informations from phase 1.
- T checks their writing plan by joining a discussion group by group.

writing plan.

Paragraph 1.

Introductory paragraph.

- point 1 : General size of roots.
- poing 2 :

Paragraph 2.

- Major concept : Bring water to the plant.
- Supporting point 1 :
- Supporting point 2 : When and how water are carried to all parts of the plant.

Paragraph 3.

Major concept : Contain a store of food for the plant.

Supporting point 1 :

Supporting point 2 : The importance of storing food.

Paragraph 4.

Major concept :

Supporting point 1 : How roots keep the plant in position.

Supporting point 2 :

- T tells each group that they can add more details or more major concepts, if they like to.
- T checks their writing plan group by group.

Period 3.

Phase 3. Note-taking.

- T lets each group complete their writing plan individually and then back to reconference in order to have a discussion about their note-taking
- Ss in each group brain stroming for making group note-taking.
- T walks around and observes problems that each group has during the activities in the classroom.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 4. synthesis.

- Ss take their note-taking to write a group text.
(discourse sentences) ; having a discussion about the purpose of the text and the audience of the text.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 5. Editing.

- T and Ss have a discussion through brain storming group by group in three steps : reviewing, redrafting and polishing of their group text.

Reviewing : T lets each group read their text in order to check discourse sentences, grammar, contents and vocabulary.

Redrafting : T lets each group correct the text by rewriting their draft.

Polishing : T lets each group consider surface feature of spelling, capital letters, grammar and idiom where is necessary.

Period 4

Phase 6. Final copy and Elaboration.

Final copy : T lets each group write final copy which have to be the best in their opinions.

Elaboration : T hands out a set of language activities to the ready group while waiting for the others to finish their group text.

**When every group texts are finished,
T and Ss start to correct them through the discussion among class.
T presents their group texts by copying them and hands out to the other group.

Teaching aids.

1. Overhead transperencies.
2. Worksheet for the reading selection.
3. Set of language activities.

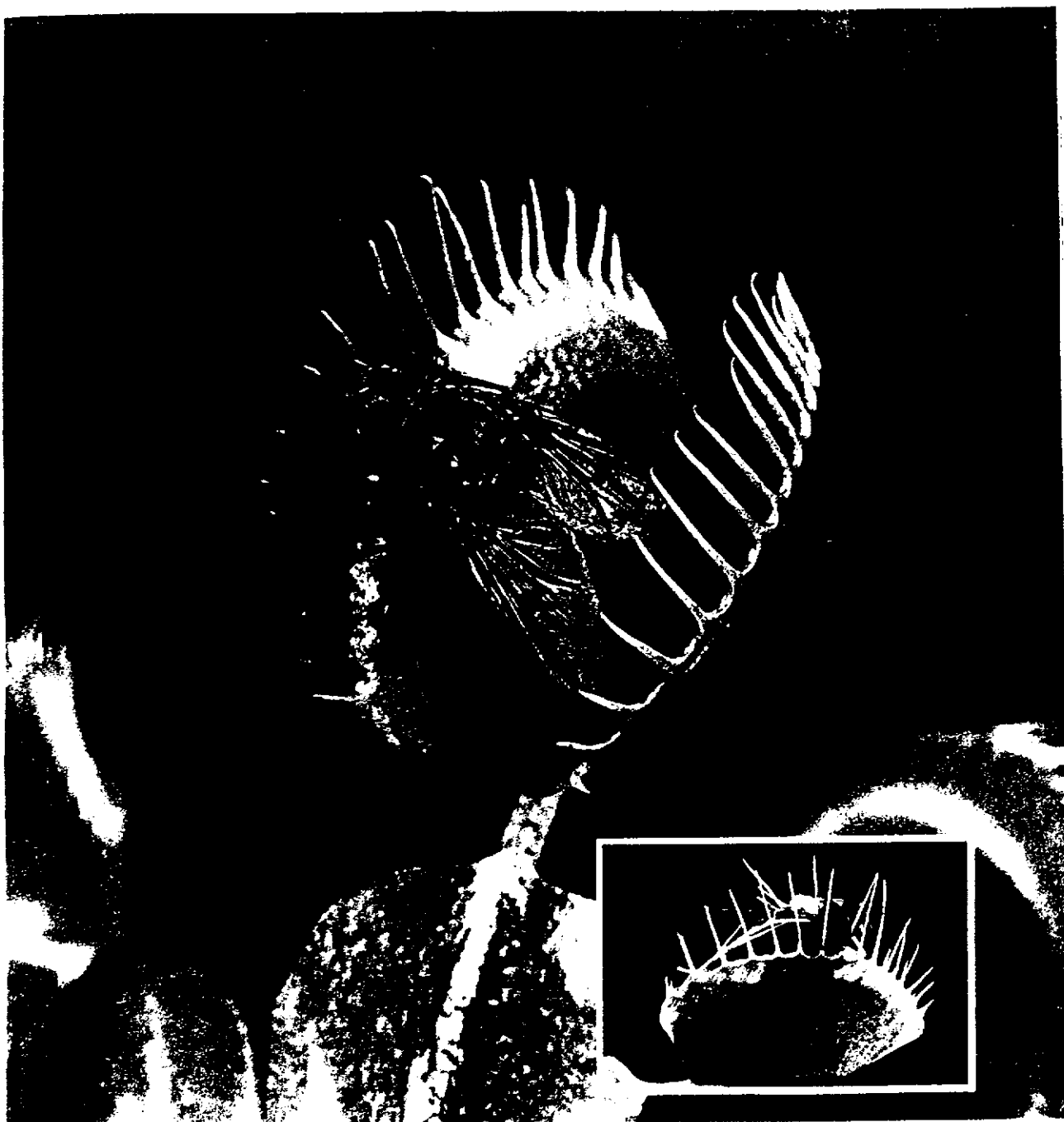
Evaluations.

1. Observes Ss while working in groups.
2. Checks their exercises/group texts.

Lesson plan No.3

Session 5 - 8

Content : Plants that trap Insects.

The **Venus fly trap** may snap shut round this fly at any moment. Another has caught a bee.

Figure 1.

Plants that trap insects

Plants don't eat, so why do plants catch insects?

All plants need a salt called a nitrate. Most plants get this nitrate from the ground. But sometimes, especially in swampy places, there isn't much nitrate, so the plants trap and digest insects to get the salt they need.

Insect-eating plants catch their food in different ways. The sundew has leaves covered with little hairs. On each hair is a drop of sticky liquid. The sun sparkles on the drops and attracts insects. But as soon as an insect touches one of the drops, it is caught fast. The hairs round the insect bend over slowly. They push the insect against the leaf. A juice oozes out of the leaf and digests the insect.

A Venus fly trap is just that – a trap. Each leaf is in two hinged parts. On the edge of each half there are long hairs. When an insect touches the hairs, the two parts quickly snap shut. The hairs lock together and the insect is trapped.

The pitcher plant drowns insects. Each leaf is shaped like a vase. Inside the leaf is a pocket filled with sweet-smelling nectar. The insect crawls into the leaf to get at the nectar. But the sides of the leaf are slippery and covered with downward-pointing hairs. The insect slides down, falls into the liquid and drowns.

Procedure :

Period 1.

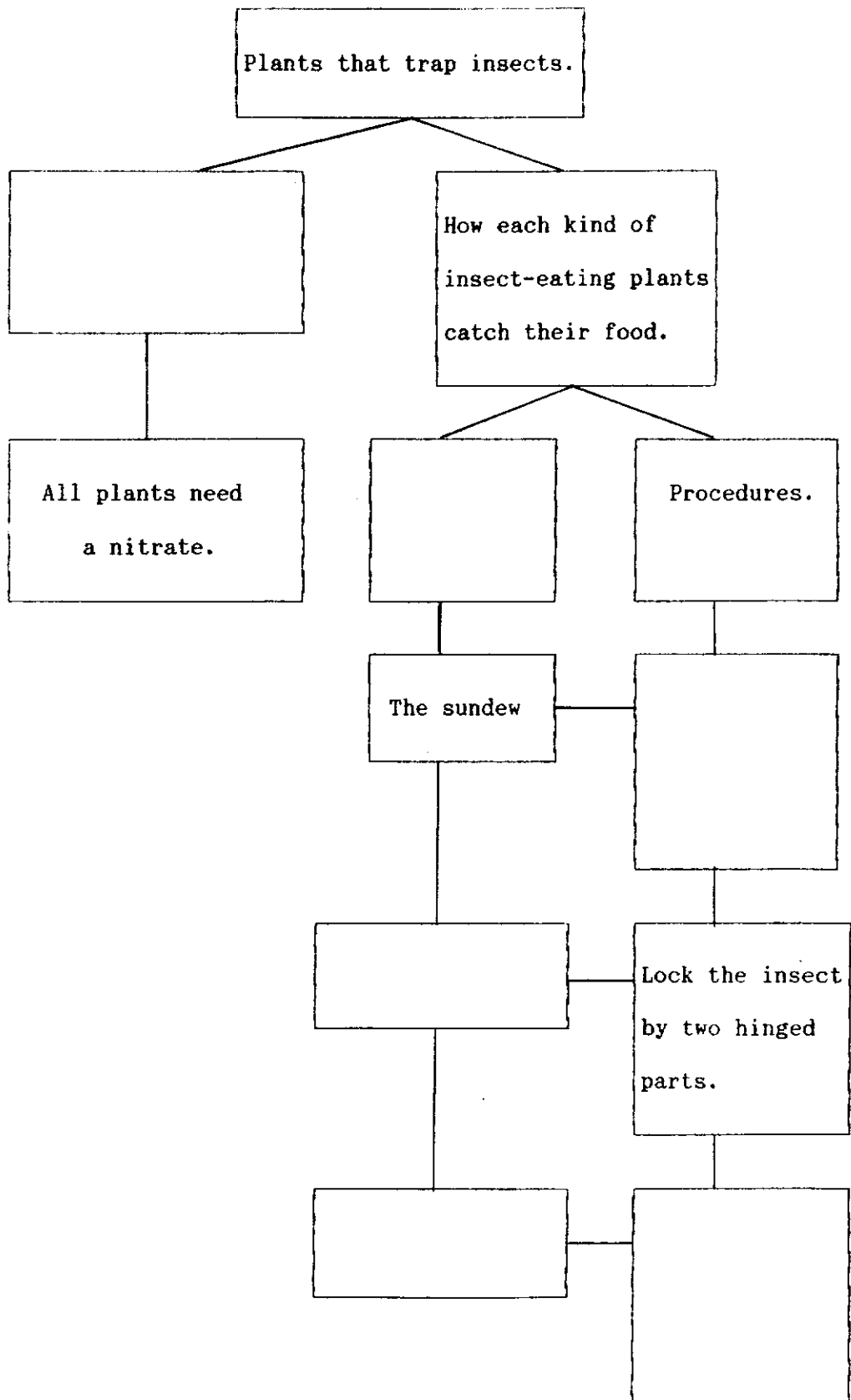
Phase 1. Orientation.

1.1 Contextualization.

- T lets each group survey relevant text and analyse its content structure by asking the following questions through overhead transparencies.
 - What is this text about.?
 - What kind of genre is it?
 - Why did the author write it.?
 - For what audience was it written.?
 - What do you already know about this topic.?
 - What's the second paragraph about.?
 - What's the third, fourth and fifth paragraph about?
 - What's the whole passage about.?
- Ss have a discussion in order to find the answer to those questions.
- T checks the answers by joining a discussion group by group.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group to further step.

1.2 Mapping the topic.

- T lets each group map the topic by taking the informations from 1.1.

- T checks their maps by joining a discussion in each group.

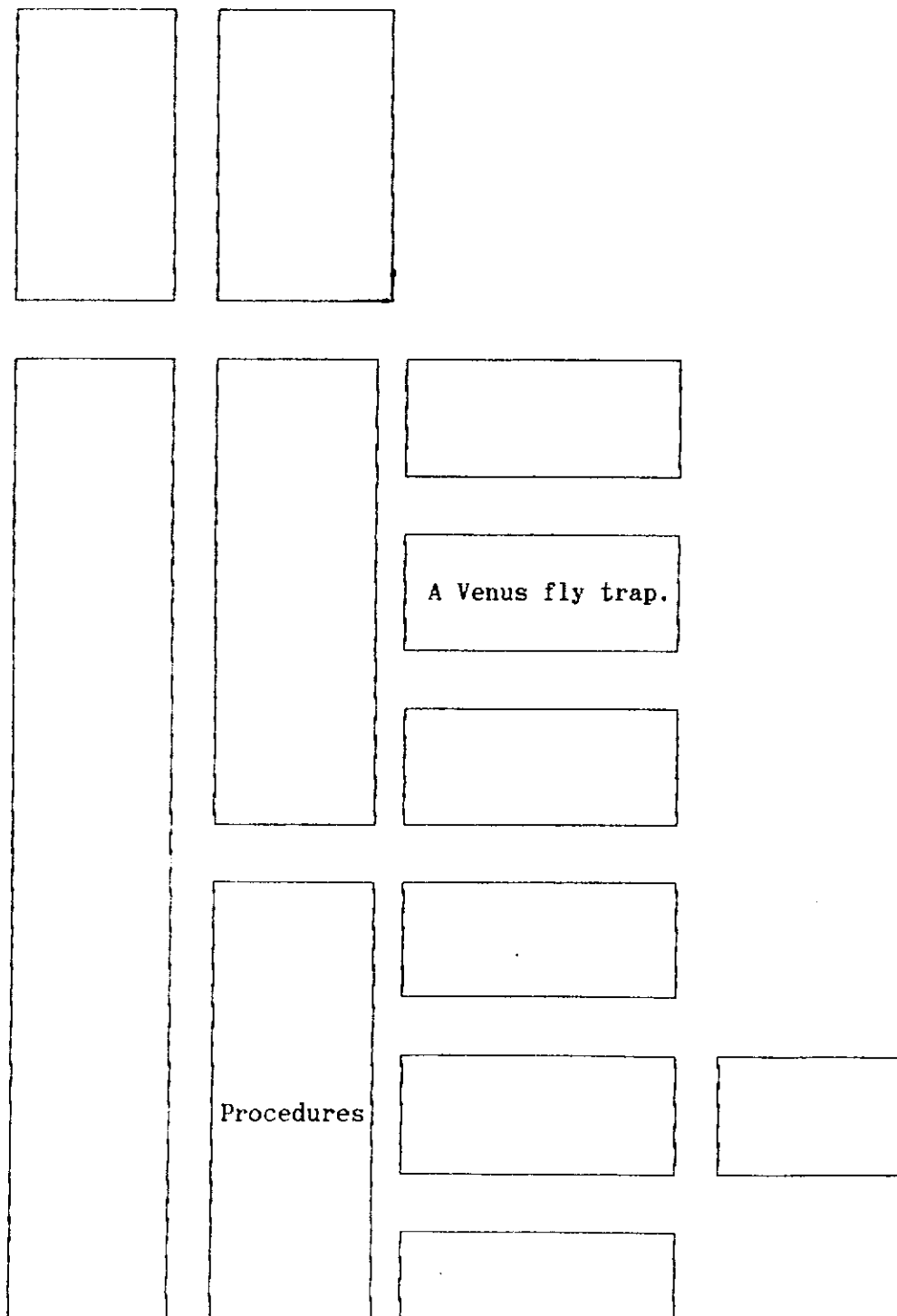
Period 2

1.3 Surveying the text organization.

- T lets each group complete graphical outline by taking informations form 1.2.

Plants that trap insects.

Illustration.

- T serves as an observer and adviser.
- T checks their graphical outline by joining in group.
- T lets the ready group go further step.

1.4 Establishing genre of the text being read and the text to be written.

- T lets each group have a discussion about the organization of the text that they have taken the informations from.
- T asks Ss about what kind of genre it is.
- T explains how explanation genre is organized (group by group)
- T lets each group look at the text and explains linguistic feahure and linguistic structure of genre.
- T lets the ready group go further step.

1.5 Dealing with unfamiliar vocabulary.

- T and Ss find and underlined unfamiliar vocabulary (group by group.)
- T joins each group to discuss the meanings and context clues provide.

Phase 2. Reflection.

- Ss plan writing plan by taking informations from phase 1.

Plants that trap insects.

Paragraph 1.

Introductory paragraph.

Point 1. : Why plants catch insects.

Paragraph 2.

Major concept. : The reason why plants catch insects.

Supporting point 1. :
: lack of nitrate.

Paragraph 3.

Major concept. : Sundew.

Supporting point 1. : Its characteristics.
:

Paragraph 4.

Major concept. : A Venus fly trap.

Supporting point 1. :
: Its procedure to catch insects.

Paragraph 5. :

Supporting point 1. :

:

- T tells each group they can add more details or more major concepts, if they like to.
- T checks their writing plan by joining a discussion-group by group.

period 3.

Phase 3. Note - taking.

- T lets each group complete their writing plan individually and then back to reconference in group in order to have a discussion about their note-taking.
- Ss in each group brain stroming for making group note-taking.
- T walks around and observes problems that each group has during the activities in the classroom.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 4. Synthesis.

- Ss take their note-taking to write a group text (discourse sentences) ; having a discussion about the purpose of the text and the audience of the text.
- T serves as an observer and adviser.

Period 4.

Phase 5. Editing.

- T and Ss have a discussion throught brain stroming group by group in three steps : reviewing, redrafting and polishing of their group text.

Reviewing : T lets each group read their text again in order to check discourse sentences, grammar, contents and vocabulary.

Redrafting : T lets each group correct the text by rewriting their draft.

Polishing : T lets each group consider surface features of spelling, capital letters, grammar and idioms where's necessary.

- T lets the ready group go further step.

Phase 6. Final copy and Elaboration.

Final copy. : T lets each group write final copy which has to be the best in their opinions.

Elaboration.: T hands out a set of language activities to the ready group while waiting for the other group to finish their group text.

**When every group texts are finished, T and Ss start correcting them through the discussion among the classroom.

T presents their group text by copying them and hands out to the other group.

Teaching aids.

1. Overhead transparencies.
2. Worksheet for the reading selection.
3. A set of language activities.

Evaluations.

1. Observes Ss while working in groups.
2. Checks their exercises/group texts.

Lesson Plan No.3

Session 9 - 12

Content : Your sense of sight

Figure 1.

There are more than 100,000 nerves in your **retina**. Light touches the nerves and the nerves send messages about the light to your brain.

Your sense of sight

Your eyes and your brain work together to make you see.

When you look at something, the light that bounces off it enters your eyeball through a clear covering called the **cornea**. The light touches nerves at the back of your eye. The nerves send messages about the light to your brain. When your brain gets the messages, you know you're seeing something.

The coloured circle in your eye is the **iris**. In the centre of the iris is the **pupil**. The pupil looks like a black spot, but it is actually a hole that lets light into your eye.

Muscles in the iris make the pupil bigger or smaller to let in more or less light. When it is dark your pupil gets larger. In bright sunlight your pupil gets smaller. Behind the pupil is the **lens**. It is clear. Light passes through it.

The inside of your eye is filled with clear liquid that is a little like jelly. Light passes through that too. The light touches the back of your eye called the **retina**, where there are tiny nerves.

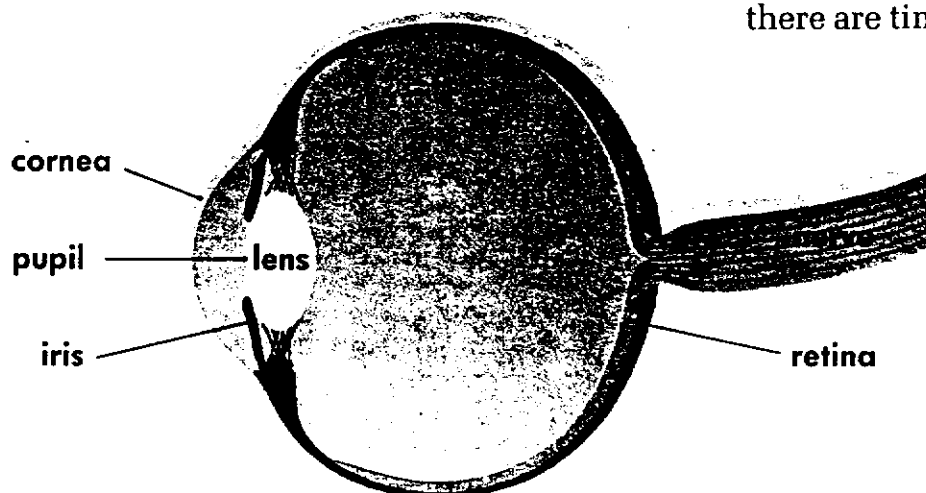

Figure 2.

These nerves send their messages to a big nerve. The messages travel along the big nerve to your brain. Your brain understands them, and tells you what you can see.

Figure 3.

Procedure :

Period 1.

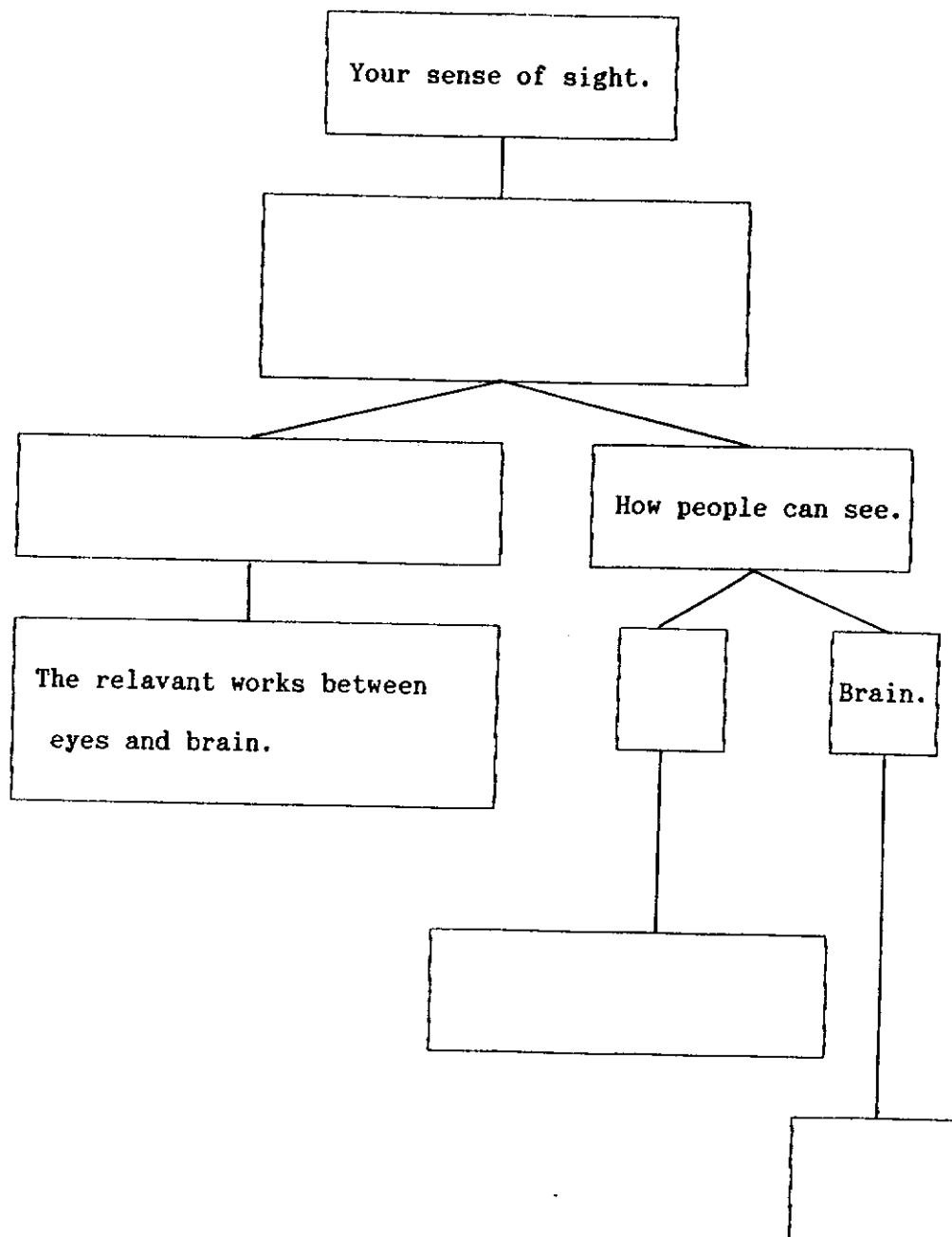
Phase 1. Orientation.

1.1 Contextualization.

- T lets each group survey relevant text and analyse its content structure by asking the following questions through overhead transparencies.
 - What is this text about?
 - What kind of genre is it?
 - Why did the author write it?
 - For what audience was it written?
 - What do you already know about this topic?
 - What's the second paragraph about?
 - What's the third paragraph about?
 - What's the fourth paragraph about?
 - What's the fifth paragraph about?
- Ss have a discussion in order to find the answer to those questions.
- T checks the answers by joining a discussion group by group.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

1.2 Mapping the topic.

- T lets and each group map the topic by taking the informations from 1.1.

- T checks their maps by joining a discussion in each group.

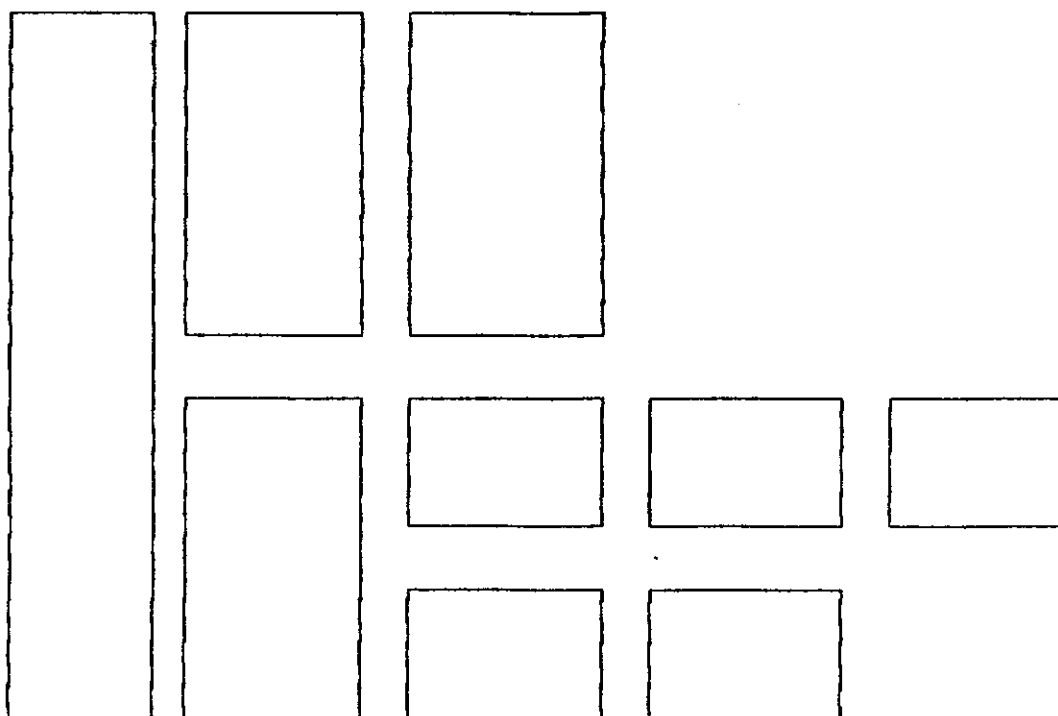
Period 2.

1.3 Surveying the text organization.

- T lets each group complete graphical outline by taking informations from 1.2.

Your sense of sight.

Illustrations.

- T serves as an observer and adviser.
- T checks their graphical outline by joining in each group.
- T lets the ready group go further step.

1.4 Establishing genre of the text being read and the text to be written.

- T lets each group have a discussion about the organization of the text that they have taken form.
- T asks Ss about what kind of genre it is.
- T explains how explanation genre is organized (group by group)
- T lets each group look at the text and explains linguistic feature and linguistic structure of explanation genre.
- T lets the ready group go further step.

1.5 Dealing with unfamiliar vocabulary.

- T and Ss find and underlined unfamiliar vocabulary (group by group)
- T joins each group to discuss the meanings and context clues provide.

Phase 2. Reflection.

- Ss plan writing plan by taking informations from phase 1.

Your sense of sight.

Paragraph 1.

Introductory paragraph.

- Point 1. : Working together between eyes and brain
to make people see.

Paragraph 2

- Major concept. :
- Supporting point 1. : Process of eyes and brains working together
to make people see.

Paragraph 3 - 4.

- Major concept. :
- Supporting point 1. : Eyes-organism and its works.

Paragraph 5.

- Major concept. :
- Supporting point 1. : Working of brain.

- T tells each group that they can add more details or more major concepts, if they like to.
- T checks their writing plan by joining a discussion-group by group.

Period 3.

Phase 3. Note-taking.

- T lets each group complete their writing plan individually and then back to reconference in group in order to have a discussion about their note-taking.
- Ss in each group brainstorming for making group note-taking.
- T walks around and observes problems that each group has during the activities in the classroom.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 4. Synthesis.

- Ss take their note-taking to write a group text (discourse sentences) ; having a discussion about the purpose of the text and the audience of the text.
- T serves as an observer and adviser.

Period 4.

Phase 5. Editing.

- T and Ss have a discussion through brain storming group by group in three steps : reviewing, redrafting and polishing of their group text.

Reviewing. : T lets each group read their text again in order to check discourse sentences, grammar, contents and vocabulary.

Redrafting. : T lets each group correct the text by rewriting their draft.

Polishing. : T lets each group consider surface feature of spelling, capital letters, grammar and idioms where necessary.

- T lets the ready group go further step.

Phase 6. Final copy and elaboration.

Final copy. : T lets each group write final copy which has to the best in their opinions.

Elaboration. : T hands out a set of language activities to the ready group while waiting for the other group to finish their group text.

**When every group texts are finished, T and Ss start correcting them through the discussion among the classroom.

T presents their group text by copying them and hands out to the other group.

Teaching aids.

1. Overhead transparencies.
2. Worksheet for the reading selection.
3. A set of language activities.

Evaluations.

1. Observes Ss while working in groups.
2. Check their exercises/group text.

Lesson plan No.4

Session 13 - 16

Content : Nutrition and health.

Nutrition and health

Nourishing food is part of growing up to be a healthy adult. Good, balanced meals are essential for a healthy and strong body. The nutrients in food are used by the body for energy and growth, and for replacement of old body tissues. Foods contain vitamins, which enable the body to extract the energy that the food holds and to regulate the body processes. The nutrients in food are classified into five main groups. These are proteins, carbohydrates, fats, minerals and vitamins.

Figure 1.

A food chart

Nutrients and their functions

The body needs proteins for its growth and development, to replace worn-out body tissues and act as a source of energy for the body. Protein is found in meat, fish, eggs, milk, cheese, peas and nuts. Carbohydrates are the body's main source of energy for carrying out its work. Energy in food is measured in units called calories. In a well-balanced diet carbohydrates provide about 60 per cent of the calories. Starches, a type of carbohydrate, are found in bread, potatoes, flour, cereals and rice. Sugar, fruit and milk are also carbohydrates. Fats are another important source of energy and come in such forms as butter, margarine and oil. They are also found in milk, eggs, fish,

meat and nuts. Mineral salts such as calcium, magnesium, iron, iodine, phosphorus and potassium are also very important for the growth of the body. Calcium, magnesium and phosphorus make up a large part of the bones and teeth. Vitamins are essential to health. The body cannot make them, so they must be obtained from food or as supplements to the diet. They help the body to absorb other nutrients in food and to regulate bodily functions such as digestion. Water is also essential to your health. Water helps dissolve the nutrients in food and carries them throughout the entire body. You should drink a lot of liquid. The body is 65% liquid, and what it casts off as waste must be replaced.

Three balanced meals

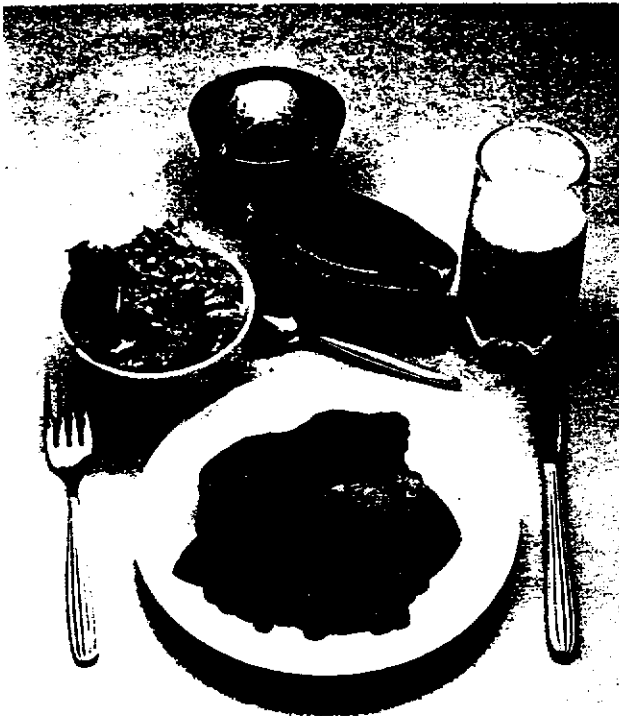
Food has been divided into four basic groups, according to their nutritional value. They are a milk group that includes milk and all milk products, a meat group, a bread and cereal group and a fruit and vegetable group. A healthy and well-balanced meal should include foods from each group.

Figure 2. Breakfast could be a bowl of macaroni with some lightly boiled ham and lettuce and a glass of milk. This could be varied with hot or cold cereals.

Figure 3.

Lunch might be a portion of beef, 3 oz (85 g), with peas, potatoes and salad. For dessert there is a piece of fruit, a small ice-cream and a glass of milk.

For the evening meal there is a clear soup, grilled chicken and mixed vegetables, followed by a choice of bread, cheese and crackers or dessert.

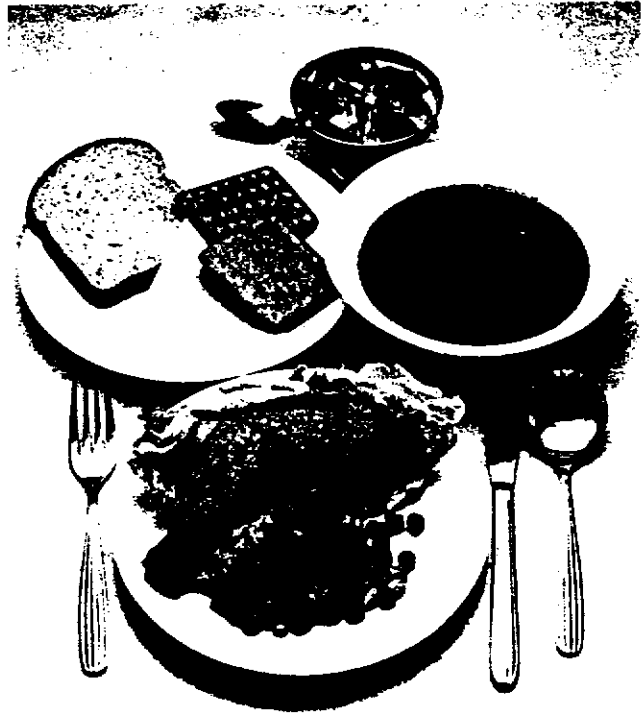

Figure 4.

A daily guide to good eating

Each day —

- Make sure you have one pint of milk.
- Eat meat, fish, eggs and/or cheese at least once.
- Eat at least one helping of vegetables.
- Eat plenty of fruit, especially those rich in vitamin C.
- Eat some cereal foods such as bread and breakfast cereals.
- Make sure you have some fat (such as butter, lard, dripping) or oil (such as salad oil or oily fish).
- Do not have too much sweet food (such as sugar, jam, sweets and soft drinks).
- Drink plenty of water.
- Eat a good breakfast.
- Try to keep to three meals, evenly spaced throughout the day.
- Do not over-eat — always get up from the table feeling you could eat a little more.
- Do not eat a heavy meal just before going to bed, but it's a good idea to have a milky drink

Procedure :

Period 1.

Phase 1. Orientation.

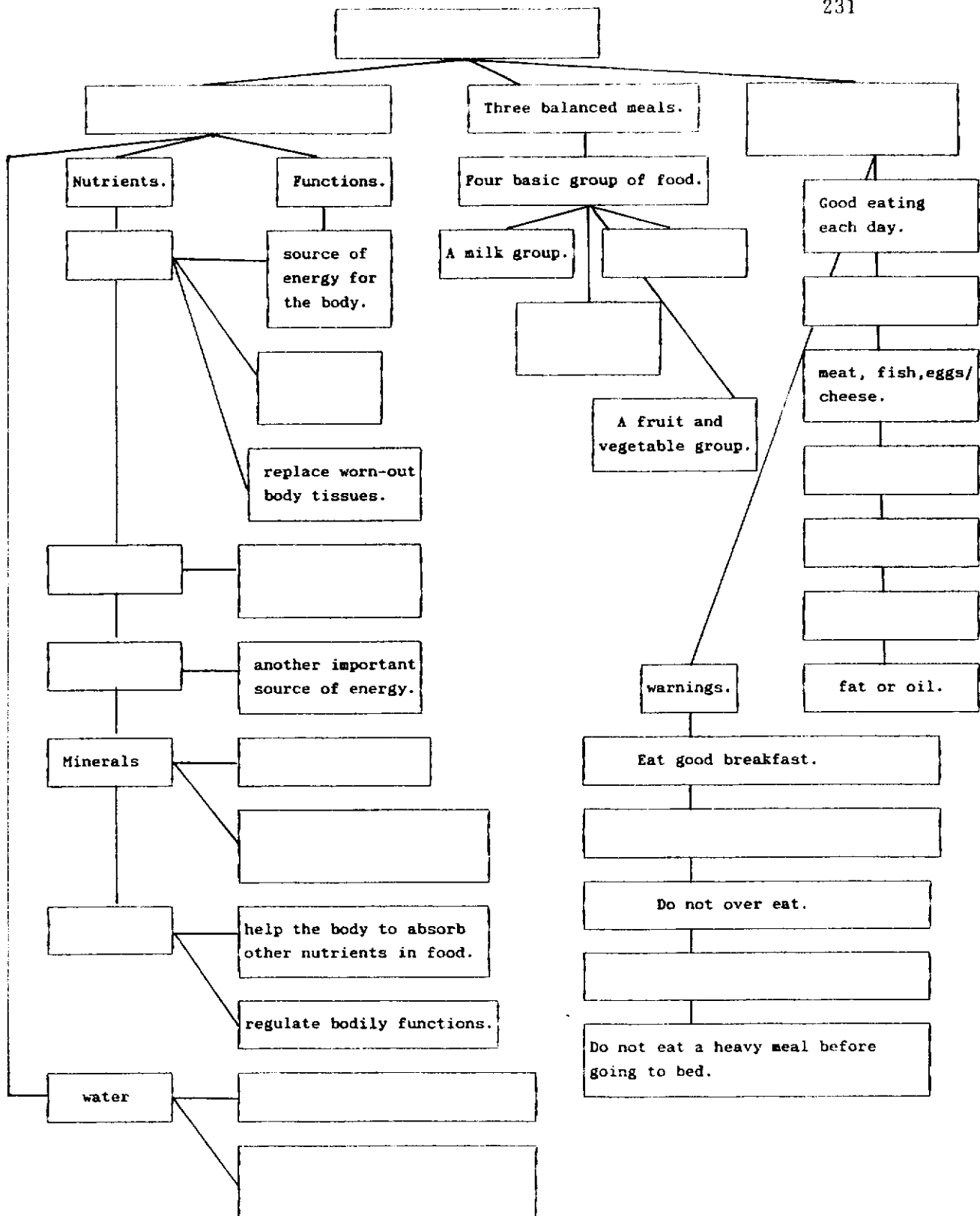
1.1 Contextualization.

- T lets each group survey relevant text and analyse its content structure by asking the following questions through overhead transparencies.
 - What is this text about?
 - What kind of genre is it?
 - Why did the author write it?
 - For what audience was it written?
 - What do you already know about this topic?
 - What's the passage about?
 - How many main groups of nutrients in food are classified?
 - What are they?
 - What about its functions?
 - What are four basic groups, according to nutritional value?
 - What should the balanced meals be?
 - Is water essential for each day?
- Ss have a discussion in order to find the answer to those questions.
- T checks the answers by joining a discussion group by group.

- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

1.2 Mapping the topic.

- T lets each group mapp the topic by taking the informations from 1.1.

- T checks their maps by joining a discussion in each group.

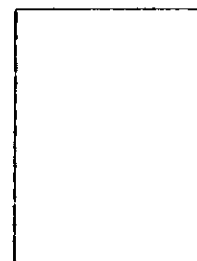
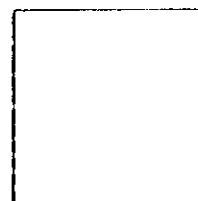
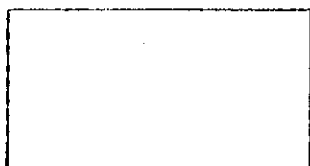
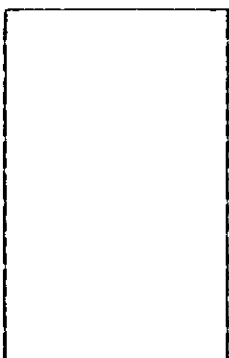
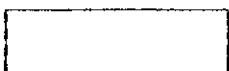
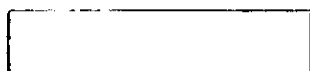
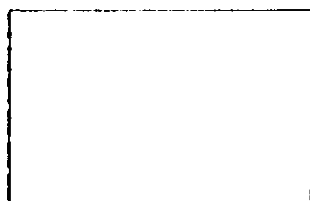
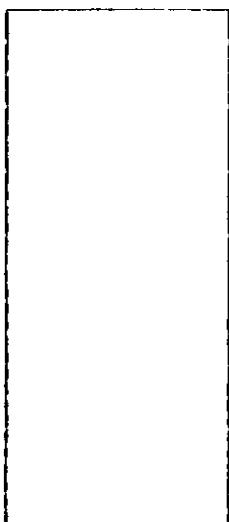
Period 2.

1.3 Surveying the text organization.

- T lets each group complete graphical outling by taking informations from 1.2.

Nutrition and health.

Illustrations

- T serves as an observer and adviser.
- T checks their graphical outline by joining in each group.
- T lets the ready group go further step.

1.4 Establishing genre of the text being read and the text to be written.

- T lets each group have a discussion about the organization of the text that they have taken the informations from.
- T asks Ss about what kind of genre it is.
- T explains how the text is organized in the style of report genre.
(group by group.)
- T lets each group look at the text and explains linguistic feature and linguistic structure.
- T lets the ready group go further step.

1.5 Dealing with unfamiliar vocabulary.

- T and Ss find and underlined unfamiliar vocabulary.
(group by group.)
- T joins each group to discuss the meanings and context clues provide.
- T lets the ready group go further step.

Phase 2. Reflection.

- Ss plan writing plan by taking informations from phase 1.
- T checks their writing plan by joining a discussion group by group.

Writing plan.

Nutrition and health.

Paragraph 1.

Introductory paragraph.

- Point 1. : The usefulness of nourishing food.
- Point 2. : Five main groups of nutrients in food.

Paragraph 2.

- Major concept 1 :
- Supporting point 1 : Sources of five main group of nutrients.
- Major concept 2 : Water.
- Supporting point 2 :

Paragraph 3.

- Major concept : Three balanced meals.
- Supporting point 1. :

Paragraph 4.

- Major concept :
- Supporting point 1 : Good eating.
- Supporting point 2 :

- T tells each group that they can add more details or more major concepts, if they like to.
- T checks their writing plan by joining a discussion-group by group.
- T lets the ready group go further step.

Period 3.

Phase 3. Note-taking

- T lets each group complete their writing plan individually and then back to reconference in group in order to have a discussion about their note-taking.
- Ss in each group brain storming for making group not-taking.
- T walks around and observes problems that each group has during the activities in the classroom.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 4. Synthesis.

- Ss take their note-taking to write a group text (discourse sentences) ; having a discussion about the purpose of the text and the audience of the text.
- T serves as an observer and adviser.
- T lets the ready group go further step.

Phase 5. Editing.

- T and Ss have a discussion through brain storming group by group in three steps : reviewing, redrafting and polishing of their group text.

Reviewing : T lets each group read their text in order to check discourse sentences, grammar, contents and vocabulary.

Redrafting : T lets each group correct the text by rewriting their draft.

Polishing : T lets each group consider surface feature of spelling, capital letters, grammar and idioms where is necessary.

- T lets the ready group go further step.

period 4.

Phase 6. Final copy and elaboration.

Final copy. : T lets each group write the final copy which has to be the best in their opinions.

Elaboration. : T hands out a set of language activities to the ready group while waiting for the other group to finish their group text.

****When every groups texts are finished, T and Ss start correcting them through the discussion among class.**

T presents their group text by copying them and hands out to the other group.

Teaching aids.

- 1. Overhead transparencies.**
- 2. Worksheet for the reading selection.**
- 3. A set of language activities.**

Evaluations.

- 1. Obseves Ss while working in groups.**
- 2. Checks their exercises/group texts.**

Lesson plan for Twenty Fifty - minutes' Sessions
on Teacher's manual for Control group.

Subject : English 013 (E 013)

Class : Mathayom Suksa 5

Time : 50 minutes a session-total 16 sessions.

Aims :

1. Students are able to tell the meaning of the new vocabulary item correctly.
2. Students are able to tell the main idea of the whole passage.
3. Students are able to use grammatical structure to summarize the passage correctly.

Text : 1. Roots.

2. Plants that trap insects.

3. Your sense of sight.

4. Nutrition and health.

Lesson Plan No.1

Session 1 - 2

Contents : Roots.

Vocabulary.

Nouns	Verbs	Adjectives	Adverbs
underground	store	damp	healthy
iron	grow down	feathery	
copper	soak	lumpy	
mineral	carry to	tiny	
stem	spread out		
position	blow down		
anchor	wash away		

Grammar and English usage.

- present simple tense.
- passive voice.

Procedure.

Period 1.

1. T and Ss have a discussion about "roots." ; using picture ; as a clues.
2. T tells Ss about the objectives of the lesson.
3. T and Ss have a discussion about present simple tense in order to review their prior knowledge.

4. T presents the class new vocabulary items with word cards and grammar with explanation on the blackboard. Then lets Ss complete grammatical exercise. (passive voice)

Period 2.

T hands out the selected text.

T reads the content, Ss listen.

T lets Ss repeat after the teacher.

T lets Ss read by themselves.

T explains its content.

5. T uses questions in order to lead Ss to understand the whole passage.

- What's the root like?
- Have you ever seen any root.?
- Do all roots have job to do.?
- What are two very important jobs of roots to do.?
- What are other jobs.?
- What happens in winter.?
- What do plants do after cold month.?
- How do roots keep the plant in position.?

Period 3.

6. T divides Ss into a group of four and lets Ss read silently before doing exercises.

Period 4.

- 7-8. T lets Ss make their seats in groups.
T and Ss check and correct the answer together.
9. T tells each group to write out-summarize the whole passage by using the vocabulary items and grammar they have learnt.

Teaching aids.

1. Pictures.
2. Word cards.
3. Worksheets. (exercises.)
4. Selected text.

Evaluation.

1. Observe while answering question orally.
2. Check their exercises.

VOCABULARY EXERCISE : ROOTS.

Tell the meanings of the following list :

1. underground : _____
2. iron : _____
3. copper : _____
4. mineral : _____
5. stem : _____
6. position : _____
7. anchor : _____
8. store : _____
9. grow down : _____
10. soak : _____
11. carry to : _____
12. spread out : _____
13. blow down : _____
14. wash away : _____
15. damp : _____
16. feathery : _____
17. lumpy : _____
18. tiny : _____
19. healthy : _____

Exercise for the reading selection.

Exercise A. Write T or F before the statement.

- _____ 1. Feathery roots have two very important jobs to do.
- _____ 2. Bring water to the plant is the job of main roots.
- _____ 3. Plants can not live without water.
- _____ 4. Root hairs take in minerals and water to the roots.
- _____ 5. The roots of dahlia can store food.
- _____ 6. Roots are an anchor.
- _____ 7. Roots have another job to do more than two important in front of it.

Exercise B. Choose one main topic of the reading passage by marking / in front of it.

- _____ 1. Two very important of roots.
- _____ 2. The jobs of roots.
- _____ 3. Another job of roots.
- _____ 4. The process of roots to carry water.

Exercise C.

 Answer the questions.

1. How many very important jobs are there in the passage?

What are they?

2. How can roots bring water to the plants?

3. What are the examples of plants which their roots can store food.?

4. When the food stored in their roots be used?

5. What is another job of roots?

Exercise D. Summarize the text into a short passage.

Lesson plan No.2

Session 5 - 8

Contents : Plants that trap insect.

Vocabulary :

Nouns	Verbs	Adjectives
leaf/leaves	trap	swampy
nectar	digest	sticky
nitrate	sparkle	slippery
liquid	attract	hinged
juice	bend over	
shape	push against	
vase	oozes out of	
	drown	
	snap shut	
	crawl	
	slides down	

Grammar and English usage.

as soon as

passive voice

"It is caught fast."

".....The insect is trapped."

Period 1.

1. T and Ss have a discussion about "Plants that trap insect."
2. T tells Ss about the objective of the lesson.
3. T and Ss have a discussion about present simple tense in order to review their prior knowledge.
4. T presents the class new vocabulary items with word cards and grammar with explanation on the blackboard.

Period 2.

- : T hands out the selected text.
- T reads the contents, Ss listen.
- T lets Ss repeat after the teacher.
- T lets Ss read by themselves.
- T explains its contents.
- 5. T uses questions in order to lead Ss to understand the whole passage.
 - If the plants cannot get enough nitrate from the ground, how can they get it.?
 - Do you think that the way of catching insects of insect-eating plants will be the same.?
 - There are three kinds of insect-eating plants in the passage, what are they.?
 - Explain how each plants in the passage eat insect.?
 - What's the whole passage about.?

Period 3.

6. T divides Ss into a group of four and lets Ss read silently before doing exercise.

Period 4.

- 7-8. T lets Ss make their seats in groups.
T and Ss check and correct the answer together.
9. T tells each group to write out-summarize the whole passage by using the vocabulary items and grammar they have learnt.

Teaching aids.

1. Word cards.
2. Worksheets (exercise.)
3. Selected text.

Evaluations.

1. Observes while answering questions orally.
2. Checks their exercises.

VOCABULARY EXERCISE : PLANTS THAT TRAP INSECT.

Tell the meanings of the following list.

1. leaf : _____
2. nectar : _____
3. nitrate : _____
4. liquid : _____
5. juice : _____
6. shape : _____
7. vase : _____
8. trap : _____
9. digest : _____
10. sparkle : _____
11. attract : _____
12. bend over : _____
13. push against : _____
14. oozes out of : _____
15. drown : _____
16. snap shut : _____
17. crawl : _____
18. slides down : _____
19. swampy : _____
20. sticky : _____
21. slippery : _____
22. hinged : _____

Exercise for the reading selection.

Plants that trap insects.

Exercise A. Write T or F before the statement.

- _____ 1. Most of the plants need salt.
- _____ 2. Plants can get nitrate in swampy place.
- _____ 3. Nectar is the tool of catching insects, according to insect-eating plants.
- _____ 4. Without water, there is no nitrate too.
- _____ 5. Plants catch insects because they need nitrate and water.

Exercise B. Choose one main idea of the reading passage by marking / in front of it.

- _____ 1. Plants catch insects because they need more nitrate.
- _____ 2. Different kinds of plants bring different kinds of catching insects.
- _____ 3. Cause of the need of nitrate, plants have to catch insects.

Exercise C. Answer the following questions.

1. Why do plants catch insects.?

2. What's "the sundew" like? and How can it catch insect.?

3. What's "A venus fly trap" like.? and How can it eat insects.?

4. What's "The pitcher plant" like.? and How can it catch insects.?

Exercise D. Summarize the text into a short passage.

Lesson Plan No.3

Session 9 - 12

Contents : Your sense of sight.

Vocabulary :

Nouns	Verbs	Adjectives	Adverbs
sense	bounce off	tiny	actually
sight			
brain			
cornea			
nerve			
message			
iris			
pupil			
spot			
muscles			
lens			
jelly			
retina			

Procedure

Period 1.

1. T and Ss have a discussion about eyes and brain ; using pictures as a clue.
2. T tells Ss about the objectives of the lesson.
3. T and Ss have a discussion about present simple tense and passive voice in order to review their prior knowledge.
4. T presents the class new vocabulary items with word cards and grammar with explanation on the blackboard

Period 2.

- : T hands out the selected text.
- T reads the contents, Ss listen.
- T lets Ss repeat after the teacher.
- T lets Ss read by themselves.
- T explains its content.
- 5. T uses questions in order to lead Ss to understand the whole passage.
 - Why can people see.?
 - What are organism and works of brain that make people see.?
 - What are the works of brain that make people see.?
 - How is the relavant works between the two systems to make people see.?

- What is tiny nerve.?
- How is it important."

Period 3.

6. T divides Ss into groups of four and lets Ss read silently before doing exercises.

Period 4.

- 7-8. T lets Ss make their seats in groups.
T and Ss check and correct the answer together.
9. T tells each group to write out-summarize the whole passage by using the vocabulary items and grammar they have learnt.

Teaching aids.

1. Pictures.
2. Word cards.
3. Worksheets. (exercises)
4. Selected text.

Evaluation.

1. Observe Ss while answering questions orally.
2. Checks their exercises.

VOCABULARY EXERCISE : YOUR SENSE OF SIGHT.

Tell the meanings of the following list.

1. Sense : _____
2. sight : _____
3. spot : _____
4. jelly : _____
5. bounce off : _____
6. tiny : _____
7. actually : _____
8. message : _____
9. brain : _____
10. cornea : _____
11. muscle : _____
12. lens : _____
13. retina : _____
14. iris : _____
15. pupil : _____

Exercises for the reading selection.

"Your sense of sight."

Exercise A. Write T or F before the statement.

- _____ 1. Cause eyes and brain join the workes together, people can see.
- _____ 2. When the light touches nerves at the front of your eyes, the nerves send messages about the light to your brain, your brain tells what you can see.
- _____ 3. The coloured circle in your eye is the cornea.
- _____ 4. Muscles make the pupil bigger or smaller to let in more or less light.
- _____ 5. Tiny nerves are in retina.
- _____ 6. Tiny nerves send the message to a big nerve.
- _____ 7. If the brain cannot work, people cannot see.

Exercise B. Choose one main idea of the reading passage by marking in front of it.

- _____ 1. brain is less important than eyes, according to their works.
- _____ 2. Working together between eyes and brain to make people see.
- _____ 3. No sense, there is no sight.

Exercise C. Answer the questions.

1. Why can people see.?

2. What are organism and works of brain that make people see.?

3. What are the works of brain that make people see.?

4. How is the relevant works between the two systems to make people see.?

5. What is tiny nerve.?

6. How is it important.?

Exercise D. Summarize the text into a short passage.

[illegible]

Lesson Plan No.4

Session 13 - 16

Contents : Nutrition and health.

Vocabulary :

Noun.	Verbs.	Adjectives.
meals	extract	nourishing
nutrients	regulate	healthy
replacement	classify	balanced
tissues	obtain	essential
process	absorb	entire
source	dissolve	
calories	cast off	
supplements		
diet		
function		
digestion		
starch		

Grammar and English usage.

- present simple tense.
- Passive voices.

Procedure.

period 1.

1. T and Ss have a discussion about food, using picture as a clue.
2. T tells Ss about the objective of the lesson.
3. T and Ss have a discussion about present simple tense and passive voice in order to review their prior knowledge.
4. T presents the class new vocabulary items with word cards and grammar with explanation on the blackboard.

Period 2.

: T hands out the selected text.

T reads the content after the teacher.

T lets Ss repeat after the teacher.

T lets Ss read by themselves.

T explains its content.

5. T uses questions in order to lead Ss to understand the whole passage.

- How many group of nutrition are there in the passage.? What are they.?

- What are their functions.?
- According to nutritional value,
how many basic group are there.?
- What are they.?
- What are functions of water.?
- What's the text about.?

Period 3.

6. T divides Ss into group of four and lets Ss read silently before doing exercises.

Period 4.

- 7-8. T lets Ss make their seats in groups.
9. T tells each group to write out-summarize the whole text by using the vocabulary items and grammar they have learnt.

Teaching aids.

1. Pictures.
2. Word cards.
3. Worksheets (exercises)
4. Selected text.

Evaluation.

1. Observes Ss while answering questions orally.
2. Checks their exercises.

VOCABULARY EXERCISES : NUTRITION AND HEALTH.

Tell the meanings of the following list.

1. meal : _____
2. nutrients : _____
3. replacement : _____
4. tissues : _____
5. process : _____
6. source : _____
7. calories : _____
8. supplements : _____
9. diet : _____
10. function : _____
11. digestion : _____
12. starch : _____
13. extract : _____
14. regulate : _____
15. classify : _____
16. obtain : _____
17. absorb : _____
18. dissolve : _____
19. cast off : _____
20. nourishing : _____
21. healthy : _____
22. balanced : _____
23. essential : _____
24. entire : _____

Exercises for the reading selection.

"Nutrition and health."

Exercise A. Write T or F before the statement.

- _____ 1. The nutrients are classified into five main group including water.
- _____ 2. Protiens can be measured in units called calories.
- _____ 3. Fats are found in milks, eggs, fish, meat and nuts.
- _____ 4. Magnesium and phosphorus make up a large part of the bones and teeth.
- _____ 5. You should drink a plenty of water 65% of your food each day.
- _____ 6. According to nutritional value there are four basic groups of food.
- _____ 7. Good balanced meals make your body healthy and strong.
- _____ 8. Starches is a type of carbohydrate.
- _____ 9. The body cannot make vitamins.
- _____ 10. before going to bed, you should have a heavy meal.

Exercise B. Choose one main idea of the reading passage by marking in front of it.

- _____ 1. Good balanced meals make the body healthy and strong.
- _____ 2. Water is important to the body.
- _____ 3. Good eating each day should contains food from each group.
- _____ 4. There are five group of nutrients in food.

Exercise C. Answer the questions.

1. How many groups of nutrition are there in the passage?
What are they?

2. What are the sources of each group.?

3. What are their functions.?

4. What is the importance of water, according to the text.?

5. According to the nutritional value, how many food are there.? What are they.?

Exercise D. Summarize the text into a short passage.

ภาคผนวก ค

- ตารางคะแนนความสามารถจากการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการดำเนินการทดลอง
- ตารางคะแนนความสามารถทางการเขียน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางคะแนนความพึงพอใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	14	24	10	16	12	14	2
2	14	18	4	17	11	12	1
3	12	18	6	18	14	16	2
4	12	17	5	19	16	18	2
5	12	14	2	20	8	8	0
6	14	19	5	21	9	13	4
7	9	10	1	22	14	15	1
8	8	14	6	23	8	14	6
9	11	13	2	24	10	15	5
10	10	12	2	25	10	24	14
11	15	17	2	26	10	12	2
12	10	11	1	27	10	19	9
13	8	16	8	28	9	15	6
14	8	13	5	29	11	13	2
15	10	13	3	30	7	19	2

$$\sum \text{Pretest} = 326$$

$$\sum \text{Posttest} = 446$$

$$\sum D = 120$$

ตาราง คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre	Post	คนที่	Pre	Post
1	9	12	16	12	9
2	8	14	17	19	19
3	15	10	18	14	15
4	13	9	19	13	10
5	15	15	20	8	12
6	6	15	21	8	7
7	9	7	22	15	8
8	9	9	23	11	12
9	14	8	24	12	15
10	10	12	25	11	13
11	8	12	26	10	7
12	14	7	27	10	7
13	14	14	28	8	9
14	10	5	29	13	10
15	7	6	30	13	13

 Σ Pretest = 327

 Σ Posttest = 321

ตาราง คะแนนความสามารถของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	17	18	1	16	5	12	2
2	7	15	3	17	5	15	1
3	13	15	2	18	5	10	1
4	15	18	4	19	12	15	3
5	8	20	1	20	5	13	1
6	6	10	1	21	7	15	8
7	5	10	4	22	6	14	2
8	9	14	4	23	6	15	1
9	7	12	2	24	5	11	5
10	10	11	3	25	15	20	4
11	5	15	1	26	7	15	3
12	5	14	3	27	13	18	1
13	7	15	5	28	15	18	6
14	9	13	0	29	12	17	7
15	6	15	5	30	5	10	1

$$\Sigma \text{Pretest} = 252$$

$$\Sigma \text{Posttest} = 433$$

$$\Sigma D = 85$$

ตาราง คะแนนความสามารถของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre	Post	คนที่	Pre	Post
1	5	7	16	5	5
2	5	10	17	14	14
3	5	5	18	5	9
4	5	6	19	6	5
5	10	14	20	6	9
6	5	5	21	5	7
7	5	7	22	5	5
8	11	14	23	5	5
9	5	5	24	6	10
10	12	14	25	5	5
11	6	5	26	8	10
12	5	5	27	5	5
13	6	12	28	7	10
14	5	5	29	5	5
15	5	5	30	11	12

 Σ Pretest = 193

 Σ Posttest = 235

ตาราง คะแนนความรับผิดชอบของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	Pre	Post	คนที่	Pre	Post
1	59	58	16	58	60
2	47	50	17	58	59
3	60	58	18	54	53
4	56	52	19	54	51
5	53	54	20	54	55
6	57	58	21	37	55
7	55	51	22	50	52
8	55	59	23	58	59
9	60	58	24	48	53
10	42	45	25	24	58
11	42	42	26	54	51
12	55	58	27	49	49
13	50	55	28	47	53
14	60	60	29	47	54
15	57	52	30	51	50

 $\sum$ Pretest = 1581

 $\sum$ Posttest = 1622

ตาราง คะแนนความรับผิดชอบของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

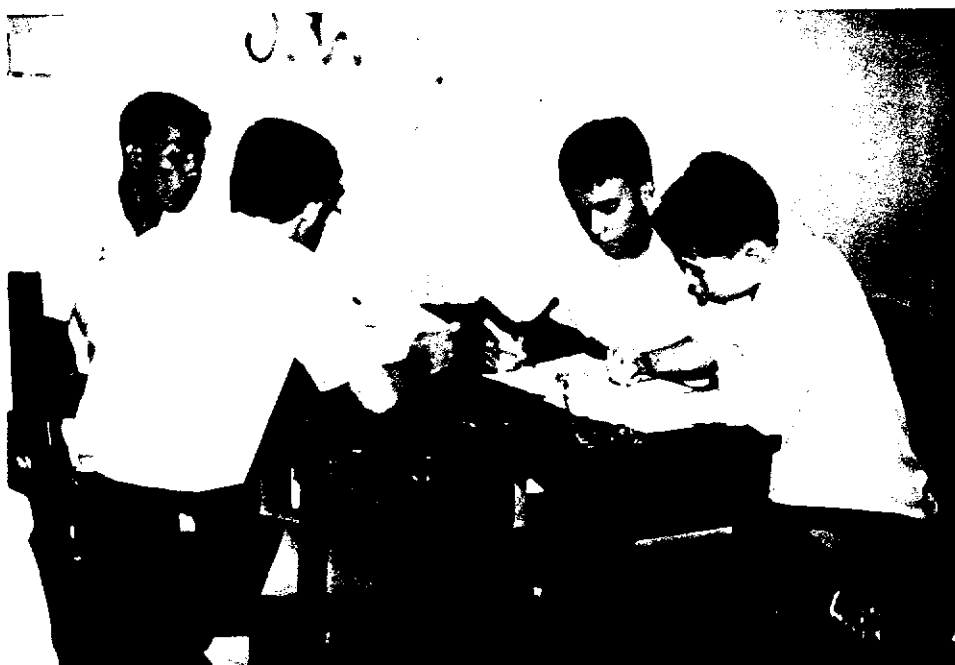
คนที่	Pre	Post	คนที่	Pre	Post
1	55	56	16	51	55
2	48	50	17	57	53
3	50	54	18	56	55
4	48	47	19	55	53
5	58	57	20	50	49
6	53	53	21	56	41
7	50	51	22	51	52
8	52	55	23	56	55
9	48	48	24	49	54
10	50	50	25	39	53
11	42	52	26	54	47
12	50	47	27	49	55
13	41	47	28	55	46
14	51	48	29	59	51
15	38	43	30	52	54

 Σ Pretest = 1523

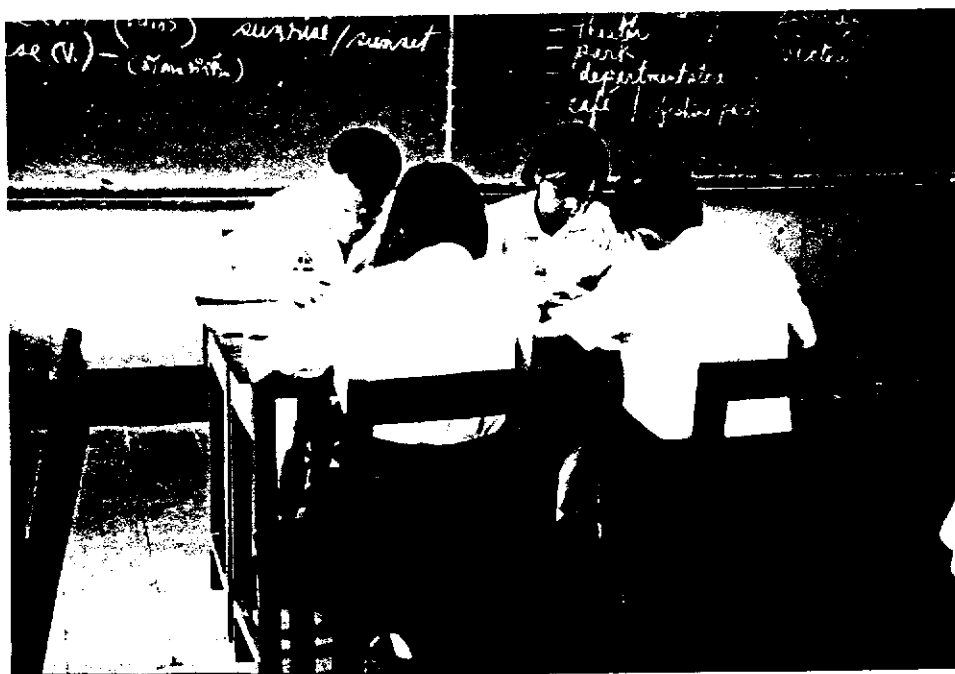
 Σ Posttest = 1541

ภาคผนวก ง

ภาพประกอบขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ขั้นที่ 1 Orientation : ขั้นปรุมนิเทศเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่อง

ขั้นที่ 2 Reflection : ขั้นสะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่าน ไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือ การวางแผนการเขียน

ขั้นที่ 3 Note - taking : ขั้นบันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน

ขั้นที่ 4 Synthesis : ขั้นสังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

ขั้นที่ 5 Editing : ขั้นทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นที่ 6 Final Copy and Elaboration : ขั้นการเขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสนีย์ เต็มสินสุข

เกิดวันที่ 2 เดือนตุลาคม พุทธศักราช 2505

สถานที่เกิด อำเภอโนนรมย์ จังหวัดชัยนาท

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 259/2 หมู่ 17 ถนนพิมาย-ชุมพวง (สายกู่ฤๅษี)

อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา 30110

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงาน หมวดวิชาภาษาอังกฤษ

โรงเรียนขามทะเลสอวิทยา

อำเภอขามทะเลสอ จังหวัดนครราชสีมา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิมายวิทยา

อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

พ.ศ. 2525 ป.ศ.สูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทศิลปศึกษา จากวิทยาลัยครู
นครราชสีมา

พ.ศ. 2527 ค.บ. วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทดนตรีศึกษา
จากวิทยาลัยครูนครราชสีมา

พ.ศ. 2535 กศ.ม. วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ
และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

สายสุรีย์ เต็มสินสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2535

การศึกษาค้างนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 (CLE, Advanced Level) กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 013 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนอนุพรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random sampling) จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control - Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 (CLE, Advanced Level) กลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้งสองกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ 1 ฉบับ และแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบของวิชา สิ่งสัมฤทธิ์ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.746, 0.96 และ 0.70 ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test Independent Group และ t-test Dependent Samples

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 3 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

4. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

5. ความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3
กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARATIVE STUDY OF MATHAYOM SUKSA V STUDENTS' ENGLISH READING
AND WRITING ABILITIES AND RESPONSIBILITY THROUGH THE THIRD
MODEL OF CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER TEACHING
AND THROUGH THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

SAISUNEE TERMSINSUK

Presented in partial fulfillment of the requirements for
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

September 1992

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa V students' English reading and writing abilities and responsibility through the third model of Concentrated Language Encounter (CLE) teaching and through the method in the Teacher's Manual.

The sample used in this study was 60 Mathayom Suksa V students learning "English 3" (E 013) of Udornpittayanukool school. Amphur Maung, Udornthani province in Academic year 1992. This sample was simply randomized and divided into experimental and control groups with thirty students in each. The randomized control group ; pretest - posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the Concentrated Language Encounter (CLE, Advanced Level) teaching ; whereas the control group was taught through the method in the Teacher's Manual. Each group was taught with the same contents for sixteen periods.

The instrument were the English Reading and Writing Abilities Tests Constructed by a researcher, and Wattana Singsumrit's responsibility test, with the reliability of 0.75, 0.96 and 0.70 respectively.

Statistical techniques used in this study were the t-test Independent Group for between group - comparison and the t-test Dependent Samples for within group comparison.

The result of the study indicated that :

1. The English reading ability of the experimental group, after the experiment, was significantly higher than that before the experiment at the .01 level.

2. The English writing ability of the experimental group, after the experiment, was significantly higher than that before the experiment at the .01 level.

3. The English reading ability of the students taught through the third model of Concentrated Language Encounter teaching and the method in the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

4. The English writing ability of the students taught through the third model of Concentrated Language Encounter teaching and the method in the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

5. The responsibility of the students taught through the third model of Concentrated language Encounter teaching and the method in the Teacher's Manual was significantly different at the .05 level.